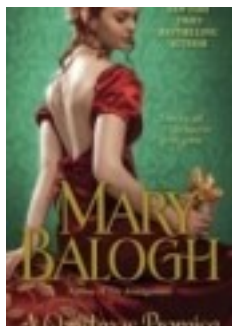

Lời hẹn ước mùa giáng sinh (A Christmas Promise)

Contents

Lời hẹn ước mùa giáng sinh (A Christmas Promise)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 - Phần 1	8
3. Chương 02 - Phần 2	12
4. Chương 03 - Phần 1	15
5. Chương 03 - Phần 2	19
6. Chương 04 - Phần 1	22
7. Chương 04 - Phần 2	27
8. Chương 04 - Phần 3	31
9. Chương 05 - Phần 1	35
10. Chương 05 - Phần 2	38
11. Chương 06	41
12. Chương 07 - Phần 1	47
13. Chương 07 - Phần 2	51
14. Chương 08 - Phần 1	54
15. Chương 08 - Phần 2	59
16. Chương 09 - Phần 1	63
17. Chương 09 - Phần 2	67
18. Chương 10 - Phần 1	70
19. Chương 10 - Phần 2	75
20. Chương 11 - Phần 1	80
21. Chương 11 - Phần 2	83
22. Chương 12 - Phần 1	86
23. Chương 12 - Phần 2	90
24. Chương 13 - Phần 1	94
25. Chương 13 - Phần 2	98
26. Chương 14 - Phần 1	101
27. Chương 14 - Phần 2	104
28. Chương 15 - Phần 1	108
29. Chương 15 - Phần 2 (hết)	111

Lời hẹn ước mùa giáng sinh (A Christmas Promise)

Giới thiệu

Lời giới thiệu của ech_nhiet_doi83 Bá tước Fallosen bị ép buộc vào một cuộc hôn nhân mà chàng kl

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-hen-uoc-mua-giang-sinh-a-christmas-promise>

1. Chương 01

Chương 1

Bá tước Fallosen nhìn thoáng qua tấm danh thiếp nằm trên cái khay người quản gia đưa về phía mình. Chàng nhăn mặt.

“Mr Joseph Transome, thương nhân buôn bán than.” chàng nói. “Nhà buôn than thì yêu cầu gấp ta làm cái quỷ gì? Ông hỏi xem ông ta muốn gì rồi đuổi ông ý đi không được à, Starret?”

Người quản gia trao đổi cái nhìn ngẩn với anh hầu phòng của ngài bá tước. “Ông ấy cứ nài nỉ, thưa ngài.” ông ta nói. “Ông ấy tuyên bố là sẽ không tiết lộ mục đích của cuộc thăm viếng hôm nay với ai trừ ngài. Tôi có nên nói với ông ta là ngài không có ở nhà không, thưa ngài?”

“Ừ.” bá tước nói một cách cau kỉnh, ra dấu cho anh hầu phòng đưa mình cái khăn quàng cổ. Chàng mới vừa trở về từ cuộc cưỡi ngựa buổi sáng trong công viên mà vẫn không sao nguôi ngoai được sự phiền não trong đầu, không gì làm vơi đi được. Chàng không có tâm trạng nào để tiếp khách.

Người quản gia khom mình cúi chào rồi quay lưng bước ra khỏi phòng thay đồ của chủ.

“Khoan!” Bá tước nói. Chàng càng cau kỉnh hơn khi thắt vội cái khăn choàng cổ thành một cái nút cầu thả, mặc kệ cái bặm môi phản đối của anh hầu phòng. “Ông ta có đáng kính trọng không, Starret? Ông ấy tới bằng cửa trước chứ?”

“Ông ấy đến bằng xe tứ mã, thưa ngài.”

Bá tước nhướn mày. “Tốt hơn hết là ta nên xem ông ấy muốn cái gì.” chàng nói “Dẫn ông ta vào phòng tiếp khách đi, Starret.”

“Vâng, thưa ngài.” Người quản gia cúi chào một lần nữa trước khi rút lui.

“Buôn than à?” Bá tước nói với anh hầu phòng qua gương. “Anh nghĩ là ông ta muốn gì hả, Crawley? Muốn ta đổi nguồn cung cấp than cho mùa đông à? Mà ai thường đem than đến cho ta nhỉ? Thôi ta nghĩ là ta nên đi xuống cho thỏa sự tò mò. Ông ấy đến bằng cửa trước để gặp ta thay vì đi cửa sau để hỏi bà Lawford. Thật là thú vị, anh có thấy vậy không?”

Nhưng chàng đã không đợi câu trả lời. Chàng sải bước ra khỏi căn phòng và đi xuống cầu thang đến đại sảnh của ngôi nhà chàng ở quảng trường Grosvenor. Sự ảm đạm của một buổi sớm tháng mười một làm người ta cảm thấy phải thấp đèn lên, chàng nghĩ khi đi ngang qua đại sảnh và đợi gã người hầu mở cánh cửa đôi đi vào phòng tiếp khách. Cả ngày nay chàng đã cố giữ tâm trạng được bình thường.

Ông Joseph Transome, một nhà buôn than, là một phó thường dân, chàng nghĩ khi ông ta quay lại từ phía cửa sổ khi cửa chính mở ra. Trang phục của ông ta cũng gọn gàng và đắt tiền như chàng, có khi còn hợp

thời trang hơn. Mấy năm gần đây bá tước không đủ trang trải để theo kịp thời trang, dù hầu hết thời gian đó chàng chỉ mặc tang phục. Chàng chỉ có một phê bình duy nhất về trang phục của người đàn ông là nhìn nó ít nhất hai cỡ rộng hơn người ông. Ông ta ốm và xương xẩu, gương mặt sắc nét, mũi khoằm, đôi mắt to và sẫm nhìn chủ nhà một cách sắc sảo.

Bá tước gật đầu chào ông ta. “Tôi là Fallogen” chàng nói. “Tôi có thể làm gì cho ông?” Người chàng trở nên cứng nhắc khi người đàn ông không trả lời ngay mà chỉ nhìn chàng một cách chậm rãi từ trên xuống dưới và cười nửa miệng.

“Ngài có một dáng chuẩn của một người đàn ông thừa ngài, tha thứ cho tôi khi nói ra điều này.” Ông Transome vừa nói vừa xoa hai tay vào nhau. “Hơn cả sự mong đợi của tôi. Tốt lắm.”

“Tôi cảm ơn ông” Bá tước lạnh lùng đáp. “Ông có chuyện gì muốn bàn với tôi, thưa ông?”

Ông Transome cười và tiếp tục chà hai bàn tay vào nhau. “Ngài chắc sẽ nghĩ thật là lạ nếu tôi đến đây không có lý do nào ngoài ngưỡng mộ vẻ bề ngoài của ngài, phải không thưa ngài?” ông nói. “Nhưng mà nó quan trọng với tôi.”

Bá tước mím môi, đứng gần phía cửa, tay chấp sau lưng, không chịu mời khách ngồi.

“Hay tôi đi thẳng vào vấn đề vậy, thưa ngài.” Ông Transome nói. “Nếu giới quý tộc cũng giống thương buôn chúng tôi thì thời gian là vàng bạc, như tôi vẫn thường nói. Và thời gian không nên bỏ phí bằng những câu chuyện vô nghĩa.”

“Tôi cũng nghĩ y như vậy.” Bá tước nói.

“Dường như, thưa ngài.” người lái buôn nói, vẫn tiếp tục chà hai bàn tay như đang rửa chúng vậy và nhìn bá tước một cách khẩn khoản, “là ngài đang mắc nợ tôi một khoản tiền lớn.”

“Thật sao?” Bá tước nhướn mày và nhìn người khách một cách ngạo mạn. “Một hóa đơn chưa thanh toán, thưa ông? Tôi nên đưa ông đi gặp quản gia của tôi không chút chậm trễ nào nữa.”

“Không, không.” Ông Transome xua tay. “Những chuyện vặt vãnh đó không đáng để ngài và tôi để ý tới. Không có gì liên quan đến chúng cả. Cơ ngơi chính của ngài, Biệt thự Granfell ở Hampshire, đang được thế chấp rất nặng, tôi tin là như vậy, phải không ngài?”

Đôi mắt của bá tước sắt lại.

“Và nhà cửa đất đai thì ngày càng tồi tàn và chật hẹp hơn vì tiền cho mượn không đủ để trả tiền nhà.” Ông Transome tiếp tục.

“Tôi không biết ông lấy những thông tin đó ở đâu.” Bá tước nói, “Nhưng biệt thự Grenfell Park không phải là chuyện của ông, thưa ông. Xin phép ông, tôi còn một buổi sáng bận rộn.”

“Bạn làm gì thưa ngài, cho phép tôi cả gan hỏi? Tối gặp thợ may hay thợ đóng giày của ngài ư? Ngài hiếm khi làm những việc đó dạo gần đây vì tiền hóa đơn đã chồng chất quá cao ngài không thể nào trả hết nổi. Và ngài, theo những gì tôi biết, là một người đàn ông danh dự. Ít ra đó là những gì nguồn tin của tôi nói.”

“Ông Transome.” giọng bá tước lãnh đạm. “Tôi phải yêu cầu ông rời khỏi nơi này, thưa ông.” Chàng quay về phía cửa.

“Ngài cũng không đến Tattersall dạo này, thưa ngài, hay tham dự những cuộc đua.” Người lái buôn lơ đi cánh cửa đang mở. “Và ngài cũng không đánh những canh bạc lớn, vì nợ đã chất chồng từ những ván bài mà cả đời ngài cũng không có hi vọng trả hết - mặc dù thật sự chúng không phải là của ngài, công bằng mà nói. Rất nhiều trong số đó được mượn từ những kẻ cho vay nặng lãi, thưa ngài. Đây không phải là một tình thế tốt. Tôi dám chắc là tối nay ngài không ngủ yên được.”

Bá tước đóng cánh cửa lại và bước vài bước tới người khách của mình. “Mr Transome.” chàng nói. “Tôi coi như là có một chủ đích nào đó trong sự đường đột này của ông. Ông có thể vui lòng đi tới cửa trước khi tôi tổng cổ ông ra khỏi nhà không? Và ông vui lòng cho tôi biết là tôi mắc nợ ông như thế nào? Một món nợ gì mà giao dịch của người anh họ tôi không biết đến à?”

“Không phải thừa ngài.” Mr. Transome nói giọng xoa dịu. “Tôi chắc là ngài biết rõ những khoản nợ nần của ngài. Và chúng đủ nặng trên vai ngài như một tảng núi trên vai gã khổng lồ kia. Gã tên gì ấy nhỉ. Tôi lúc nào cũng thích câu chuyện đó.”

“Trời ơi!” Bá tước nói sảng. “Tôi không biết là ông sẽ nặng ra sao trên đôi vai tôi, Mr. Transome, khi tôi vác ông ra ngoài cửa trong chốc lát nữa đây.”

Người lái buôn cười khoái trá. “Không nặng lắm đâu thưa ngài.” Ông nói. “Nhất là dạo gần đây. Ngài mắc nợ tôi tất cả những khoản đó, thưa ngài. Tôi đã mua lại chúng tất cả. Không sót một món nào.”

Bá tước lạnh người. Và lạ thay chàng không nghi ngờ một chút nào là người đàn ông đã nói sự thật. Tất cả những món nợ mà người anh họ và những người thừa kế trước đã mắc trong vòng tám năm với danh hiệu Bá tước Falloden. Những món nợ mà chàng không muốn thoái thác khi thừa hưởng mười bốn tháng trước. Và chàng đã từ chối bán lại biệt thự Grenfell cùng đất đai rộng lớn vì nó là mái nhà thời thơ ấu của chàng. Bởi vì nó đã ở sâu trong huyết quản, là một phần của chàng và là vật sở hữu quý giá nhất. Một cái gông cùm trên cổ.

“Tại sao?” Chàng hỏi, mắt nheo lại.

“Tại sao tôi lại mua lại chúng à?” Mr. Transome hỏi. “Để làm cho ngài một ân huệ, thưa ngài. Tôi luôn nghĩ là tốt hơn hết, cho đỡ nhầm lẫn, mắc nợ một nơi còn tốt hơn là khắp London và cả những vùng phía nam. Ngài có đồng ý không, thưa ngài?”

“Tôi thấy ý nghĩ đó là một điều an ủi to tát.” Bá tước trả lời. “Vậy là ông đã tới để siết nợ tôi hả, ông Transome? Ông sẽ phải đợi. Cuối cùng rồi tôi sẽ trả hết mỗi xu tiền nợ thôi. Nhưng nó sẽ mất một thời gian.”

Ông Transome cười lớn. “Tôi đã làm việc vất vả cả đời, thưa ngài.” Ông nói. “Với sự cần cù và cả chút may mắn nữa, tôi đã cóp nhặt được hầu hết những gì mà một người có thể muốn trong đời của họ, chỉ duy nhất một thứ tôi không có nhiều, mà đó lại là điều mà ngài đã yêu cầu. Thời gian. Tôi có rất ít thời gian.”

“Vậy thì. “bá tước nói, “Tôi đành cam chịu vào nhà tù của những con nợ thôi, tôi nghĩ vậy. Tôi xin lỗi, thưa ông, nhưng tôi không thể thò tay vào túi và đưa ra khoản tiền tôi nợ ông được. Tôi ước gì tôi có thể. Tin tôi đi.”

“Tôi tin, thưa ngài. “người lái buôn nói, quay trở về công việc đang dở là xoa hai tay vào nhau. “Nhưng món nợ của ngài có thể được hủy bỏ bất cứ lúc nào, thưa ngài.”

Bá tước mỉm cười một cách lạnh lẽo.

“Ngài gãi lưng cho tôi thì tôi gãi lại cho ngài, đấy là nói như vậy.” Ông Transome nói. “Ngài có thể làm cho tôi một việc, thưa ngài, rồi tôi sẽ hủy số tiền nợ đó, mỗi đồng xu cuối cùng của nó. Và sẽ chắc chắn rằng ngài sẽ có số tiền cần thiết để làm cho Biệt thự Grenfell trở thành một trong những vật triển lãm của nước Anh và những trang trại của nó trở nên phồn vinh. Và ngài lại có thể tiêu tiền và thời gian ở tiệm quần áo.”

Bá tước nhướn mày.

“Ngài đang đợi để nghe xem phải làm cho tôi điều gì.” Ông Transome nói. “Một việc nhỏ thôi, thưa ngài, so với những gì ngài sẽ có được. Nhưng nó rất có ý nghĩa đối với tôi.”

Biểu hiện trên mặt Bá tước không thay đổi.

“Tôi sẽ hủy bỏ món nợ và để lại cho ngài một nửa gia sản, thưa ngài. Và đó là một gia tài lớn.” Ông ta nói. “Nếu ngài cưới con gái tôi. Và phần còn lại sẽ là của nó sau khi tôi chết vì vậy nó cũng sẽ là của ngài.”

Bá tước Falloden nhìn chằm chằm vào vị khách của mình một cách khó tin. “Ông muốn tôi cưới con gái ông?” Giọng chàng nhẹ như gió thoảng, tự hỏi liệu mình có phải đã đi lạc vào một giấc mơ. Con gái của một phó thường dân. Con gái một nhà buôn than. Một người hoàn toàn xa lạ.

“Nó mười chín tuổi và là người có nhan sắc, chính tôi còn phải công nhận.” Ông Transome nói “Và nếu ngài muốn sự tinh tế, thưa ngài, không thể tìm ai tốt hơn Ellie của tôi được. Tôi cho nó đi học ở học viện của

cô Tweefsmuir. Hai người con gái của một nhà quý tộc cũng theo học cùng thời gian đó và cả con của một ngài đại tá nữa. Nó là bạn của con gái ngài Hutchins.”

“Sao ông biết là tôi chưa có vợ?” Bá tước hỏi lạnh lùng. “Không, khỏi phải trả lời câu hỏi đó. Tôi không nghi ngờ gì là ông biết tất cả về cuộc sống của tôi, thưa ông. Chắc là ông cũng biết sự ràng buộc của tôi, dù chưa đính ước, với cô Dorothea Lovestone. Chắc ông cũng biết cả cô tình nhân mà tôi giữ trong suốt mấy năm qua.”

“Cô Alice Freeman.” Ông Transome đáp. “Cô ấy cũng là một người đẹp, nếu ngài không phiền tôi nói ra điều đó, thưa ngài. Cô ấy làm tăng niềm tin vào khiếu thẩm mỹ của ngài. Nhưng Ellie của tôi cũng như vậy. Ngài sẽ có sắc đẹp, sự tinh tế và học vấn của nó cộng thêm một nửa gia tài của tôi, thưa ngài. Và nó sẽ là nữ bá tước. Nó sẽ sinh cho ngài người thừa kế Biệt thự Grenfell và tước hiệu. Đó là tất cả những gì tôi đòi hỏi, thưa ngài.” Ông cười khoái trá. “Làm ông ngoại của một Bá tước.”

“Ông Transome. “bá tước nói nhỏ nhẹ. “Ra khỏi nhà tôi ngay”

Người lái buôn gãi cái đầu hói của ông. “Tôi hiểu ngài là người có lòng tự trọng, thưa ngài.” Ông nói. “Người nào thuộc dòng dõi quý tộc lại không có? Và tôi biết đây là chuyện ngược đời, nói nôm na là như vậy, khi cân nhắc về việc lấy một người ở giới thương gia. Nhưng đôi khi, hoàn cảnh bắt người ta phải nuốt lấy lòng tự trọng. Tôi thật sự không thấy ngài còn con đường khác hơn là đề nghị của tôi.”

“Nhà tù của những con nợ!” Bá tước nói cộc lốc. “Đó là một sự lựa chọn khác, thưa ông.”

“Ngài chưa gặp Ellie của tôi mà.” Ông Transome nói, “Làm sao ngài chắc là sẽ thích ở tù hơn, thưa ngài? Tôi không tin là ngài thật sự nghĩ vậy. Đó chỉ là can đảm nhất thời. Nhưng mà cho dù không phải là ở tù đi nữa, cái gì sẽ ở phía trước tương lai của ngài? Ngài chưa thể dám hỏi cô Lovestone, phải không thưa ngài, mặc dù ngài có cái tước vị đưa ra trước mắt cha cô ấy? Ngài quá kiêu hãnh để hỏi cưới cô ấy khi đang mắc nợ đầy mình. Thử lỗi cho tôi nói ra điều này, ngài sẽ trở thành một ông già hoặc tệ hơn, một người nằm dưới mộ khi ngài thoát nợ để hỏi cưới cô ta. Tôi nghi ngờ là cha cô ta sẽ đồng ý vì ông ta cũng đâu có giàu có gì.”

“Quan hệ của tôi và cô Lovestone hoàn toàn là việc của tôi!” Bá tước nói.

“Hẳn nhiên. “vị khách của chàng trả lời. “Nhưng ngài là người đầu tiên đề cập đến cô ấy, thưa ngài. Để tôi nói ngắn gọn, vì tôi thấy là ngài cũng vui mừng khi cuộc chất vấn này kết thúc sớm. Ngài phải cưới con gái tôi trong vòng một tháng, thưa ngài, không thì tôi sẽ siết nợ ngay tháng đó. Tôi không muốn làm thế đâu, nhưng buôn bán thì phải vậy thôi.”

Bá tước đặt tay lên nắm cửa, “Cho phép tôi tiễn ông ra ngoài. “chàng nói.

“Tôi sẽ tới ngày mai thưa ngài.” Ông Transome nói. “Tôi không thể đợi lâu hơn nữa. Tôi tin tưởng là ngài sẽ sáng suốt khi quyết định.”

“Không có gì để suy nghĩ cả.” Bá tước trả lời, mở cửa và ra dấu cho vị khách theo chàng ra đại sảnh. “Ông chỉ mất thời gian quay trở lại đây thôi, thưa ông. Tôi chúc ông một buổi sáng tốt lành.”

“Đến mai hãy nói, thưa ngài.” Ông Transome đáp, tay lấy áo choàng và mũ từ gã người hầu. “Tôi tin là trong vòng một ngày một đêm ngài sẽ thấy chỉ có một khả năng duy nhất đó mà thôi. Và đó sẽ là một lựa chọn tốt, tôi có thể hứa với ngài. Tôi đã lựa chọn ngài một cách kĩ lưỡng, vì tôi sẽ giao cho ngài tài sản quý báu nhất của tôi.”

“Chào ông.” Bá tước nói. Chàng gật đầu cho gã người hầu mở cửa và quay lưng lên phía cầu thang.

Chàng cảm thấy như là một người vừa bị kết án đang bước lên đoạn đầu đài.

Eleanor Transome không còn đọc lá thư đang nằm trên vạt áo. Nàng ngồi nghiêng một bên cửa sổ trong phòng ngủ, hai chân co lại, nhìn một ngày tháng 11 buồn thảm. Nhưng thật ra nàng lại không trông thấy gì cả.

Thế là hết, Wilfred đã không cần nàng. Anh ấy đã không yêu nàng. À, anh nói trong bức thư là anh cần và yêu nàng. Anh đã nói rất nhiều lần. Anh nói là anh luôn yêu nàng và muốn nàng. Nhưng anh sẽ không cưới nàng.

Lý do anh đưa ra thật cao thượng. Anh không muốn đem nàng ra khỏi cuộc sống xa hoa mà nàng đã quen từ trước tới giờ, anh viết, để biến nàng thành vợ của một viên thư kí tàu biển phải vật lộn với cuộc sống mà sẽ không bao giờ có chút của cải nào. Và anh sẽ không chấp nhận từ cha của nàng nếu được đề nghị.

“Đàn ông có lòng tự trọng của mình, Ellie.” Anh viết. Nàng đã đọc lá thư quá nhiều lần để thuộc lòng nó. “Ở phương diện nào đó lòng tự trọng có thể mạnh hơn tình yêu, và anh sẽ bị dày vò vì nhục nhã nếu anh cầu xin cha gả em cho anh với một khoản hồi môn và nợ ông ấy tất cả thay vì nỗ lực của chính bản thân mình.”

Eleanor nhắm mắt lại. Đàn ông và lòng kiêu hãnh của họ! Nàng viết thư cho anh mở lời đã không phải phép rồi, giải thích tình huống cho anh hiểu, van xin anh tin là nàng yêu anh, rằng tình yêu của nàng là tất cả, rằng của cải và danh vọng không có nghĩa lý gì. Xét cho cùng, anh đã bày tỏ ý định cưới nàng một lúc nào đó trong tương lai.

“Anh phải trả tự do cho em. “anh viết “Anh có thể đi làm và mãi mãi chờ đợi để xứng đáng có em, Ellie. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi. Anh rất buồn về cha của em. Anh không nhận ra sự việc đã quá trầm trọng. Nhưng ông ấy đã có chuẩn bị mọi thứ sẵn cho em. Em cố mà chiều theo ước nguyện của ông. Ít ra em đã được xếp đặt cho cả đời - như là em đã quen và xứng đáng được như vậy. Quên anh đi, Ellie. Cứ coi như là trong kí ức và trái tim em anh chưa hề tồn tại.”

Nhưng anh đã kết thúc lá thư bằng lời yêu thiết tha dành cho nàng và cam đoan nàng sẽ ở trong tim anh vĩnh viễn cho đến hết đời.

Nàng biết là không còn hi vọng gì nữa. Anh Wilfred yêu quý ới, anh thật khờ và tự cao. Nàng biết nàng sẽ không bao giờ thay đổi suy nghĩ của anh được. Vì anh đã thua kém nàng, vì nàng giàu còn anh nghèo. Mặc dù anh và nàng là anh em cô cậu họ. Mà có lẽ cũng vì vậy mà Cha đã chê Wilfred và cha anh vì họ đã không thành công bằng ông. Và Cha đã phản đối sự quyến luyến ngày càng lớn dần của nàng với anh Wilfred, được thổi bùng lên bằng những cuộc họp mặt gia đình. Cha gọi nó là mối tình trẻ con, lay nhẹ cầm nàng và bảo đảm với nàng rằng ông có những kế hoạch tốt đẹp hơn là gả nàng cho Wilfred.

Có một vị bá tước. Eleanor vẫn nhắm nghiền mắt. Nàng nghiêng đầu qua một bên để thái dương tựa lên thành cửa sổ lạnh cóng. Nàng không biết tên hay chút gì về anh ta ngoại trừ Cha đã quyết tâm giăng lưới anh ta cho nàng và tự tin là sẽ thành công. Cha trước giờ muốn là làm được khi để tâm vào làm chuyện đó.

Cha nàng muốn nàng lấy bá tước. Một người thuộc dòng dõi quý tộc. Nàng chợt rung mình nhớ lại chuyện bê mặt mùa hè hai năm trước khi về quê chơi với người bạn học Pamela, con gái ngài Hutchins. Nàng chỉ mới mười bảy tuổi, vừa ra trường, háo hức với cuộc sống và tình yêu, và vô tình không nhận thấy mình không giống với mọi khách mời khác. Thậm chí nàng còn chưa bao giờ nghe chữ “dân buôn” trước mùa hè năm đó. Nhưng sau đó nàng đã biết quá rõ, để hiểu nó là cái tên người ta gọi chế giễu nàng và nó là một từ xúc phạm. Nó có nghĩa là nàng là người thuộc tầng lớp dưới, tầng lớp mới phát lên, tầng lớp cục cằn thô bỉ. Nàng chẳng thấy gì ngoài sự khinh khỉnh trong mắt các phu nhân và những cái nhìn miệt thị của các quý ông - ngoại trừ việc các ông tin rằng một đứa con gái thường dân thì sẽ dễ dãi hơn một quý bà. Eleanor rung mình một lần nữa, một phần vì cái cách mà nàng đã phản ứng lại - phản kháng bằng bản năng hơn là lý trí.

Cha muốn nàng lấy bá tước. Và vấn đề là nàng chẳng nở lòng nào nói không. Không phải lúc này. Nếu Wilfred đã hồi âm khác, có thể nàng sẽ giữ vững quan điểm của mình. Chắc chắn là vậy, nhưng nếu không có Wilfred thì mọi chuyện lại chẳng có nghĩa lý gì cả. Tất nhiên không phải để chống đối cha nàng. Làm sao nàng có thể chống đối một người sắp chết, người đã là tất cả trong cuộc sống của nàng.

Eleanor cắn môi, nhưng nước mắt từ đâu đã ngấn quanh bờ mi. Cha muốn đặt nàng vào một nơi tử tế trước khi ra đi. Nó lúc nào cũng là hoài bão lớn nhất của ông, ông đã nói với nàng vài tuần trước, là gả nàng vào chốn danh giá. Câu chuyện đã thúc đẩy nàng gửi bức thư cho Wilfred. Ông quả quyết rằng ông sẽ ra đi thanh thản nếu ông nhìn thấy nàng được làm một quý phu nhân, mà cả đời nàng đã được dạy để trở thành.

Có lẽ Cha nàng đã không nhận ra, nàng nghĩ, chỉ có một thứ duy nhất có thể tạo ra một quý phu nhân - lúc mới chào đời. Nàng có thể lấy một Bá tước, nhưng vẫn chỉ là một đứa thường dân thôi. Cả cuộc đời nàng còn lại sẽ bị người ta coi thường. Nàng muốn được yêu. Đó là tất cả những gì nàng muốn. Chỉ đơn giản là được yêu thôi. Đòi hỏi thế có nhiều lắm không?

Rõ ràng là có rồi. Nàng phúi tay lên bức thư ở vạt áo mà không nhìn xuống nó.

Wilfred!

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng động cắt đứt những suy nghĩ đau khổ của nàng. Nàng bật dậy, chạy ra khỏi phòng xuống cầu thang và nhận ra người vừa bước vào chính là cha nàng. Nhìn ông lom khom, hốc hác và mệt mỏi.

“Cha. “nàng nói, ra hiệu người hầu đi chỗ khác và choàng tay qua cổ, hôn ông nhẹ nhàng. Nàng biết như vậy sẽ tốt hơn vì ôm ông quá chặt sẽ làm ông đau. “Cha không nên ra ngoài như vậy. Ôi cha biết là cha không nên mà. Cha mệt lắm rồi. Cha vào phòng khách để con lấy ghế cho cha đỡ mỏi chân và lấy mền cho cha đắp. Rồi con kêu người đem trà lên để cha uống với thuốc.”

Vừa nói nàng vừa cởi nút áo choàng của ông, và nâng nhẹ nó khỏi vai ông, cẩn thận không đụng ông mạnh quá. Nàng nhìn ông tươi cười.

“Cha sẽ ngồi xuống và nằm nghỉ ngơi đủ thôi, Ellie.” Ông nói “Cả sáng nay ta làm được một việc rất tốt rồi. Chỉ cần một việc ngày mai nữa thôi là mọi việc sẽ đâu vào đấy.”

“Cha nói như là người ta không làm việc cho cha được.” Nàng trách ông, quàng tay ông và dẫn ông vào phòng khách ẩm cúng đến cái ghế trườn bằng một cái mền to đặt cạnh lò sưởi. “Cha à, cha phải nghỉ ngơi nhiều nữa. Cha đang bị đau mà, con nhìn cha cười gượng là biết rồi. Cha trễ giờ uống thuốc hơn một tiếng rồi.”

“Thuốc làm giảm đau nhưng cũng giảm đi sự sáng suốt nữa. “ông nói, ngồi xuống chậm chạp, ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại. “Ngày mai sẽ xong xuôi hết, Ellie. Sau đó ta sẽ ra đi mà không vướng bận gì.”

“Cha đừng nói vậy. “Nàng nói, vuốt làn tóc mỏng trên trán ông và hôn lên đó trước khi lấy đồ gác chân cho ông và cẩn thận đặt chúng lên đó. “Cha chỉ cần phải nghỉ ngơi thôi mà.”

“À, không cần phải giả vờ đâu Ellie. “ông nói, mở mắt và cười với nàng một cách uể oải. “Rung chuông gọi người đem trà tới đi con. Thời gian ngồi trên xe ngựa dài vô tận. Ngày mai ngài Bá tước sẽ đồng ý những điều khoản của ta và ta sẽ thấy hai con làm đám cưới trước khi chết.”

Giờ thì nàng không chống đối nữa. Trong suốt tháng vừa qua, ngay cả thời gian mà vị bác sĩ của cha nàng buộc phải thú nhận là căn bệnh ung thư của ông đã phát triển nhanh hơn và nó đang giết dần cuộc sống của ông, nàng vẫn có thể không bằng lòng với sự sắp xếp của Cha. Nhưng bây giờ thì không còn thời gian để phản đối gì cả, nhất là khi nàng đã nhận được câu trả lời từ Wilfred.

“Các điều khoản gì hả Cha?” Cô hỏi Cha trong khi rung chuông cho người hầu mang trà vào.

“Tất cả các khoản nợ của anh ta sẽ được trả cộng thêm phân nửa gia tài của cha” – ông nói – “anh ta có nhiều điền trang rộng lớn và một biệt thự đẹp nhất ở nước Anh, Ellie. Với tiền của cha, anh ta có thể giữ lại được biệt thự này, và con sẽ trở thành bá tước phu nhân. Tất cả sẽ được sắp đặt xong vào ngày mai và cha sẽ hạnh phúc khi chết đi”.

Nàng không nói gì, đứng lặng yên trước lò sưởi, và nhìn xuống ông. Thật là khó để tin rằng, chỉ mấy tháng trước đây, cha nàng đã từng là một người đàn ông mạnh mẽ, hoạt bát đến thế nào, mà giờ đây ông gầy gò xiết bao, đôi mắt sâu hoắm, và gò má hõm xuống. Hơi thở của ông ngày càng khò khè và nặng nhọc hơn. Nàng biết cha đang rất đau đớn và cố chịu đựng cơn đau khi người hầu mang trà vào. Ông nhanh chóng lấy thuốc uống và sẽ bị lơ mơ trong vài giờ sau đó.

Như vậy nàng sẽ được cưới do tiền của cha nàng. Nhưng đó là tất nhiên thôi, vì chẳng có lý do gì khác để một nhà quý tộc đồng ý cưới một người ở tầng lớp nàng cả. Nàng hiểu như thế. Nhưng nàng sẽ cưới một người đàn ông túng thiếu, người đã quá phung phí đến nỗi mắc những món nợ khủng khiếp – nàng chắc

chấn là những món nợ rất lớn, vì nếu không thế, thì làm sao anh ta lại chịu cưới con gái của một phó thường dân chưa hề biết mặt được.

Người đàn ông này sẽ khinh thường cô và xem cô như một sự khó chịu trong đời, nhưng cô lại là phương tiện cần thiết để giải thoát anh ta khỏi những vấn đề nợ nần. Và người đàn ông đó sẽ phung phí gia tài này - vốn được tạo nên bởi sự chăm chỉ còp nhặt suốt cả cuộc đời của cha cô. Khi cô nghĩ, nếu như cô là người phải thu xếp mọi việc cho cái chết của mình, thì cô chắc chắn cũng sẽ làm như Papa mà thôi.

2. Chương 02 - Phần 1

Chương 2

“Cậu đã say quá rồi, Randolph”, Albert Hagley dừng lại, cười toe toét tiếp lời. “Tốt hơn cả là để tớ đưa cậu về, ông bạn.”

Bá tước Falloden lắc cặn của ly brandy đang cầm, nhưng không thể lắng chúng xuống được. Đúng, chàng đã từng say- lần đầu tiên kể từ khi nào chàng cũng chẳng nhớ nữa. Chàng đã không đủ để trả cho bất cứ loại rượu nào trong những ngày này, ngoại trừ nước trắng. Nhưng điều đáng tiếc là chàng cũng say không đủ để quên tất cả. Hiện giờ chỉ có mỗi việc đi đứng của chàng là bị ảnh hưởng của rượu. Chàng cẩn thận đặt ly rượu của mình xuống cái bàn ở phía trước và tự chúc mừng vì mình đã đặt cái ly xuống mà không vỡ. Đầu óc chàng vẫn tỉnh táo như khi chàng mới đến câu lạc bộ White vài giờ trước đây mà thôi.

“Đi nào.” Một người nào đó đã kéo mạnh khuỷu tay chàng, và chàng đã đi theo với những bước chân lắc lư.

“Vậy cậu sẽ làm gì, Bertie?” Chàng hỏi ít phút sau đó. Chàng không thể nhớ là làm cách nào mà chàng đã rời khỏi câu lạc bộ và vào xe ngựa của bạn chàng được. Nhưng chàng đã làm thế, và bằng chứng là đôi giày của chàng đang nằm ở chỗ ngồi đối diện. Thật là không phải khi đặt đôi giày ông của mình trên nệm ghế xe ngựa của người khác. Chàng nấc một cái và đưa chân chỉ có vớ ngang phía trước.

“À”, Albert thở hắt ra một hơi, “Tớ sẽ làm gì ư? Cưới một cô nàng mảnh dẻ, tớ giả sử thế. Tớ thấy là cậu không có nhiều sự lựa chọn.”

“Đó cũng là điều ông ta đã nói”, chàng nghĩ ly rượu của mình đã bị tràn ra một giọt, có một vết mờ trên đôi giày bóng loáng của chàng. Chàng đã kể cho Bertie toàn bộ câu chuyện chưa? Chàng giả thiết, chàng đã có kể hết. Và chàng đã có nói với ai khác nữa không? Chàng hy vọng là mình đã không làm trò hề cho mọi người ở Câu lạc Bộ White bằng câu chuyện thêu dệt của mình.

“Tớ chưa bao giờ biết cô ta,” chàng nói, “và tớ giả thiết rằng tớ sẽ cưới cô ta trong tháng này. Tớ có nói cho cậu biết ông ta là một phó thường dân không? Một người bán than? Cậu có nghĩ là tớ nên mang theo súng và nhắm vào thái dương của mình để kết thúc tất cả không?”

“Cho lần thứ mười hai, là không”, bạn chàng nói một cách vội vàng, “tớ thật sự nghĩ rằng, tốt hơn là tớ nên ở lại với cậu tối nay thôi, Randolph. Tớ chưa từng thấy cậu uống nhiều như thế này. Không biết là cậu sẽ làm những gì nữa. Tại sao không nói đến việc bán Grenfell Park? Cậu có thể bán đi một vài thứ trong các thứ bị cầm cố, và sau đó cậu có thể trả hết tất cả các khoản nợ đáng ghét kia, tuy nhiên, tớ không hiểu sao cậu cần phải kết thúc như cậu nói. Và sau đó cậu sẽ được tự do như đã từng là một Randolph Pierce giản dị trước đây. Đó là điều mà cậu nên làm”.

Bá tước nhìn chằm chằm vào đôi giày của mình một lúc lâu, rồi nói: “Tuy nhiên, đó là nơi gia đình tớ đã sống hơn hai trăm năm, nó đã được truyền lại từ đời ông nội tớ. Tớ đã lớn lên ở đó, tớ rất yêu quý nơi đó.”

Albert nói: “Thôi được, cậu sẽ cưới cô gái đó, cho dù là phó thường dân hay không. Tuy nhiên, tớ phải thú nhận là thật đáng xấu hổ. Cậu sẽ phải nghe giọng địa phương ở bữa ăn sáng trong cuộc đời của mình đó, Randolph? Nhưng cậu sẽ không phải sống chung với cô ta chứ? Cuộc sống của cậu có thể sẽ tốt hơn hay xấu đi thì không biết, ngoại trừ việc sẽ có tiền để sống sung sướng. Và cậu vẫn còn Alice bên cạnh.”

“Và tên phó thường dân đáng ghét kia là cha vợ”, bá tước nhún mắt, nói “Và cô gái đáng nguyên rủa là vợ mình. Cha cô ta nói cô ta xinh đẹp”.

Albert nói: “Ông ta đã nói thế?”

Bá tước trả lời: “Cô ta học cùng trường với các con gái của Ngài Hutchins, là bạn của cô gái nào nhỉ?”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi?” Albert hỏi

“Chết tiệt nếu tớ biết” - bá tước cau mày suy nghĩ - “chưa đến hai mươi. Ông ta nói thế, tôi chắc vậy. Ít nhất là cô ấy không phải là gái già, Bertie.”

“Đó sẽ là Pamela, Albert nói, cô con gái thứ ba. Hutchins đã nhấm tời cho cô ấy cách đây vài năm, nhưng cô ấy quá khác với sở thích của tôi. Tôi đã thoát khỏi bữa tiệc buồn tẻ cả tháng trời ở thôn quê đó. Chờ một chút” - anh ta nhìn chàng sắc bén - “tên cô ta là gì?”

“Ôi trời!” Xe ngựa đang chạy làm cho chàng nôn nao cả người. “Đừng hỏi tôi. Transome gì đó, Aggy, Addy, Ellie hay Emmy, đại loại như vậy.”

“Thế đúng là cô gái mà Pamela đưa về nhà bất chấp sự không đồng ý của mẹ mình rồi.” Albert nói. “Thưa ngài, cô ta rất là bối rối, và rất tầm thường khi đến. Giọng địa phương, cười lớn tiếng. Cô ta đã được ra mắt để kiếm một tấm chồng quý tộc trong những ngày đó. Đáng tiếc cho cô ta, là chẳng có ai thích cô ta cả. Tớ chắc là tên cô ấy đại loại giống như thế, tuy nhiên chúng tớ luôn gọi cô ấy là dân thường. Hutchins đã trông giống như một đám mây giống chết tiệt lúc đó.”

Bá tước tư lự và ngáp, nói:

“Grenfell có thể là của tớ tất cả, tớ có thể giữ được biệt thự và điền trang, sửa sang lại các nhà ở thôn quê và đổi mới được nhiều tiện nghi như quản gia của tớ từng nói. Nếu tự bắn vào đầu mình, tớ sẽ không thể thực hiện được điều đó, phải không Bertie?”

“Không!” Albert trả lời. “Đừng có mà ngủ Randolph, chàng trai à. Không có gì tệ hơn việc phải khiêng một anh chàng say rượu từ xe vào nhà đâu.”

Bá tước tỳ cầm một cách thoải mái, và nói: “Như cậu nói, tớ sẽ không phải sống với cô ta chứ Bertie?”

“Không, cậu không cần,” Albert trả lời. “Đừng ngủ anh bạn, không còn xa nữa đâu.”

“Ngoại trừ việc cô ta sẽ sinh đứa con thừa kế của tôi trong tương lai.” Bá tước nói

“Cậu còn rất nhiều thời gian,” Bertie trả lời. “cậu chưa đến ba mươi nữa mà.”

“Tớ sẽ để cô ta lại đây lúc Giáng sinh. Cô ta sẽ muốn ở gần cha mình và bạn bè nữa. Tôi sẽ đi Grenfell. Đi với tớ nhé Bertie? Chúng ta sẽ cùng đi săn. Tớ sẽ mời thêm một số bạn bè nữa.”

“Cậu đã mời rồi, ít nhất là nửa tá bọn họ.” Albert nói.

“Tôi đã sắp xếp rồi ư? Cho Giáng Sinh? Tất cả đã được sắp đặt. Và có lẽ Dorothea cũng sẽ đến nữa.”

“Điều đó thì không thích hợp đâu bạn à.” Albert nói, và sau đó anh quan sát kĩ bạn mình, nhưng anh không muốn cái mà anh nhìn thấy, đó là nhịp thở đều đặn cùng tiếng ngáy hiền nhiên của bá tước trong xe. Albert nguyên rủa.

Ông Joseph Transome đã được mời ngồi, khác hẳn với buổi sáng hôm trước khi ông đến nhà Bá tước. Nhưng bá tước Falloiden thì đứng trước lò sưởi, hai tay chấp phía sau lưng, không cảm nhận cả sức nóng phía sau lưng mình. Đầu chàng đau nhức và bụng thì cứ như không yên ổn được. Và chàng phải chấp nhận những lo lắng tất nhiên của mình, điều này làm cho đầu óc chàng bận rộn hơn.

Ông Transome chà hai bàn tay mình với nhau, và nói:

“Tôi rất vui sướng khi ngài đã có những quyết định hợp lý, thưa Đức ông. Tôi chắc chắn là ông cũng có những đề nghị ngược lại.”

“Tôi tin rằng thời điểm tốt nhất để làm đám cưới là vào mùa xuân.” Bá tước trả lời một cách khó nhọc. “Tôi đã mời một số khách, tất cả là đàn ông, đến biệt thự Grenfell Park, vào lúc Giáng Sinh.”

“Tôi rất tiếc, xin ông thứ lỗi, Đức ông.” Ông Transome nói. “Nhưng lễ cưới phải được tiến hành trong tháng này. Thực sự là tuần này. Bằng giấy phép đặc biệt. Tôi sẽ thu xếp tất cả.”

“Bằng giấy phép đặc biệt, thưa ông?” Bá tước nhướn chân mày hỏi.

“Tôi muốn thấy cuộc sống Ellie của tôi sẽ được xếp đặt tốt đẹp,” người khách nói. “Điều đó phải được tiến hành sớm, thưa Đức ông. Tôi không có nhiều thời gian.” Ông mỉm cười.

Bá tước nhìn chằm chằm vào ông ta không hiểu nổi, và một lần nữa nhận thấy rằng bộ đồ ông đang mặc quá rộng với thân hình gầy gò, gò má hõm sâu và mắt trũng sâu, tái nhợt.

Ông Transome nói tiếp:

“Tôi không chắc mình sẽ đón Giáng Sinh. Rất đáng ngờ, ngay cả cơ hội để tôi có thể thấy tháng 12 nữa, thưa Đức ông,” ông mỉm cười một mình. “Bác sĩ nói với ý chí ngoan cường này tôi chỉ có thể đón tháng 11 mà thôi.”

Bá tước không nói gì, chỉ cảm thấy lo lắng khi đứng trước một cái chết sắp đến.

Ông Transome tiếp:

“Tôi phải sắp đặt mọi việc. Điều này đã giữ tôi còn sống đến hôm nay, thưa Đức ông. Chúng ta sẽ ký vào bản thỏa thuận hôn nhân sáng nay, nếu ngài đồng ý. Luật sư của tôi cùng các giấy tờ cần thiết đang chờ ông ở phía ngoài. Tôi biết ngài là một quý ông, thưa Đức ông, và ngài sẽ giữ lời một khi thỏa thuận đã được ký. Nhưng tôi vẫn ao ước là tự mình sẽ thu xếp cho cuộc sống của Ellie. Tôi biết con gái tôi sẽ hạnh phúc khi tôi thấy nó trở thành bá tước phu nhân Fallosen.”

Bá tước mím chặt môi.

Ông Transome tiếp tục:

“Về thỏa thuận tài chính mà tôi đã nói đến vào ngày hôm qua, thưa Đức ông, luật sư tôi sẽ thảo luận chi tiết hơn với ngài một chút nữa. Nhưng có hai vấn đề không có ghi ra trên bản thỏa thuận, nhưng rất quan trọng với tôi. Tôi sẽ có lời hứa của ngài như một nhà Quý tộc chứ?”

“Và hai vấn đề đó là gì?” Bá tước hỏi lạnh lẽo. Dòng máu đập mạnh trong thái dương chàng nghe như có ai đặt một cái đồng hồ ở đó vậy.

“Hôn nhân phải thật sự trải qua đêm tân hôn,” ông Transome trả lời, cười một cách hời hợt. “Vào đêm tân hôn của ngài, thưa Đức ông. Tôi muốn khi chết đi tôi sẽ không có sự lo ngại nào trong trường hợp có thể xảy ra những nguyên cớ làm cho anh có thể từ bỏ cuộc hôn nhân của mình.”

“Hợp đồng là những thỏa thuận phải thực hiện.” Bá tước nói. “Tôi sẽ không để điều gì sai khác xảy ra, thưa ông.”

Ông Transome tiếp tục mỉm cười:

“Tuy thế, tôi sẽ nhận được lời hứa từ Ngài chứ, thưa Đức ông.”

“Con gái ông sẽ trở thành vợ tôi đúng theo nghĩa của nó trong đêm tân hôn,” Bá tước sáng giọng. “Và vấn đề gì nữa?”

“Anh phải sống chung nhà với con gái tôi ít nhất là năm đầu tiên sau khi cưới. Tôi sẽ không còn sống để bắt anh phải giữ lời, thưa Đức ông, nhưng tôi biết danh dự của một nhà Quý tộc là đáng giá như thế nào. Tôi biết anh sẽ giữ lời một khi anh đã hứa điều đó.”

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Bá tước nói một cách yên lặng:

“Ông có lời hứa của tôi. Ông có sao không?”

“Chỉ là một cơn đau.” Ông Transome đưa một tay lên trong khi một tay còn lại ôm ngang bụng. “Nếu anh sẵn lòng thì hãy cho luật sư của tôi vào, Đức ông, anh ta sẽ kiểm tra từng chi tiết với anh trong khi tôi ngồi đây. Nó không mất quá nhiều thời gian đâu.”

Bá tước đi đến và rung chuông cho người hầu mở cửa.

Ông Transome nói:

“Anh đã giúp tôi trở thành một người hạnh phúc.”

Bá tước không nói gì chỉ gật đầu với người hầu mới bước vào, là đồng ý cho người đang chờ ở phòng đợi đến gặp chàng.

Khoảng nửa giờ sau, tất cả mọi việc đã xong. Bá tước Fallogen đã ký tên mình vào bản thỏa thuận hôn nhân sau một vài chú ý đến những sự giải thích của viên luật sư. Nếu nó đã được ký, thì nó cũng sẽ được thực hiện, và thật là các chi tiết quỷ quái, chàng nghĩ. Các điều khoản thật kỹ lưỡng khó chịu cho chàng. Chỉ có một điều làm cho chàng chú ý là của cải của ông Transome, mà khi chàng nhận được phân nửa từ cuộc hôn nhân với cô Eleanor Transome, lớn hơn gấp nhiều lần mà chàng mơ ước. Ngay cả khi chỉ với phân nửa mà chàng sẽ có được, chàng cũng trở thành nhà quý tộc giàu có nhất ở nước Anh này.

Ông Transome đi chậm chậm sau khi cơn đau đã hết. Người ông lại bị gập xuống hơn so với lúc đến đây vào ngày hôm trước và sáng nay. Ông ta đưa tay ra cho Bá tước.

“Ngài sẽ không hối tiếc với cuộc thương lượng này đâu, Đức ông. Và ngài sẽ nhận ra rằng, con gái tôi mới là thứ quý giá nhất trong những cái sẽ thuộc về anh sau khi đám cưới.”

Sau khi nhận bản thỏa thuận, Bá tước Fallogen đưa tay mình ra bắt tay ông.

Ông Transome nói:

“Tôi mong ông đến thăm nhà tôi vào chiều nay, để đưa ra lời cầu hôn chính thức với con gái tôi, được không?”

Bá tước cúi chào.

Thế là xong. Sau đó hai phút, chàng ngồi trên sa lông một mình, nhìn chăm chăm vào bản sao của hợp đồng. Trong tuần này, chàng sẽ cưới cô gái mà chàng chưa hề biết mặt. Con gái của một phó thường dân. Một kẻ tầm thường, ồn ào như là Bertie đã nói sao? Và những lý do mới là điều cơ bản nhất. Chàng cưới cô ta vì tiền của cô ấy, và cô ta cưới chàng vì tước vị và vị trí xã hội của chàng. Chàng mỉm cười lạnh lùng. Cô ta sẽ thấy là không dễ chút nào khi xen vào giai cấp quý tộc của chàng. Dù cho cô ta đã không biết trước điều đó. Cô ta hầu như sẽ bị bầm dập cả người với họ.

Trong tuần này, chàng sẽ phải ngủ với cô ta, và phải sống chung nhà với cô ta cả năm sau đó. Chẳng có gì để thực hiện được việc chàng đã dự tính là để cô ta lại đây trong khi chàng sẽ về lâu dài để vui Giáng sinh với Bertie và các bạn mà chàng đã mời trong lúc say rượu vào đêm hôm trước. Nhưng, ngay cả không phải vì lời hứa, chàng cũng không thể vì cô ta sẽ hoàn toàn trông chờ vào sự bảo bọc của chàng. Cha cô ta sẽ chết.

Bá tước cắn chặt răng và bước nhanh đến cửa cho đến khi chàng nhận ra rằng không có chỗ nào để chàng có thể trốn chạy bản thỏa thuận vừa ký. Đồ chết tiệt! Ô! Chết tiệt thật. Và chàng chợt mong rằng giá mà anh họ chàng, Bá tước đời trước, còn sống, chàng sẽ rất hả dạ để được giết chết anh ta.

Chàng nghĩ đến Dorothea Lovestone, một Dorothea yêu kiều, thanh lịch, người mà chàng yêu đã gần cả năm nay. Cô ấy sẽ đến dự tiệc ở nhà Prewetts tối nay. Và chàng cũng sẽ đến đó - với một thái độ lịch sự nhất để báo cho nàng biết là chàng đã đính hôn.

Đính hôn! Ôi trời ơi, chàng lướt qua đồng hồ treo trước mặt lò sưởi, và nghĩ, hai mươi sáu tiếng trước đây chàng chưa bao giờ nghe đến tên Joseph Transome và Ellie quý giá của ông ta. Ngày hôm qua chàng chỉ đơn thuần khổ sở vì tình hình tài chính tuyệt vọng của mình mà thôi. Ngày hôm qua chàng chưa biết những khốn khổ như vậy.

Nhưng, bây giờ thì chàng biết. Và thề trước Chúa, cô Eleanor Transome cũng sẽ biết điều này khi Giáng sinh đến và trôi qua. Có Chúa biết, cô ta sẽ biết nỗi khổ này. Và lúc này, chàng vừa suy nghĩ, vừa nắm chặt tay lại ở bên hông, để tự kiềm chế cơn giận dữ của mình cho đúng. Chàng cảm thấy căm phẫn và nhục nhã vô cùng với hành động của mình. Chàng đã cưới vì tiền.

3. Chương 02 - Phần 2

Nàng đứng phía trước cửa sổ phòng khách, lưng quay về nó. Nàng cảm thấy lạnh, nhưng nàng không muốn đến gần lò sưởi. Nàng muốn đứng càng xa cửa ra vào càng tốt. Nàng muốn nhìn thấy anh ta cho rõ khi anh ta bước vào phòng. Nàng không muốn anh ta có thể nắm được mình trước khi nàng giữ được bình tĩnh khi anh ta vào.

Nàng biết, anh ta đã đến rồi. Nàng đã nghe tiếng ồn ào ngoài hành lang trước đó năm phút. Anh ta sẽ đến phòng khách này nhanh thôi. Papa đã không nói nhiều về anh ta. Tất cả các việc phải làm đã được nói rõ sáng nay. Anh ta sẽ đến đây, Cha không đưa anh ta theo về. Papa gần như đổ sập xuống khi về đến nhà, và bây giờ thì đang ngồi trong cái ghế bành lớn ở phòng làm việc của mình, vốn đã được mang đặt vào đó cách đây vài tuần để ông có thể tiếp tục mọi công việc buôn bán như bình thường. Papa nên lên giường nghỉ ngơi, nhưng nàng biết cha sẽ không nằm đó một khi công việc của ngày hôm nay chưa hoàn tất.

Nàng không muốn ngồi. Nàng không muốn anh ta nắm bắt được tình thế bất lợi của nàng khi anh ta vào phòng. Nàng đứng im lìm trước cửa sổ. Và sau đó có tiếng gõ nhẹ và cửa mở ra.

Anh ta là người đàn ông kiêu ngạo và khắc nghiệt, nàng quyết định sẽ gây ấn tượng trước tiên. Với toàn bộ sự thể hiện của khuôn mặt, quai hàm và cách hất cằm lên cũng như tia nhìn tóe lửa của anh ta đã cho nàng thấy là anh ta chẳng có vẻ gì hài lòng với tình cảnh này cả. Anh ta sẽ hài lòng hơn nếu có được tiền của Papa mà không phải nhận lấy trách nhiệm lo cho nàng trong cuộc mặc cả này chẳng, nàng suy nghĩ. Và nàng hất cằm lên một chút.

Anh ta cũng điển trai, tóc nâu đậm và hơi dài, nét mặt thì bình thường, mắt xanh. Anh ta không cao lắm, nhưng là người vạm vỡ, khỏe mạnh, là loại đàn ông nhàn rỗi, chỉ biết cưỡi ngựa, hoặc chơi quyền anh hay môn thể dục nào đó để giữ thể hình chứ không vì mục đích gì cả. Anh ta là bá tước - nàng nhắc cho mình nhớ - là một người nhàn rỗi và ngạo mạn. Ngoại trừ việc anh ta không giàu. Anh ta đã tiêu xài hoang phí và là một tay chơi có hạng. Nàng giữ cho vai mình thẳng và nhìn anh ta một cách điềm tĩnh.

Anh ta đẹp trai hơn Wildfred.

“Cô Transome?” Anh ta hỏi từng chữ, hay nàng tưởng tượng như vậy.

Thế nàng có thể là ai nữa chứ? Nàng không nói gì và nàng chỉ khẽ nhún đầu gối cúi chào, không quá cúi chào như nghi thức xã giao yêu cầu trong những sự kiện đặc biệt.

Anh ta tiếp tục:

“Tôi là Falloden, rất hân hạnh được biết cô.” và anh ta cúi chào thật thanh lịch - Randolph Pierce.

Pierce, nàng sẽ là bà Eleanor Pierce, nàng suy nghĩ và nghiên cứu cái tên lạ kỳ này trong đầu. Tên anh ta là Randolph. Papa đã chỉ nói đến tước vị của anh ta. Như thể không có người nào kế tục anh ta. Nhưng sau này, có lẽ cũng sẽ không có ai cả.

Nàng không đáp trả cái cúi chào của anh ta.

Anh ta bước vài bước ngang phòng để đến gần nàng hơn, và nàng ước lượng đầu nàng chỉ đến ngang miệng anh ta, nếu anh ta đứng trước mặt nàng. Sự suy nghĩ này đã làm cho nàng cảm thấy lạnh hơn một chút.

Anh ta nói:

“Tôi đã được cha cô cho phép đến thăm cô.”

Mặt anh ta có vẻ khắc nghiệt hơn khi nhìn gần, và ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào toàn khuôn mặt anh ta. Và mắt anh ta nhìn xanh hơn nữa.

Vâng, tất nhiên là vậy rồi. Thật là những từ ngữ ngớ ngẩn. Có lý do gì khác nữa để anh ta đến đây chứ? Nàng biết, thời khắc này rất khó khăn cho anh ta cũng như cho nàng, nhưng nàng không muốn để anh ta được dễ dàng hơn. Ô, nàng không muốn. Anh ta có thể chưa bao giờ kiếm ra được số của cải như vậy trong hàng triệu năm, trong khi Papa đã phải làm việc cực nhọc cả đời mới có, và số của cải này sẽ được trao cho

anh ta với gánh nặng duy nhất là lo lắng cho cuộc sống của nàng. Ít nhất là hãy để cho anh ta bắt lợi một chút.

Anh ta nói tiếp:

“Tôi rất vinh dự được hỏi cưới cô về làm vợ.”

Cuối cùng, nàng trả lời:

“Vâng, tất nhiên. Và câu trả lời của tôi là vâng. Tất nhiên.”

Nàng tự đắc trả lời với một giọng khinh rẻ, lạnh lùng. Nàng không nói tiếp “thưa Ngài”. Trong suốt thời gian học ở trường cũng như học ở nhà với bà gia sư trước đây, nàng đã được dạy là phải nhún đầu gối cúi chào và nói thưa ngài trong những dịp cần thiết. Nhưng nàng không muốn nói. Anh ta không phải là quý Ngài của nàng. Chưa phải, ít nhất là vậy.

Anh ta nhìn nàng thô bạo, và như không biết làm cách nào để có thể tiếp tục được. Nàng cảm thấy thắng lợi một chút và không thông cảm gì với khó khăn của anh ta cả. Và cũng không có gì bất lợi cho bản thân nàng. Nàng không quan tâm đến việc đã hơn mười phút trôi qua mà cả hai vẫn chưa nói tiếp những lời nào cả.

Anh ta nói:

“Vây thì tôi là người đàn ông may mắn.”

Anh ta cúi chào và đưa tay phải về phía nàng.

Bàn tay với những ngón dài, thon, được cắt sửa gọn gàng. Bàn tay của một nhà quý tộc. Nàng nhìn vào nó một hồi trước khi đặt tay nàng vào. Nhưng bàn tay ấm áp và mạnh mẽ một cách lạ kỳ, nàng cảm nhận được khi anh ta nắm tay nàng. Và sau đó anh ta cầm bàn tay nàng đưa lên môi – một đôi môi ấm – và tia mắt của nàng di chuyển từ hai cánh tay rồi lên đến đôi mắt anh ta. Chúng rất xanh và lạnh, và điềm tĩnh nhìn nàng cũng như nàng đang điềm tĩnh nhìn anh ta vậy.

Anh ta ghét nàng cũng như nàng ghét anh ta, nàng nghĩ vậy. Tốt. Điều đó tốt. Hãy để cho anh ta phải chịu đựng vì tiền của Papa chứ.

Anh ta lại nói tiếp:

“Tôi hiểu, mong ước của cha cô là lễ cưới sẽ được tổ chức vào tuần tới. Điều này sẽ tiện cho cô chứ, thưa cô?”

“Tất nhiên.” - nàng trả lời - “Nếu chúng ta đợi thêm chút thời gian nào nữa, cha tôi sẽ chết. Ngay cả như thế này, cha tôi cũng có thể không đợi nổi.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt cho thấy anh ta có phần sửng sốt trước sự thẳng thắn của nàng. Anh ta nói:

“Tôi rất buồn về tình trạng sức khỏe của ba cô. Thật là đau đớn cho cô.”

Làm sao anh ta có thể biết điều gì về nàng hay những gì làm nàng đau khổ chứ? Anh ta không lo lắng đến gì cả nhưng lại đưa tay nhận lấy của cải của Cha. Cha sẽ không phải vội vàng hoặc thiếu cân nhắc trong việc sắp đặt cuộc sống của nàng nếu Cha không phải sắp chết thế này.

Nàng trả lời:

“Tất cả chúng ta sẽ chết, sớm hơn hoặc trễ hơn thôi.”

“Vâng.” - chỉ một từ duy nhất được thốt ra một cách lạnh lùng - “Tuần tới lễ cưới sẽ được tổ chức, thưa cô. Tôi đã có kế hoạch đi về thôn quê để đón Giáng sinh, nhưng tất nhiên, tất cả vẫn sẽ tùy thuộc vào sức khỏe của cha cô.”

“Cha tôi sẽ không thể kéo dài hơn nữa.” Nàng nói, và cố giữ cho mình bình tĩnh và lạnh lùng, nói như thể đó là một sự thật giản đơn, điều mà mấy tháng và mấy tuần trước đây đã từng làm cho nàng đau lòng như thế nào. Cha đang sống bằng thời gian vay mượn, và chỉ nhờ lòng kiên định của mình để giữ cho ông có thể

sống đến lễ cưới. Nàng chắc chắn rằng ông có thể chờ đến lễ cưới được, nhưng sẽ chỉ kéo dài được vài ngày sau khi cưới mà thôi.

“Vâng, sau là” – anh ta vừa bước lui về phía sau, vừa đan chặt hai tay phía sau lưng, và nhìn nàng từ đầu xuống chân, và nói tiếp – “mọi việc có vẻ đã được xếp đặt thỏa đáng. Chúng ta sẽ cùng nhau đến phòng làm việc của cha cô chứ? Ông muốn gặp cả hai chúng ta sau khi hoàn tất buổi gặp mặt này.”

Anh ta đưa một cánh tay ra cho nàng vịn vào, nàng biết thế. Nhưng nàng lướt ngang anh ta đi đến cửa, đứng đợi cho anh ta đến và mở cửa ra, bởi vì nếu nàng tự mình mở cửa sẽ không phù hợp với cách cư xử lịch sự mà xã hội đòi hỏi. Nàng đi trước dẫn đường bằng ngang hành lang, gật đầu ra lệnh cho người hầu mở cửa khi nàng đến phòng làm việc của Cha.

“Ồ, các con” – Cha nàng nói, tựa lưng vào ghế – “đã gặp mặt, và thảo luận tất cả chưa?”

“Cô Transome đã bằng lòng làm vợ tôi, thưa ông.” – giọng nói cứng nhắc của bá tước cất lên phía sau nàng.

Cha đã uống thuốc được khoảng một giờ. Nhưng nàng có thể thấy là Cha vẫn còn bị đau lắm. Điều này làm cho nàng rung mình và lo sợ. Điều gì sẽ xảy ra nếu như các loại thuốc uống sẽ không hiệu quả nữa? Ông cười và đưa tay ra phía nàng, nói:

“Con gái yêu của cha, hãy đến đây và ôm cha nào.”

Nhưng đó là những câu nói từ lâu rồi. Cha đã quên là, đã từ lâu, nàng đã không thể ôm chặt ông cũng như không ngồi vào lòng ông như thuở nhỏ, để kể cho ông nghe mọi chuyện đã xảy đến với mình suốt cả ngày ra sao. Nàng cũng đã không đụng vào người ông quá mạnh, ngoài những vuốt ve nhẹ nhàng trìu mến. Nàng đi ngang phòng, đặt tay mình lên tay cầm của ghế để tựa vào và hôn nhẹ lên trán Cha. Ông để tay xuống ghế.

“Cha nên nằm nghỉ ở giường.” Nàng nói, và giọng của nàng có vẻ lạnh lùng và cộc lốc. Nàng biết tại sao giọng nàng lại thế. Vì bá tước Fallogen đang đứng yên lặng cách đó vài bước đã làm nàng không tự nhiên được.

Cha cười thầm, nói:

“Nhưng đây là một sự kiện quan trọng. Ellie, con hãy rung chuông cho người hầu mang trà và rượu vào đây, hôm nay không phải như mọi ngày, mà là ngày con trở thành vị hôn thê của một vị bá tước.”

“Papa” – cô trả lời, cũng với giọng lạnh lùng như trước – “papa cần nghỉ ngơi.”

“Tôi phải đi ngay thôi, nếu ông thứ lỗi cho tôi,” – Bá tước nói với một giọng cũng giống như cô, đúng là một buổi đính hôn lạ đời, nàng nghĩ – “tôi có một cuộc hẹn khẩn.”

Với thợ may của anh ta à, nàng nghĩ chắc thế, hay là với thợ kim hoàn, hay với thợ cắt tóc của anh ta.

“À.” – cha nàng nói, và đưa tay cho bá tước – “Chúng ta phải để anh đi thôi, phải vậy không Ellie?”

Nàng thấy anh ta hơi lưỡng lự một chút khi đưa tay ra siết chặt tay Papa. Và nàng cảm thấy nhẹ cả người khi cha nàng gọi nàng kêu người hầu để tiễn khách ra về. Nàng không gọi họ, vì sau đó tự nàng đã làm việc tiễn khách đó.

Dường như họ sẽ không gặp nhau lần nào nữa, cho đến ngày làm lễ cưới ở nhà thờ vào tuần sau. Họ sẽ thành chồng thành vợ, nàng nghĩ với một chút bối rối khi nàng nhìn anh ta cúi chào và đưa tay xin phép cầm tay mình. Họ phải sống thân tình với nhau trong suốt cuộc sống của mình sau này – một người lạ ở giai cấp mà nàng căm ghét sẽ sống với nàng – là người xuất thân từ tầng lớp mà anh ta khinh thường. Nàng đang cố giữ cho những suy nghĩ của mình thoát ra khỏi hình ảnh của Wilfred.

“Ellie” – Cha nàng đưa tay về phía nàng, và nàng ôm lấy bằng cả hai tay mình, sau đó đưa tay ông lên áp vào má mình – “bây giờ cha có thể chết rất an lòng. Chưa hẳn là lúc này đâu. Cha sẽ sống đến ngày đám cưới của con, và có lẽ thêm một hoặc hai ngày sau đó. Nhưng con không được khóc thương cho cha quá lâu sau đó. Cha đã làm được tất cả những gì cha muốn trong cuộc sống, thậm chí được tốt hơn nữa kia. Và cha biết con sẽ có một cuộc sống được bảo đảm, kính trọng và hạnh phúc sau này. Cha thật là người may mắn.”

“Cha” – nàng vừa nói, vừa quay mặt mình lại để hôn tay ông, sau đó cẩn thận đặt tay ông lên bụng như cũ. Và nàng chớp mắt, kiên quyết. Còn đủ thời gian để nàng khóc, nhưng không phải bây giờ. “Con sẽ giúp Cha đến phòng ngủ. Cha sẽ thấy thoải mái hơn nếu được nằm trên giường mình.”

“Cha nghĩ là con đúng,” – Ông trả lời – “cha sẽ đi liền. Con thấy anh ta đẹp trai chứ, Ellie? rất khó tìm thấy một anh chàng vừa đẹp trai, vừa có tước vị vừa sở hữu những điền trang thôn quê rộng lớn như anh ta. Ông cười mỉm. Ellie của cha sẽ là bá tước phu nhân. Và anh ta cũng trẻ nữa, hơn con chưa đến mười tuổi mà. Đám này thì tốt hơn nhiều đám ông Henly mà cha đã nhắm cho con trước đây. Ông ta già gần bằng cha. Con có hạnh phúc không, con gái?”

“Con sẽ hạnh phúc hơn nếu cha nằm trong giường kia.” Nàng trả lời gay gắt.

Ông cười thầm một mình.

4. Chương 03 - Phần 1

Chương 3

Cô ta là người lạnh lùng. Bá tước Fallogen nghĩ thế khi ra khỏi nhà ông Transome. Và suy nghĩ đó cứ bám theo chàng trong suốt tuần sau đó, khi chàng không thấy gì khác lạ từ cô dâu tương lai của mình và cha vợ, và mọi hoạt động của chàng cũng bình thường như là chẳng có gì lạ kỳ đã xảy ra trong cuộc sống chàng vậy. Tất cả đều có vẻ không thực cho đến khi có một vài người quen bắt đầu bàn luận về cuộc đính hôn của chàng cũng như một vài người thì chúc mừng chàng, và sau đó chàng mới biết rằng việc đính hôn đã được công bố trên tờ Morning Post.

Chàng suy nghĩ về việc sẽ cưới một người lạnh lùng. Chàng rùng mình khi nhớ lại buổi nói chuyện với cô ta. Chàng đã cho rằng cô ta có thể là một người nhiệt tình, thú vị, hân hoan, người có trước có sau, nói huyền thuyên, thô tục, đại loại như thế. Chàng đã tưởng cô ta sẽ có một vài tính cách như thế. Nhưng chỉ có sự im lặng, bất động, hắt cằm kiêu hãnh và sự khinh thường trong ánh mắt của cô ta.

Nhưng tại sao? Cô ta đã đạt được điều cô ta muốn mà, tại sao lại không vừa ý? Cô ta sẽ có được tước vị đáng kính trọng và tham gia vào xã hội thượng lưu. Có thể cô ta cảm thấy chàng là kẻ lừa phỉnh chẳng – và cô ta đã trừng phạt đến nơi đến chốn – nên cô ta không cần phải giả vờ là một người nhiệt tình hay là một người phải biết ơn chuyện đó. Hoặc cũng có thể cô ta đã không được giáo dục những kiểu cách tế nhị mà lối cư xử thanh lịch đòi hỏi.

Tất nhiên sự lạnh lùng của cô ta không chỉ đối với chàng. Cha cô ta đã làm việc cực nhọc để nuôi nấng và thu xếp bấy một ông chồng quý tộc cho cô ta như mong muốn. Và bây giờ, với những cơn đau rõ ràng là ông ta sắp chết. Và cô ta thì không có chút nào lo âu về cha mình cả. Khi ông đưa tay ra cho cô tay, cô ta đã lơ đi và chỉ hôn một cách lạnh nhạt vào trán ông. Khi ông muốn mừng cho việc đính hôn của cô ta, thì cô ta bảo ông phải lên giường. Có vẻ họ cũng có những lời lẽ quan tâm, ân cần với nhau, ngoại trừ đôi lúc người ta nghe thấy những câu nói lạnh lùng được thốt ra.

Khi rời khỏi nhà ông Transome, chàng nhận thấy ông đã nói đúng một điều. Cô ta là một cô gái xinh đẹp. Cô ta cao trung bình, dáng thanh mảnh, mặt trái xoan với những nét cân đối. Tóc cô ta có màu đỏ sậm, mắt xanh lục, môi rộng và thắm đỏ. Không chỉ tóc mà môi cũng có vẻ không hợp với tính cách của cô ta, vì với môi như vậy thì cô ta phải là một người sôi nổi và nồng nàn chứ.

Cô ta thật xinh đẹp. Chàng sẽ có một phu nhân xinh đẹp, nếu đó là sự an ủi bất kỳ nào. Nhưng chàng nhận thấy cô ta hoàn toàn không hấp dẫn. Sự lo lắng của chàng là phải cố gắng làm sao để thực hiện nguyện vọng của ông Transome là chàng và cô ta phải thật sự đã qua đêm tân hôn đây. May mắn sao, ông Transome chỉ chỉ định rõ là họ sẽ phải thật sự đã qua đêm tân hôn và phải sống cùng nhà với nhau trong năm đầu tiên. Ông ta đã không nói gì đến việc phải ngủ chung giường với nhau trong suốt năm đó cả.

Và chàng kiên quyết không cho đầu óc mình nghĩ tới Dorothea Lovestone - một Dorothea nhỏ bé, ngọt ngào, dịu dàng - và cái nhìn đau đớn của nàng khi chàng nói cho nàng nghe về việc đính hôn của mình nữa. Và chàng vẫn đến với người tình của mình mỗi đêm cho đến tận ngày cưới của mình. Giữ Alice cho mình là chi phí xa hoa duy nhất mà chàng có thể cho phép mình được hưởng hơn năm nay, kể từ khi chàng chính thức thừa kế tước vị này cùng với những món nợ khổng lồ kèm theo nó.

Vào ngày cưới của chàng, Alice mỉm cười êm dịu nhìn chàng khi chàng ngồi ở mép giường của nàng từ lúc tờ mờ sáng. Nàng làm việc gì cũng đều rất bình lặng, ngay cả khi làm tình cũng vậy. Chàng biết là nàng không yêu mình, rằng nàng chỉ vui sướng khi có ai đó bảo trợ cuộc sống của mình đều đặn. Có lẽ điều đó chính là điều mà chàng thấy thích ở nàng. Nàng thỏa mãn mọi nhu cầu của chàng mà không đòi hỏi bất cứ nghĩa vụ nào từ chàng cả.

“Anh sẽ không đến tối nay.” Chàng vừa nói với Alice, vừa chán nản nhìn xuống bộ đồ nhún nhót đang rơi vãi dưới sàn.

“Tất nhiên là không rồi, hôm nay là ngày cưới của anh mà.” Nàng trả lời.

Ngay cả tin về đám cưới sắp đến của chàng cũng không gây sửng sốt cho Alice. Chàng tiếp:

“Anh sẽ đến em vào tối mai.”

“Sao nhanh thế?” Nàng đuổi người và chuỗi sáo mình vào chăn ấm, hỏi lại. “Vợ của anh sẽ phiền không?”

Chàng quay nhìn nàng, mái tóc xoắn rối bù, mắt díp ngủ, và chàng nói lại:

“Được chứ, Alice, anh sẽ đến vào ngày mai nhé.”

“Tất nhiên được chứ anh.” Nàng mỉm cười. “Anh có vẻ không hạnh phúc với cuộc hôn nhân của mình sao, Falloden? Anh đã bực dọc suốt cả tuần nay, nhưng anh biết mà, anh luôn được đón tiếp bất cứ lúc nào ở đây mà.”

Cái giường ấm áp, bề bộn và mời gọi biết bao. Dáng vẻ nàng co tròn lại dưới chăn thật là quyến rũ. Chàng không thích gì hơn là ngay bây giờ cùng nàng một lần nữa, sẽ làm tình và ngủ cả ngày với nàng để quên đi mọi thứ.

Nhưng hôm nay là ngày cưới của chàng.

Chàng đứng lên đi, rùng mình vì cái lạnh của buổi sáng sớm, và vươn tay ra lấy quần áo của mình để mặc cho ấm.

Nàng rất mệt. Người hầu gái cảm rằm liên tục về sự nhợt nhạt trên gò má và nét thâm quầng phía dưới mắt của nàng, cô ta đang cố gắng trang điểm để nàng trông đẹp hơn với những lọn tóc xoắn được trau chuốt hơn bình thường. Cô ta nói, điều may mắn là, cô Ellie sẽ mặc bộ váy kiểu dáng đơn giản dễ thương màu xanh lơ cùng với áo khoác thẫm màu hơn sẽ không làm cho mặt cô bị quá nhợt đi.

Nhưng nàng hài lòng vì mình đã quá mệt như vậy, Eleanor suy nghĩ khi nàng đi xuống thang lầu để đến với Cha ở phòng khách. Nàng đã trải qua ngày cưới của mình trong một trạng thái lơ mơ như say thuốc. Và sau đó nàng thấy ở lối vào của phòng, bá tước đã đứng ở đó rồi. Anh ta đến sớm. Và anh ta trông rất đẹp trai, đẹp hơn nhiều theo trí nhớ của nàng, bộ quần áo màu xanh thẫm như thể anh ta biết trước bộ váy nàng sẽ mặc. Anh ta trông như thể anh ta đang trên đường đi đến yết kiến Đức vua hay hoàng thân. Và tuy vậy, lại hoàn toàn không hấp dẫn gì nàng. Nàng quay lại lạnh lùng nhìn vào anh ta và nghiêng đầu chào nghiêm trang. Nàng vẫn không nhún gối cúi chào anh ta.

Và sau đó, họ cùng nhau lên xe ngựa để đến nhà thờ và Papa thì đang nói chuyện - thật là không hiểu làm sao, như là có một sức mạnh thần bí nào đó đã giúp Papa thức dậy vào sáng đó mặc dù nàng đã phản đối chuyện thức sớm này. Bá tước Falloden thì im lặng như nàng.

Khi đến nhà thờ, người chồng tương lai của nàng đang giới thiệu một quý ngài - với vẻ ngoài không chê vào đâu được - là bạn anh ta, Ông Albert Hagley. Nếu có điều gì có thể làm cho nàng lạnh nhạt hơn nữa, nàng sẽ làm ngay khi ông ta cúi chào nàng, và nàng nghiêng đầu chào lại. Nàng đã nhận ra ông ta ngay và biết

là ông ta cũng đã nhận ra mình rồi, thế nhưng ông ta xuất thân từ một tầng lớp cao cả nên không thể nói tùy tiện câu gì, tất nhiên là thế rồi. Ông ta là người đầu tiên tán tỉnh nàng ở bữa tiệc của Pamela tại nhà Hutchins - nếu từ "tán tỉnh" được hiểu đầy đủ nghĩa của nó.

"Tôi rất hân hạnh được biết cô." Ông ta nói.

"Xin chào, thưa ngài." Nàng trả lời.

Và sau đó nhà thờ vắng lặng, lạnh lẽo cùng với vị linh mục đang mỉm cười chờ họ. Cha đặt tay nàng vào tay bá tước, rồi giọng của bá tước đang đáp trả những câu hỏi của vị linh mục. Và giọng nàng cũng như thế. Sau đó nàng cảm thấy môi của chồng nàng áp vào môi mình một chút và im lìm. Rồi vị linh mục mỉm cười và cúi chào mọi người. Và sau đó ngài Albert hôn má nàng và Papa ôm nàng, mà nàng không thể ngăn lại. Rồi đi đến cửa ra vào và thấy xe ngựa của bá tước đang chờ đó.

Xe ngựa của chồng nàng.

Chồng của nàng.

Họ được đưa về nhà của bá tước Falloden trên Quảng trường Grosvenor - nhà của nàng. Khi đến nhà mới của nàng - nàng đã nhận được cả hàng dài các gia nhân trong các bộ đồng phục tinh tươm cúi đầu và nhún gối chào, và nàng đã được dẫn đến một phòng ăn rất lớn, trên bàn đã được sắp đặt buổi ăn sáng cho bốn người. Với vị trí mới của mình là bá tước phu nhân Falloden, nàng được xếp ngồi ở cuối bàn, đối diện với chồng mình. Cha nàng và ông Albert Hagley ngồi ở hai bên bàn.

Có vài cuộc trò chuyện, tất nhiên phải có. Nàng đã không nhớ là có những lúc im lặng bối rối không. Nhưng nàng đã không tham gia vào cuộc nói chuyện. Nàng cũng không nhớ là nàng đã có ăn hay không nữa. Nhưng cuối cùng bữa ăn cũng đã kết thúc. Papa đứng lên, với ly rượu cầm trên tay, và nàng đã vươn tay ra để dừng Papa lại, nhưng nàng lại rút tay về.

"Nào hãy nâng cốc chúc mừng!" Cha nói, vẻ tươi cười rạng rỡ với ba người đang ngồi ở bàn, hãy chúc mừng cho con gái đáng yêu và con rể của tôi chứ. "Chúc mừng bá tước và phu nhân Falloden."

Môi của chồng nàng mím lại một chút, nàng nhận thấy thế, trước khi anh ta mở miệng cười lạnh lẽo đưa mắt nhìn sang nàng ở cuối bàn. Ngài Albert cũng đứng lên, cũng nói lời chúc mừng và cụng ly với Cha nàng.

Ngay cả khi có một sức mạnh thần bí nào cũng khó có thể làm cho Papa tự mình thức dậy được. Nhưng điều đó đã xảy ra. Ông chỉ vừa ra khỏi giường được sau cả tuần vừa rồi phải nằm bẹp trên giường, và có những lúc bị mê sảng nữa. Bác sĩ của ông - người mà nàng đã gọi đến cách đây hai tuần - thường gọi cho nàng mỗi sáng, nói rằng thời gian của Papa chỉ được tính từng giờ, rằng Cha có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nàng đã ngồi bên cha suốt ba đêm qua, để chắc chắn rằng Cha sẽ uống thuốc đúng giờ, đắp chăn và sửa gối nằm cho ông, để canh chừng lò sưởi không quá nóng hoặc quá lạnh, và tranh thủ ngủ trên ghế của mình, hoặc đi tới đi lui với cảm giác run sợ trước cảnh im lặng như tờ trong phòng.

Nàng đã cầu xin rằng Cha sẽ đủ sức để thức dậy vào sáng ngày cưới. Nhưng không chỉ thế mà Cha còn làm tốt hơn nữa. Ông đã mỉm cười trong suốt thời gian làm lễ ở nhà thờ và tiệc cưới ở nhà bá tước. Nàng vừa vịn tay mình trong lòng, vừa nhìn Cha đang ngồi lại xuống ghế và thở hổn hển.

Nàng nói:

"Cha, cha phải về nhà thôi, Cha phải nằm trên giường."

Giọng nói của nàng kiên quyết nhưng trong lòng thì quá đau đớn. Có hai người lạ đang ở đây - mà một trong hai người đó là chồng nàng.

"Cha nghĩ là cha sẽ về, Ellie." Papa trả lời, mỉm cười với nàng với vẻ mặt đau đớn, tái nhợt hơn là mỉm cười.

Và may thay, bá tước hiểu được tình thế, đã đứng lên và gọi ngay người hầu đem xe ngựa của cha nàng đến để đưa ông về.

Nàng muốn về với Cha. Nàng phải về với Cha. Nàng phải ở bên cha của nàng - còn rất ít thời gian cho ông. Và Cha cần nàng. Nàng luôn là người đầu tiên Cha nhìn thấy khi thức dậy mỗi sáng cả tuần vừa rồi.

Nàng là ánh sáng trong cuộc đời của Cha. Cha đã từng nói như thế rất nhiều lần kể từ khi mẹ nàng mất năm nàng lên năm tuổi. Cha cần nàng bây giờ.

Nhưng Cha đã nhắc nàng nhớ rằng sáng nay nàng đã kết hôn, và kể từ nay nàng phải trung thành và phục tùng chồng nàng hơn cả cha mình. Và hôm nay là ngày cưới, và nàng phải ở nhà chồng mình. Nàng cảm thấy không có sự thân thiết nào giữa mình với anh ta để có thể xin anh ta một đặc ân. Nếu có một sự yêu mến giữa họ, hay nếu anh ta là Wilfred, nàng có thể xin phép để về nhà với Cha cho dù là ngày cưới hay không. Nhưng anh ta không phải là Wilfred, và cũng không có sự yêu mến nào giữa họ cả.

Nàng chỉ có thể hy vọng rằng anh ta sẽ thể hiện chút nào sự tế nhị và tự đưa ra lời đề nghị cho nàng. Nàng nhìn vào anh ta khi hai người đi qua phòng khách để gặp cha nàng, nhưng nàng không cầu xin anh ta, ngay cả trong ánh mắt cũng không.

Anh ta nói cứng nhắc:

“Tôi sẽ cùng con gái ngài về thăm ngài vào sáng mai, thưa ngài.”

“Ồ, không cần vội đâu.” Cha nàng trả lời, mỉm cười. “Ngay cả khi cả hai con có ngủ đến trưa, ta vẫn có thể đợi mà.”

Nàng cảm thấy bá tước cứng hơn nữa khi có sự gợi ý này và nàng tự buộc mình không được giận dữ.

“Ồ,” Cha nói và mở rộng tay với nàng, “bá tước phu nhân Falloden, Ellie. Con bây giờ là một quý bà cao quý, hãy đến ôm cha nào.”

Cha rất hài lòng. Rất hạnh phúc. Rất nhiều hạnh phúc vào lúc cuối cùng này. Nàng bước tới phía trước nên bá tước không thể nhìn thấy mặt nàng. Nhưng nàng cũng không bớt căng thẳng được. Ngực và cổ họng nàng đau nhức vì nỗi đau trong lòng mình. Nàng hôn nhẹ nhàng vào gò má Cha và để yên cho ông ôm mình trong tay. Nhưng nàng không đưa tay mình cho Cha.

Bất ngờ, nàng cảm nhận dường như đây là một phần tàn nhẫn nhất trong hoàn cảnh của mình, nàng muốn vòng tay mình qua Cha để ôm ông, và ôm ông mãi. Nàng muốn ghi nhớ mãi hình ảnh Cha trong vòng tay mình để làm hành trang cho cuộc sống sắp tới đây.

“Không thể trì hoãn nữa đâu, Cha,” nàng nói và bước lui về, “con sẽ về thăm cha vào ngày mai.”

Và nàng hất cằm lên, đan chặt hai tay để phía trước, và nhìn theo Cha bước đi. Nàng cảm thấy tê tái cả lòng. Nàng đã không còn thuộc về Cha nữa ngay cả chỉ một thời gian ngắn còn lại của Cha. Nàng bây giờ thuộc về nơi xa lạ này, một ngôi nhà rộng lớn, lạnh lẽo với một người lạ lạnh lùng đang đứng cạnh bên nàng. Và họ có một người khách cần tiếp đãi. Hay là chỉ là khách của anh ta. Nàng không biết là nàng sẽ cư xử như một bà chủ nhà hay là nên rút lui.

Nàng quay nhìn vào anh ta và hỏi:

“Anh có yêu cầu gì không?”, và một lần nữa nàng nhận ra anh ta trông rất đẹp trai cho dù tim nàng chẳng rung động gì.

“Tôi cần gì ư?” Anh ta nhướn chân mày hỏi lại. “Chúng ta sẽ nói chuyện ở phòng khách, và cô có thể rung chuông cho người hầu mang trà vào.”

Anh ta đưa tay cho nàng, và sau một chút lưỡng lự, nàng cầm tay anh ta đi vào.

Sau khi trì hoãn đã đủ lâu, bá tước Falloden quyết định quay về phía cửa sổ của phòng ngủ của mình và nhìn chằm chằm ra ngoài trời tối. Chàng liếc nhìn một cách thiết tha về chiếc giường của mình, đã được xếp đặt sẵn cho buổi tối, và chàng khao khát nghĩ đến chiếc giường rộng lớn và êm dịu của Alice, và cô nàng Alice dễ thương, đầy đặn, với một cơ thể ấm áp.

Chàng lại nghĩ, không có lý do gì để trì hoãn nữa cả. Chàng nên làm mọi việc cho tốt kể từ khi chàng không có sự lựa chọn nào nữa. Chàng có thể trở về giường mình ngủ đêm nay chỉ sau khi - chàng sắp đặt mọi thứ trong đầu khi đi ngang phòng thay đồ của mình để đến phòng của vợ chàng - chàng thật sự đã làm chồng cô ta ở cả trên giường nàng.

5. Chương 03 - Phần 2

Vợ chàng! Ý nghĩ đó làm cho chàng kinh sợ. Nếu như chàng nghĩ cô ta là một người lạnh lùng ngay bữa gặp mặt đầu tiên, thì không có từ ngữ nào lạnh lùng hơn để diễn tả thái độ của cô ta ngày hôm nay được. Kiêu hãnh, lạnh lùng và yên lặng, một bữa tiệc mừng cho địa vị mới của cô ta, xin lỗi chỉ như là một thứ cần thiết để thêm vào vậy. Và sự thiếu thông cảm cũng như sự vô cảm của cô ta với cha cô ta, một người bệnh nặng khó qua khỏi.

Chàng đặt tay vào nắm cửa của cửa phòng nối liền với phòng thay đồ của họ, gõ mạnh lên cửa bằng tay kia, và xoay nắm cửa.

Cô ta không có trên giường, đúng như chàng nghĩ thế. Cô ta đứng lên khỏi cái ghế trước lò sưởi khi chàng bước thẳng đến cô ta. Và cô ta đứng thẳng đó, kiêu hãnh, trông giống như một người vương giả, chàng nghĩ thế, mặc dù thực tế là cô ta đang mặc một chiếc áo ngủ và tóc đã được thả rũ xuống sau lưng.

Ý nghĩ là cô ta quá đẹp lại đập vào chàng lần nữa, nhưng chàng không bận tâm. Áo ngủ của cô ta, bằng lụa mềm mại cùng với dải đăng ten xinh xắn - chắc đã được trả bởi tiền của ông Transome rồi - làm nổi bật những đường cong mềm mại của cơ thể cô ta. Tóc cô ta dày, gợn sóng và bóng mượt, trải dài xuống lưng như một ngọn lửa. Chàng lại nghĩ đến những điều không hợp nhau giữa tóc và tính cách của cô ta.

"Như thế, quý cô của tôi," chàng vừa nói, vừa bước đến trước mặt cô ta, "hôm nay cô đã trở thành bá tước phu nhân Falloden, và một thành viên của xã hội thượng lưu. Tham vọng của cô đã thỏa mãn chưa?"

Nở nụ cười nửa miệng trên môi - một biểu hiện mà chàng chưa bao giờ thấy trước đây - cô ta nói:

"Như thế, thưa ngài, hôm nay ngài đã thoát khỏi nợ nần và trở thành người giàu có hơn cả mơ ước điên cuồng của ngài. Vậy tham vọng của ngài đã được thỏa mãn chưa ạ?"

Chàng nhìn chằm chằm vào cô ta, và cuối cùng nói:

"Đúng, dường như đây là ngày hạnh phúc đối với cả hai chúng ta."

"Vâng." Nàng trả lời rất nhanh và rõ ràng, một cách đặc thẳng.

"Ngoại trừ còn một việc chưa hoàn tất, chưa hoàn tất cho đám cưới này." Chàng nói tiếp.

"Không." Cầm nàng hất lên một chút.

"Chúng ta sẽ phải tiếp tục việc này để minh chứng là chúng ta thật sự đã cưới nhau, sau đó..." Chàng nói.

"Vâng."

Mắt cô ta nhìn chàng nhạo báng. Tôi có cái mà tôi muốn, mắt nàng nói với chàng như thế. Phần còn lại không thành vấn đề. Và chàng cũng không thể cảm phần được. Chàng cũng đã có được cái mà chàng muốn. Ngoại trừ việc chàng mong chờ sẽ có một người vợ phục tùng, ngoan ngoãn. Chàng thấy lòng dâng lên giận dữ, cùng với dục vọng của mình muốn đánh bại ánh nhìn nhạo báng đó của nàng. Chàng mong muốn mình sẽ là cho cô ta đau đớn, nhục nhã ê chề. Và tự bản thân chàng cũng tức giận với chính mình vì mong ước kinh khiếp này.

Điều này chỉ cần vài phút là xong tất cả. Chàng có thể đè cô ta xuống giường, lột áo ngủ của cô ta và mình ra, và nhanh chóng đi vào cô ta để hoàn tất việc chồng vợ này. Chàng có thể trở về phòng mình chỉ sau năm phút, sau khi đã thực hiện xong việc làm chồng này, rồi sau đó được tự do để tiếp tục cuộc sống của mình như bình thường chỉ ngoại trừ việc khó chịu là phải sống cùng một nhà với cô ta trong năm đầu tiên.

Nhưng chàng đang rất giận dữ.

Chàng đưa một tay ra phía sau cổ cô ta, vừa đưa những ngón tay mình vào tóc, vừa kéo đầu cô ta nghiêng về phía sau. Chàng áp môi mình lên đôi môi đang hé mở của cô ta, vừa hôn một cách thô bạo vừa đưa lưỡi mình vào tách đôi môi cô ta ra. Chàng hả hê khi thấy cô ta trân cứng cả người và môi mím lại, và bất thình

lĩnh cô ta đẩy mạnh một cái quay đầu mình ra xa khỏi tay chàng, nhưng không được bao xa. Chàng ngừng đầu lên và mỉm cười, nói:

“Có một điều chắc chắn rằng cô đúng là người lạnh lùng, quý cô à.”

Chàng lơ đãng nói đứng đắn của lương tâm mình, nó đang nhắc nhở chàng rằng cho dù cô ta là người có tính tình khó chịu, nhưng cô ta hãy còn trinh nguyên và thậm chí cô ta chưa từng có ai hôn trước đây nữa.

Có thể chàng sẽ dịu lại nếu như cô ta đừng nhìn chằm chằm trả lại chàng và từ từ mỉm cười. Đó không hoàn toàn là một nụ cười, mà còn ẩn chứa theo nhiều điều thâm hiểm nữa.

Chàng nhìn vào mắt cô ta trong khi chàng vươn tay ra thông thả với những hạt nút xinh đẹp ở phía trước chiếc áo ngủ và mở chúng ra. Cô ta hất cằm lên cao hơn nữa khi chàng lướt tay mình vào dưới chiếc áo ngủ, nắn nhẹ đôi vai và di chuyển từ từ xuống, úp bàn tay mình vào hai vú của cô ta. Chúng thật ấm áp và mượt mà, săn chắc và không quá lớn.

“Sau cùng, thưa quý cô,” chàng vừa nói, vừa tháo những dải đăng ten của chiếc áo và đẩy chúng rớt xuống tay cô ta, phơi bày cơ thể nàng đến tận thắt lưng, “cô là vợ tôi.”

Có thể đúng lúc đó, hoặc chỉ một chút sau đó, sự giận dữ và mong ước làm cho nàng nhục nhã đã chuyển thành một khao khát khác. Nàng đã làm cho chàng ngạc nhiên thật sự khi đưa cả hai tay mình lên mở những hạt nút trên áo ngủ của chàng, vừa thông thả kéo chiếc áo ra khỏi cổ và tuột nó xuống khỏi vai chàng.

“Sau cùng, thưa ngài,” nàng nói, và lần đầu tiên, chàng thấy hàm răng của nàng thật trắng và hoàn hảo, mà trong một chốc, chàng tưởng như nàng muốn cắn vào chàng, “ngài là chồng của tôi.”

Sau này chàng nghĩ lại thấy thật xấu hổ và đầy kinh ngạc.

Sau khi mất bình tĩnh một chút, chàng nắm tay nàng thô bạo và ép chúng về hai bên phía sau người nàng để cho chiếc áo ngủ rơi nhẹ xuống nền nhà, và chàng nhún vai để cởi áo mình ra, trong khi tay nàng sau khi được chàng thả ra cũng đang kéo áo chàng ra. Và chàng lại áp môi mình vào môi nàng lần nữa, lúc này môi nàng mở ra dưới môi chàng mà không cần thuyết phục nữa, và khi chàng đẩy lưỡi mình vào trong miệng nàng, nàng đưa lưỡi mình đón nhận nó, và đưa lưỡi vào trong miệng chàng y như thế. Trong khi tay chàng chạm vào và khám phá cơ thể nàng không chút nhẹ nhàng tế nhị nào, thì hai tay nàng cũng làm y như vậy trên người chàng.

Chỉ ít có một điều thật rõ ràng với nàng cũng như với chàng - trước khi chàng cúi xuống ẵm nàng và gần như ném nàng xuống giường - là chàng sẽ không lo gì về những xúc cảm của mình vì chàng bây giờ thật khao khát nàng và có thể trải qua đêm tân hôn một cách tuyệt vời.

Nàng đánh vật với chàng trên giường, kết quả là sau một lúc, cả hai đều thở hổn hển và nàng bị kẹp bên dưới chàng. Chàng để đầu gối mình vào giữa hai đùi nàng, đẩy chúng dang ra, và đưa tay mình trượt xuống phía dưới nàng, vừa ngừng đầu lên nhìn nàng. Nàng nhìn chằm chằm, trắng tráo vào chàng, gò má đỏ bừng, tóc thì rối bời trên vai và gối nằm. Chàng đã cảm nhận được lối vào người nàng và nhanh nhẹn đâm mạnh, sâu vào trong nàng.

Ý nghĩ của chàng vẫn không thay đổi. Chỉ có cơ thể nàng căng ra và kéo lui một chút khỏi sự thâm nhập của chàng. Chỉ một lát thôi. Nhưng khi chàng nhìn, nàng lại nở nụ cười nửa miệng và di chuyển hai chân mình cho cặp sát hai chân chàng để tự mình từ từ đẩy người vào sát chàng hơn.

“Thưa cô, bây giờ thật sự cô đã là vợ tôi,” chàng thì thầm với nàng, “mọi việc đã được thực hiện.”

“Tôi nghĩ là đã bị đau,” nàng nói, “và có cảm giác như là bị choáng.”

Sau đó chàng có thể nhận thấy, chàng đã hoàn toàn thành công, khi phía dưới của nàng giãn ra và ôm khít lấy chàng, và nàng phó mặc cho chàng để nhanh chóng kết thúc chuyện này. Nhưng chàng vẫn còn tức giận vì sự ngớ ngẩn của nàng đã làm tổn thương tính đàn ông trong chàng. Nàng phải được biết rằng, sau này, việc quan hệ vợ chồng sẽ là bốn phần mà nàng cần phải làm sao cho chàng hài lòng, điều đó có nghĩa là phải biết ơn chàng vì những quyền lợi của cuộc sống vợ chồng mà chàng mang lại. Chàng có thể làm cho những ngày tháng sắp tới của nàng đầy lo sợ, và chàng ngạc nhiên không biết nàng sẽ thế nào khi đối mặt một lần nữa chuyện này khi đêm đến.

Chàng bắt đầu di chuyển trong nàng, vừa nhìn vào mặt nàng. Nàng cũng nhìn trả lại, nhưng có một vài điều thật sâu trong mắt nàng cho chàng thấy là nàng chưa biết gì về việc như thế này cả, nàng chỉ nghĩ rằng sự thâm nhập vào người mình như thế này, tất cả, chỉ là sự chịu đựng thôi. Chàng bắt đầu nhấp chậm lại, rồi cuối cùng chịu cả trọng lượng mình lên hai khuỷu tay để chàng có thể nằm lên trên thân mình quỳn rũ của nàng, và vẫn tiếp tục, để sao cho mỗi lần đi vào nàng, chàng có thể rút ra hết rồi lại đâm sâu vào trong nàng. Chàng nghe được tiếng lép nhép ẩm ướt của cả hai cơ thể, tiếng cọt két nhịp nhàng của lò xo giường và hơi thở dồn dập của cả nàng và chàng, nhưng chàng vẫn còn tự chủ được một chút nên đã không để mình đạt đến cực điểm khi chàng chưa muốn kết thúc lúc này.

Nhưng điều này cũng không dễ dàng gì. Chàng dần dần nhận thấy tim mình đập mạnh hơn và máu trong người ngày càng dâng cao khi nàng câu chặt hai chân mình vào người chàng và hông nàng nẩy lên để đón chàng vào sâu hơn nữa. Và các cơ bên trong nàng như thít chặt lấy chàng để chàng không rút ra được, và hông nàng lắc lư nhịp theo những lúc ra vào của chàng.

Chàng siết chặt vai nàng, rồi di chuyển hai tay mình xuống phía lưng nàng để nắm lấy mông và giữ cho chúng chuyển động, và chàng hồi hã, rò dại đâm sâu vào trong người nàng liên tục cho đến khi chàng rung chuyển cả người và phun mạnh vào trong nàng. Chàng nghe như có tiếng kêu phát ra mà theo chàng nhận biết thì có vẻ như là giọng của chính chàng.

Nàng rùng mình dữ dội phía dưới chàng. Chàng giữ nguyên người mình trên nàng cho đến khi nàng dần dần dịu đi. Và có lẽ trải qua một lúc lâu hơn nữa, chàng mới nhận định rõ là mình phải rời khỏi nàng để đi về giường mình để ngủ. Nhưng nén vẫn còn cháy và lửa trong lò sưởi vẫn bập bùng.

Chàng nằm xuống bên cạnh và nhìn vào nàng. Cả hai không ai kéo chăn lên cả. Mái tóc đỏ rối bù hoang dại phủ xuống xung quanh nàng, làm nổi bật lên gò ngực trắng mịn như được làm từ thạch cao. Ít nhất bây giờ chàng thấy rằng, mái tóc đỏ không có vẻ gì là mâu thuẫn với tính cách nàng cả. Nàng thật trần tục, bản năng mạnh mẽ đến nỗi chàng không tưởng tượng ra là phụ nữ có thể làm như thế được. Rất ít trong tất cả phụ nữ. Có thể bản năng mãnh liệt này chỉ đến từ tầng lớp của nàng, rất ít từ giới quý tộc, vì với kinh nghiệm của mình, chàng thấy những cô nhân tình hay gái điếm, lúc trong phòng ngủ, cũng hành xử đoan trang hơn nàng. Bản năng mãnh liệt và lạnh lùng, trái tim thật lạnh lùng.

“Tốt,” chàng nói, “công việc đã được thực hiện thật thấu đáo. Ít nhất, từ bây giờ trở đi, tôi sẽ không bao giờ hủy bỏ cuộc hôn nhân này, và tức mất bất cứ tức vị nào của cô cả.”

“Và ít nhất là,” nàng trả lời, “tôi sẽ không bao giờ có thể phá bỏ cuộc hôn nhân của mình, và sẽ không lấy mất của anh thứ gì trong số của cải của anh cả.”

“Một lần nữa, đúng.” Chàng nói. “Tốt, ngày hạnh phúc nhất của chúng ta đã trôi qua, với nhiều hồi tiếc giữa hai chúng ta, tôi chắc thế. Tôi sẽ đi để cô có thể mơ về tức vị mới của cô, trong khi tôi về giường của mình để mơ về số tiền vàng vừa có được. Chúc ngủ ngon.”

Chàng vừa nhìn xuống nàng vừa đứng lên. Khăn trải giường và bên trong đùi nàng vấy bẩn với các vết máu. Nhưng nàng thậm chí không hề kéo tấm phủ để che nàng lại. Nàng ngược nhìn chàng với nụ cười nửa miệng mà chàng cảm thấy thật là khó chịu. Nàng nói:

“Chúc ngủ ngon, tôi e rằng thời gian đêm nay không đủ để ngài đếm hết số của cải đó đâu. Cha tôi rất, rất giàu.”

“Tôi biết.” Chàng trả lời, cúi xuống lấy cái áo, nhưng chẳng cần dừng lại để mặc nó vào mà bước nhanh rời khỏi phòng nàng.

Chàng liếc nhìn chiếc đồng hồ trong phòng thay đồ của mình. Đã hơn một tiếng đồng hồ từ khi chàng vào phòng vợ mình. Một làn sóng khiếp sợ đã làm cho chàng rùng mình khi chàng đổ nước lạnh vào trong bồn rửa và bắt đầu tự rửa ráy cho mình. Sự khiếp sợ đối với một phụ nữ mãnh liệt, lạnh lùng và xa lạ mà chàng đã cưới làm vợ. Và chàng khiếp sợ chính mình vì đã tự cho mình quyền được thỏa mãn lòng căm thù cũng như thú tính của mình mà chàng chưa bao giờ nghĩ mình có thể làm như vậy.

Chàng nghĩ, dù sao thì bây giờ mọi cái cũng đã xong rồi. Cả hai, nhà này và biệt thự Green Park, đủ rộng để họ có thể tránh mặt nhau trong những ngày sắp tới. Và khi một năm đã trôi qua, chàng có thể chắc chắn rằng nàng sẽ luôn sống ở một ngôi nhà mà chàng không bao giờ có mặt ở đó. Và thậm chí là nếu chàng cảm

thấy mình cần một người thừa kế chính thức, thì tốt thôi, chàng sẽ suy nghĩ về điều đó khi nó đến. Chàng chỉ mới hai mươi tám tuổi thôi mà.

Cô ta đã bị chảy máu nhiều hơn là chàng nghĩ, chàng nghĩ thế khi thấy rõ nước có sắc hồng. Và chàng cảm thấy xấu hổ vì sự thô bạo của mình, và cũng căm thù vô cùng những sự khiêu khích của cô ta.

Chàng nghĩ, chàng chỉ có thể mong chờ đến tối hôm sau. Chàng nhắm mắt lại và với lấy chiếc áo. Tối mai chàng sẽ có sự ấm áp ở trên giường Alice cùng với thân hình dịu dàng của nàng.

6. Chương 04 - Phần 1

Chương 4

Nàng thức dậy với cảm giác xung quanh mình thật xa lạ, trần nhà thật cao, thẳng góc, rộng lớn vô cùng, còn giường thì rộng và êm hơn ở nhà nàng, các rèm cửa thật đẹp màu xanh thay vì màu hồng. Nàng nhận ra rằng điều gì đã đánh thức nàng dậy khi nàng thấy người hầu đang ở phía chân mình, lặng lẽ để đốt lại lò sưởi. Có một ai nữa đang ở phòng thay đồ của nàng. Có nhiều tiếng động rất rõ. Như thể có một bình nước nóng được đổ vào.

Và sau đó nàng cảm thấy ngạc nhiên là mình đã ngủ được cả đêm. Nàng đã không nghĩ là ngủ được như thế. Và nàng có thể nhớ lại lúc nàng đứng trong phòng thay đồ của mình, dùng tay tự rửa cho mình mà run cả người vì sợ và sốc. Nàng nhớ mình đã phải tựa cánh tay mình vào chậu rửa và nhắm mắt lại và suy nghĩ về nỗi khiếp sợ với những gì vừa mới xảy ra - với những gì mà anh ta đã làm với nàng cũng như cái lối mà nàng đã đáp trả lại. Nàng đã làm đúng như kiểu nàng thường làm khi trong lòng lo sợ hay tức giận hoặc cả hai. Nàng sẽ cho đi đúng như những gì nàng nhận. Nàng đã chiến đấu với sự sợ hãi - chiến đấu theo đúng nghĩa của nó. Nàng đã chưa bao giờ kinh hãi nhiều như vậy khi chồng nàng đến. Nàng cũng chưa bao giờ chiến đấu với tình trạng tuyệt vọng như vậy.

Và nàng nhớ lại mình đã ngáp bắt kể mọi thứ lúc đó. Ngáp và ngáp và tự hỏi làm sao mà nàng có thể tự về giường ngủ của mình được. Nàng đã có ba đêm hầu như không ngủ, và có hơn một tiếng đồng hồ sống trong sự kinh sợ và hơn một tiếng đồng hồ chìm đắm trong sự sợ hãi đó, và một lúc nào đó trong suốt một tiếng đồng hồ đó nàng đã đánh mất mình hoàn toàn. Vì vậy nàng không biết làm sao cứ bị giật mình thức giấc trong đêm với cảnh mình bị kẹp chặt dưới toàn bộ cơ thể anh ta. Nàng cũng không nhớ được đã làm sao để về giường mình nữa, nhưng chắc chắn là nàng đã về được bởi vì bây giờ nàng đang nằm đây. Và nàng cũng đã mặc lại áo ngủ, nàng cảm nhận được khi đưa tay sờ vào, nàng không thể nhớ là mình đã mặc nó lại lúc nào.

Sau khoảng nửa giờ, nàng thấy một trong những việc khó khăn nhất mà nàng phải làm bây giờ là cho người hầu ra và rời khỏi đây đi xuống phòng ăn sáng. Nàng nghĩ đến là thấy sợ khi gặp lại anh ta - một người lạ khắc nghiệt và khinh người - người đã làm cho nàng quá đau đớn và nhục nhã đêm qua. Chồng nàng. Nàng rụt vai thẳng lại và ngẩng cao đầu đi ra.

Nhưng ở phòng ăn không có ai, chỉ có quản gia và người hầu cùng với các dây đồ dùng bằng bạc đã được sấy khô nằm trong tủ.

- Chào buổi sáng, thưa phu nhân. - quản gia nói, vừa cúi chào thật sâu và kéo cho nàng chiếc ghế.

Và đó là tước vị mà nàng đã có. Nàng nghĩ với một chút ngỡ ngàng. Nàng là một quý bà, là một bá tước phu nhân. Bá tước phu nhân Falloden. Ý nghĩ này làm lòng nàng se thắt hơn nữa.

- Xin chào, ông Starret. - nàng trả lời, mỉm cười với ông ta như nàng luôn mỉm cười với những người phục vụ của cha nàng.

- Xin chào! - nàng vừa nói vừa nhìn vào người hầu - Tôi không biết tên anh.

- Thừa bà, Peter ạ. - Anh ta trả lời, có vẻ như bị giật mình khi nàng hỏi - Xin chào buổi sáng, thừa phụ nhân.

Người quản gia có tin nhắn cho nàng. Ngài bá tước sẽ sẵn sàng hộ tống nàng về thăm cha nàng ngay khi nàng đã dùng xong bữa sáng. Những từ ngữ đã làm cho nàng quá kinh tởm, và sau đó nàng chỉ dùng một ít bánh mì nướng. Anh ta dự định đi với nàng như là anh ta đã nói với Cha vào hôm trước. Nàng không thể trốn chạy khỏi anh ta được. Và Cha. Nàng thấy rõ sự ngạc nhiên làm cho choáng váng và xấu hổ là nàng đã không nhớ gì đến Cha cả đêm qua hoặc ngay cả lúc nàng đã thức dậy. Sao nàng lại có thể không nghĩ tới Cha nhỉ?

Đã vậy nàng còn có thể ngủ được nữa chứ?

Nàng cảm thấy hốt hoảng thật sự. Cha còn sống chứ? Hay khi họ đến nhà là thấy ông đã mất. Nàng nên làm gì bây giờ? Nàng không thể đơn độc chứng kiến cảnh Cha ra đi. Nhất là bây giờ. Nàng lại thấy xấu hổ thêm vì tính ích kỷ trong suy nghĩ của mình. Nàng để khăn ăn bên cạnh đĩa có nửa lát bánh mì nướng còn lại, và nói với người quản gia bước tới kéo lui chiếc ghế cho nàng.

- Cám ơn ông Starret. - nàng nói - Ông vui lòng báo cho chồng tôi biết tôi sẽ sẵn sàng để đi trong vòng năm phút nữa.

Nàng phải dùng đến tất cả sức mạnh ý chí của mình để kìm mình lại, không chạy cho thật nhanh rời khỏi phòng này để đi về thăm cha nàng.

Nàng trở lại là một phụ nữ lạnh lùng, ngồi im lặng và thẳng băng bên cạnh chàng trên xe ngựa, vừa nhìn xem quang cảnh bên ngoài qua cửa sổ. Chàng nhìn vào nàng khi xe họ đang chạy trên những đường phố Luân Đôn. Nàng trông rất đáng yêu với bộ áo nhung nâu đẹp tuyệt này, mà thường với màu này dễ làm cho các cô trông thật buồn tẻ, xám xịt. Nhưng màu này lại rất hợp với mái tóc của cô. Nàng ngồi cứng nhắc và kiêu hãnh. Nàng có thể là nữ công tước, chàng nghĩ vậy, và đoán rằng nàng chắc đã phải luyện tập để có thể đạt thẳng lợi khi bước vào thế giới thượng lưu với sự cẩn trọng nhất. Sẽ không có ai, khi gặp nàng sáng nay lại nghĩ rằng nàng là con gái một phó thường dân cả.

Và đây là phu nhân của chàng. Chàng nhớ lại đêm trước với sự xấu hổ lần nữa. Chàng chưa bao giờ đối xử với ai, ngay cả với gái điếm, như kiểu mà chàng đã làm với vợ mình. Chàng có lẽ phải xin lỗi nàng. Thực ra, chàng đã lầm lẫn những câu xin lỗi khi ngồi trong thư viện, trong khi chờ nàng thức dậy và ăn sáng. Tuy nhiên khi nàng đứng với chàng ở phòng khách để chuẩn bị rời nhà, nàng đã nhìn chàng một cách điềm tĩnh và khinh bỉ, và điều đó đã làm cho chàng phản ứng lại một cách ngạo mạn và lạnh lùng, và những lời xin lỗi của chàng cũng đã biến mất khỏi miệng và đầu chàng. Chàng chỉ cúi chào và đáp trả lời nàng.

Họ chỉ trao đổi với nhau một vài câu trong sáng đó. Tuy nhiên, chàng nhớ lại thật ngạc nhiên, là nàng đã trông như một con cọp cái vào tối hôm trước. Một con cọp cái giận dữ. Thật là khó cảm thấy điềm tĩnh đồng nào giữa hình ảnh nàng tối hôm trước với hình ảnh nữ thần băng giá đang ngồi cạnh chàng đây. Chàng nhìn nàng như muốn lột trần nàng ra nhưng không thể nào nhìn thấy người phụ nữ giống như người mà chàng đã trần truồng và làm tình một cách điên cuồng vài giờ trước đây.

- Tôi cảm ơn ngài vì đã hộ tống tôi, thưa ngài. - nàng nói khi xe đã đến nhà cha nàng. Nàng không hề quay lại nhìn chàng - Nhưng ngài không cần vào đâu. Tôi sẽ về Grosvenor Square sau bằng xe của cha tôi.

- Ngược lại, thưa cô, - chàng trả lời, tôi sẽ vào thăm cha cô vì cần có cuộc nói chuyện riêng với ông.

Chàng khom người bước xuống khỏi xe trước nàng và đỡ nàng xuống. Chàng thấy, rơm thì được rải thành một lớp mỏng trên lối vào, vải thì được quấn quanh các vòng đồng gỗ cửa. Chàng thấy may một chút khi thấy vợ mình vẫn lạnh lùng, vô tình và phản ứng lại với các dấu hiệu này - dấu hiệu cho thấy căn bệnh đã đến thời kỳ tuyệt vọng và một cái chết sắp xảy ra trong nhà này - như thể nàng không hề thấy chúng vậy.

Ông Transome đang nằm trên lầu với sự chăm sóc của bác sĩ, người hầu lúc mở cửa đã giải thích và trả lời những câu hỏi của chàng - trong khi vợ chàng im lặng đứng kế bên. Và quả thật là bá tước phải chờ đến lượt vào thăm. Ông Transome đã yêu cầu như vậy.

Họ chờ cho đến khi vị bác sĩ xuống lầu. Nàng đi trước đến phòng khách và đứng trước lò sưởi, hờ ăm đôi tay. Chàng có thể đi đến phía sau nàng, ôm vai nàng và nói một vài lời gì đó để an ủi. Nhưng nàng trông có vẻ hờ hững quá. Liệu có cô con gái bình thường nào trong tình trạng này lại không nhảy hai bậc một để đến với cha mình, cho dù có bác sĩ trong đó hay không? Nhưng nàng thì đứng đó im lặng.

Vị bác sĩ đã xuất hiện ở phòng khách, khi bá tước hỏi, ông ta cúi chào khúm núm và đổi chân liên tục một cách bối rối. Bệnh của ông Transome đã rất trầm trọng. Cô Transome – là người ruột thịt với ông – phải lo chuẩn bị mọi thứ vì ông có thể chết bất kỳ lúc nào. Ông bác sĩ cũng nói với bá tước rằng, ông đã tăng lượng thuốc uống lên gấp đôi, nhưng ông Transome từ chối dùng nhiều thuốc hơn bình thường trước khi được nói chuyện với con gái và con rể lần đầu tiên sau đám cưới này. Vị bác sĩ cúi chào và ra về.

Bá tước, với lý do chính đáng, chàng không cảm thấy yêu mến cha vợ mình được. Tuy nhiên, chàng nhìn một cách giận dữ vào lưng cô vợ mình. Nàng không một lần nào quay lại để hỏi thăm bác sĩ về tình hình cha mình.

Chàng nói:

- Tôi sẽ lên thăm cha cô trước, thưa cô, cô có thể chờ ở đây cho đến khi tôi trở xuống chứ? Tôi sẽ không đi quá lâu.

Nàng không trả lời gì cả.

Sự thay đổi ở diện mạo của cha vợ chàng thật kinh khủng. Trong giây lát, Bá tước đã nhận ra rằng bệnh tật đã làm mất đi hình ảnh đầy nghị lực của ông khi đến Grosvenor Square vào tuần trước và vào ngày cưới con gái mình mới xảy ra hôm qua. Bây giờ ông thật sự trông như người sắp chết vậy. Ông cố cười mỉm một chút và nói với một giọng gần như là thầm thì:

- Con hãy thứ lỗi vì ta không thể cúi chào như mọi lần.

- Ông khỏe không? Bá tước hỏi, và cảm thấy thật xấu hổ khi hỏi như vậy.

- Ta cảm thấy đỡ hơn. - Ông Transome trả lời, và cố cười một chút và hỏi tiếp. - Thế nào, anh có việc gì để nói với ta không?

- Con gái ông là vợ tôi và là bá tước phu nhân với mọi nghĩa chính xác của từ đó. Chàng trả lời.

- A – ông Transome nhắm mắt lại – Tôi ước mong mình có thể nhìn thấy đứa cháu đầu của mình, bá tước à. Nhưng tôi không thể tham lam được.

Bá tước nhìn xuống ông, hai tay chàng siết lại phía sau lưng.

- Ellie đâu? - Ông Transome hỏi.

- Ở dưới lầu, – chàng trả lời, và đang nóng ruột để lên thăm ông. Nhưng tôi nghĩ ông có thể muốn nói chuyện riêng với tôi trước.

- Có một gói nhỏ và một lá thư ở ngăn trên cùng của tủ. - Ông Transome nói. - Hãy đem về. Và ta sẽ có ít lời dặn dò với anh. Anh phải tha thứ cho ta. Vì sau mọi chuyện, bây giờ anh là con trai ta.

Bá tước tìm thấy hai thứ đó dễ dàng. Ngăn trên của cái tủ trống rỗng ngoại trừ hai vật này. Chàng đem những thứ đó trở về giường và đưa ra cho ông thấy chúng.

- Đây là quà Giáng sinh cho Ellie. - Ông Transome nói với nụ cười. Tôi đã mua nó khi mà tôi biết mình có thể sống lâu hơn mặc dù bệnh tôi lúc đó đã quá nặng để đi mua sắm. Tôi có thể đưa cho Ellie bây giờ và nhìn xem con gái mình vui thích món quà này thế nào, nhưng hay hơn là hãy giữ đến Giáng Sinh. Hãy đưa cho Ellie, thưa ngài. Và lá thư thì sẽ giải thích một vài vấn đề liên quan.

- Tất cả sẽ được thực hiện như ông nói. – chàng trả lời.

- A. – ông Transome lại nhắm mắt. - Ta cũng muốn nói lời tạm biệt với anh, con trai ta. Hãy tha thứ cho ta vì đã dồn anh vào cái trò này. Nhưng ta tin, cuối cùng anh sẽ cảm ơn ta vì nó, nhưng bây giờ thì hãy tha thứ cho ta. Ellie là tất cả đối với ta từ khi mẹ nó qua đời.

- Cô ta sẽ được bảo bọc an toàn. – Chàng trả lời, vừa cắn rứt trong lòng vì sự nói dối của mình, và bất đắc dĩ trong đầu chàng lại hiện lên mọi việc đã xảy ra vào đêm vừa qua. – Đó là điều ông hãy an tâm chắc chắn. Tạm biệt ông.

Chàng đi ra khỏi phòng, đứng ngoài cửa một chút trước khi xuống phòng khách, Và thật sự, chàng đã nghĩ, mình đã tha thứ cho người đàn ông này. Ông ta đã cố thu xếp một tương lai bảo đảm cho con gái mình với cách mà ông ta chỉ có thể biết là – dùng tiền để mua cái mà ông ta muốn. Và ai có thể trách cứ ông được chứ?

Chỉ đáng tiếc một điều là tất cả tình yêu thương, công sức và kế hoạch của ông đã tiêu tốn quá nhiều vào một mục đích không đáng như thế. Bá tước nghiêng chặt răng và quay trở lại xuống lầu.

Nàng đứng nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Cha đang chết dần. Nàng biết như vậy. Nàng chờ đợi việc ông bất kỳ lúc nào cũng có thể ra đi, như vị bác sĩ đã nói. Nàng cũng biết rõ như thế. Nhưng tất cả nỗi kinh khiếp thật sự của điều đó là nó đã đến ngôi nhà của nàng ngay khi nàng thấy các móng ngựa và bánh xe ngựa đã được quán vải, hay ngay khi nàng bước xuống khỏi xe ngựa và đi trên đường phủ rơm vào nhà và nhìn thấy những bằng đồng gỗ cửa cũng được buộc vải xung quanh. Điều đó đã đến ngôi nhà nàng với tất cả sự thật tàn nhẫn nhất.

Và còn chồng nàng nữa, anh ta chứ không phải nàng, là người hỏi tin tức trong nhà, là người hướng đến bác sĩ ngay khi thấy ông ta vừa bước xuống lầu, là người đã hỏi những câu hỏi khi bác sĩ đến gần. Đó là chồng nàng, cũng là người lên gặp Cha trước tiên, chứ không phải là nàng.

Nàng đã chờ người ra trước những hiểu biết mới này mà điều này không hẳn là điều mới trong tất cả mọi việc. Nhận thức đầy đủ sự khắc nghiệt nhất là cha nàng đang chết dần, và nàng sẽ chỉ còn lại một mình chẳng mấy chốc. Một mình với một người lạ lạnh lùng và kinh khiếp – là người không nói năng gì ngay cả một vài lời chia sẻ với nàng trong khi cả hai đợi bác sĩ. Không phải rằng là nàng đòi hỏi hay mong muốn sự chia sẻ từ anh ta. Nhưng – ôi, vâng nàng đã muốn như vậy. Nàng đã mong một giọng nói ân cần, một đôi tay chia sẻ - của bất cứ ai – ngay cả của chồng nàng.

Cửa bật mở phía sau lưng nàng.

- Cô có thể lên rồi. – chàng nói. – Ông ấy đang đợi cô.

- Cha ra sao rồi? – Nàng gần như đã bật hỏi thế. Thật là những từ ngữ ngớ ngẩn, vô ích. Nàng quay lại, lưng quay về phía lò sưởi. – Tôi sẽ ở lại với ông, – nàng vừa nói, vừa nhìn thẳng vào mắt chàng – cho đến khi ông chết. Với sự cho phép của ngài, thưa ngài?

Chàng gật đầu, và nói:

- Tôi sẽ trở lại sau để xem tình hình ông thế nào.

Bỗng nhiên nàng nhận ra nàng vẫn còn khoác áo choàng và đội mũ. Nàng cởi bỏ chúng ra và để chúng trên ghế, gấp áo choàng lại một cách cẩn thận. Nàng nghĩ đến mà sợ những điều sắp tới. Nàng biết rằng, sau ngày hôm qua, thì thời gian cầm cự để sống của Cha đã đến hạn cuối. Nàng hiểu cha nàng đã rất gần với cái chết. Nàng muốn có một ai đó đi cùng với nàng, nàng muốn có một cánh tay để tựa vào.

- Cô có muốn tôi lên đó với cô không? – Chàng hỏi

- Không, cảm ơn – Nàng trả lời, vừa nhìn anh ta một cách lạnh nhạt vừa lướt qua khỏi anh ta ở khung cửa và lên lầu. Nàng cảm thấy mình như là hai người khác biệt vậy, một người thì suy nghĩ và cảm nhận một đằng, còn một người thì trả lời và hành động một nẻo. Nàng cảm thấy kinh sợ trước sự suy nghĩ rằng nàng có thể là ai đây, một Eleanor Transome thật sự hay là một Eleanor Pierce.

Cha nàng đang ngủ với những tiếng ngáy nhẹ. Nhưng khi nàng nhón chân đi đến bên giường ông và gạt đầu với người quần gia để bà ta ra khỏi phòng, nàng thấy Cha thức giấc.

Nàng hỏi:

- Cha?

- Ellie – nàng thấy ông mỉm cười mặc dù vẻ mặt ông không thể biểu lộ điều đó – Nữ Bá tước nhỏ nhắn của tôi.

- Vâng – nàng cúi xuống hôn nhẹ vào trán ông.

- Anh ta đối xử với con tốt chứ, Ellie? – ông hỏi

- Vâng, Papa, anh ta là một người tử tế. – nàng trả lời

- Và thanh lịch chứ Ellie?

- Và thanh lịch. – nàng trả lời, vừa nhớ lại vết thương của mình.

- Hãy tha lỗi cho cha, Ellie, – Cha nói – và con đã được sinh ra bởi mẹ con, Ellie, – và điều đó quý giá hơn bất kỳ người nào hay bất cứ thứ gì khác trong cuộc đời cha.

- Cha – nàng nói – đừng nói nữa. Những từ ngữ của ông rải rác trong hơi thở khô khè nặng nề.

Ông nghe lời nàng im lặng một chút. Ông vẫn nằm nhắm mắt, trông có vẻ như đang ngủ lại và thiếp đi một chút. Nhưng cuối cùng ông mở mắt ra, nói:

- Ellie, hãy hứa với cha vài việc.

- Bất cứ điều gì, Papa. – nàng trả lời

- Đừng thương khóc cho cha nhiều quá. – ông nói – Cha biết con rất thương cha, con gái. Nhưng con không cần phải thể hiện sự thương tiếc đó trước cuộc đời với kiểu mặc những bộ đồ đen tang tóc và u sầu đó. Con là một cô dâu mới Ellie à, và sẽ trở thành một bà mẹ mới trong năm đầu tiên này, cha chắc chắn thế. Và Giáng Sinh thì đang đến. Hãy hứa với cha là con sẽ ngưng việc khóc thương cho cha trước khi đến Giáng Sinh và hãy đón một kỳ lễ tuyệt vời nhất. Hãy hưởng một Giáng sinh hạnh phúc hìum cha. Đây là thời gian yêu thích nhất trong năm của cha. Hãy hứa với cha nhé.

- Ôi! Cha! – nàng trả lời

- Hứa đi con. – ông đưa cánh tay gầy guộc ra và nắm lấy cổ tay nàng một cách yếu ớt.

- Con hứa. – nàng nói – Chúng ta sẽ có một Giáng sinh thật ấm áp và tuyệt vời, Cha à.

- À. – ông trả lời.

Đó là những câu nói mạch lạc cuối cùng mà ông có thể nói. Khi ông dần dần bị khó ngủ hơn một lát sau đó, nàng đỡ ông dậy và cho uống thuốc với liều dùng gấp đôi trước đây. Và nàng ngồi bên cạnh giường Cha, tay nàng để trong lòng chứ không chạm vào Papa hay giường ông cả, vì sợ sẽ làm cho ông bị đau thêm. Nàng nhìn ông chìm sâu vào giấc ngủ bởi ảnh hưởng của thuốc, mà một vài giờ sau đó nó lại dần dần hết tác dụng, và lại đến giờ uống tiếp thuốc lần nữa.

Ông gọi tên nàng và mẹ nàng. Rồi cuối cùng ông không gọi tên nàng nữa mà chỉ ú ớ tên mẹ nàng, và lại gọi lần nữa tên ông bà nội nàng nữa.

Nàng không biết đã trải qua bao lâu rồi. Nàng chỉ biết đã rất nhiều lần nàng từ chối lời thuyết phục của mọi người là về giường để nghỉ ngơi, và chỉ có một lần nàng cho phép mình được thuyết phục là ăn chút gì đó, nhưng khi trả khay đồ ăn ra ngoài thì hầu như nó chẳng có gì suy suyển so với khi nó được mang vào cả. Nàng chỉ có nhận thức một phần nào đó khi bác sĩ hoặc bà quản gia, hoặc người hầu đến và đi khỏi phòng. Nàng cũng chỉ nghe lảng máng bà quản gia nói lại là chồng nàng có ghé lại ba lần.

Nàng cũng không biết và không quan tâm là đã bao nhiêu giờ, hay bao nhiêu ngày, hay bao nhiêu tuần đã trôi qua. Thực sự bây giờ đã là buổi tối hôm sau kể từ khi nàng về đây. Nhịp thở của Cha đã thay đổi, ngắt quãng lâu hơn và tiếng khô khè lớn hơn.

Bà quản gia thì thăm:

- Ông đang ra đi, thật tội nghiệp cho một linh hồn đáng mến.

Nhưng nàng đã không nghe những lời đó. Nàng giữ tay Cha thật nhẹ trong tay mình và nghe vài tiếng lẩm rầm từ miệng ông nhanh hơn cả việc biết chúng thật vô nghĩa, như thể là nàng cố giữ lấy sự sống cho ông

vậy. Nàng biết là ông bây giờ chỉ thấy hình ảnh của mẹ nàng và ông bà nội của nàng mà thôi. Nàng biết Cha đã rời khỏi nàng rồi, rằng ông bây giờ cần phải thoát khỏi cái thân xác đau đớn này vốn từ lâu đã không còn phục vụ ông nữa.

Nàng cảm thấy đây chỉ là một sự mất mát của riêng nàng. Cha đã rời xa khỏi sự đau đớn hoặc sợ hãi.

- Ông đã ra đi, thưa cô. Tôi rất lấy làm tiếc, thưa cô - Bà quản gia nhẹ giọng nói với nàng, vừa đặt hai bàn tay lên vai nàng chia sẻ.

Và nàng nhận ra rằng ông đã hoàn toàn không thở nữa. Nàng ngồi và giữ tay ông một lúc lâu trước khi đặt nó xuống bên cạnh ông thật nhẹ nhàng để nó không làm ông đau. Và nàng nghiêng xuống phía trước hôn nó. Nàng nói:

- Tạm biệt Cha.

- Ông chủ đang ở dưới lầu. - bà quản gia nói. - Cô hãy đến với ông ấy. Tôi sẽ xem thu xếp mọi việc ở đây.

- Cảm ơn - Eleanor đứng dậy và rướn thẳng vai lên - Cảm ơn bà Bennet - nàng không nhìn lại chỗ cha nàng nữa.

Nàng vẫn giữ cứng người mình với một đầu óc trống rỗng cho đến khi nàng một mình về đến giường mình ở Grosvenor Square. Nàng cho người hầu ra ngoài và tự mình thay đồ. Nàng ngồi chìm sâu vào cái ghế mà nơi đó nàng đã chờ chồng mình đến trong đêm tân hôn- đã cách đây mấy hôm nhỉ? Nàng không biết. Và nàng sắp khóc để trút cả lòng mình.

Nàng nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nổ lách tách trong lò sưởi và nghĩ về cha nàng. Nàng nghĩ về cái cách mà ông đã coi nàng là tất cả trong cuộc sống của mình từ lúc nàng còn thơ ấu đến lúc trưởng thành như bây giờ, mặc dù ông đã luôn phải vất vả làm việc trong cả thời gian dài. Nàng nhớ ông đã thương yêu nàng biết bao và luôn mua đầy những quà bánh cho nàng thế nào. Và cái cách mà nàng xem ông là mối quan tâm duy nhất trong thế giới của mình nữa. Nhớ về những tháng ngày mắc bệnh và đầy đau đớn của ông trong những tháng vừa qua, mặc dù ông chưa bao giờ than thở và đã không muốn cho những anh chị em của mình biết ông đang bị bệnh nặng như thế nào, và ông đã yêu cầu nàng không được thông báo cho họ biết. Ông nói, họ đã có đầy những lo âu buồn phiền với cuộc sống rồi, không cần để ông là gánh nặng thêm cho mọi người. Nàng nhớ lại lúc ông chết, nàng có cảm giác như cuộc sống của mình như dần tan biến đi trong suốt quãng thời gian nàng ngồi kể bên ông vừa qua. Nàng nhớ tới thân xác thanh thản của ông khi nàng thả tay ông ra và rời khỏi chỗ ông nằm.

Nàng suy nghĩ đến thực tế là nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy ông nữa. Cha đã rời bỏ nàng. Mãi mãi, cũng như mẹ nàng đã đột ngột và vĩnh viễn rời bỏ nàng khi còn thơ ấu vậy. Nàng chỉ còn một mình. Cha nàng đã chết. Người thân yêu nhất của cuộc đời nàng - kể cả Wilfred đi nữa - đã chết.

7. Chương 04 - Phần 2

Và nàng chờ đợi những dòng nước mắt chảy ra, để cuốn trôi đi những sự sầu khổ cũng như nỗi đau mất mát mà nàng đang không thể chịu nổi. Nhưng chỉ có nỗi đau đớn mà thôi, đau đớn vì biết rằng cuối cùng nàng cũng không thể sầu khổ nữa. Nàng đã quá mệt mỏi để buồn khổ rồi. Nàng đã chưa từng mệt mỏi đến thế này bao giờ.

Nếu như anh ta là một người khác khi nàng xuống lầu đến phòng khách. Nếu như anh ta là một người chú hay anh em họ của nàng. Nàng lại thấy tiếc vì Cha đã không chịu cho gia đình ông biết về cơn bệnh nặng của mình. Họ sẽ đến đây - họ hàng của Cha luôn luôn quây quần với nhau trong những dịp đặc biệt, ngay cả trong những lúc có người bệnh hoạn hay bị chết.

Nếu như anh ta là một trong những người chú bác của nàng, nàng có thể chạy thẳng vào đôi cánh tay của anh ta, và dấn mặt mình vào vòm ngực ấy mà khóc cho thỏa nỗi mất mát của mình. Nàng có thể khóc như mưa sau đó. Nàng cần phải làm như thế. Nhưng anh ta là một người quý tộc với một trái tim lạnh lùng.

Khi nàng đến gặp anh ta, anh ta có vẻ là lo lắng đến nước mắt nàng có thể làm hư đi chiếc cà vạt của mình hơn là quan tâm đến sự đau khổ của nàng. Anh ta đã nhìn xuống nàng một cách khi dễ và xem thường. Chắc chắn một điều là anh ta sẽ chẳng hề quan tâm đến việc nhỏ giọt nước mắt xót thương nào cho cái chết của Cha cả.

Thêm nữa, nàng cũng đã chẳng thể hiện chút gì cảm xúc của nàng trước mặt anh ta cả. Nàng đã không làm.

Cha! Eleanor đưa những bàn tay kiệt sức của mình ôm lấy mặt và ước ao có thể khóc để nhẹ lòng. Và nàng cũng ước mong có một người nào đó đến với mình, cùng với đôi cánh tay của một ai đó và bờ vai của một người nào đó và một giọng nói êm dịu bên mình. Nhưng khi nàng nghĩ đến chồng mình, nàng chỉ có thể nhớ đến việc anh ta đã làm những gì với mình khi ở phòng này trước đây vài ngày mà thôi.

Nàng không thể khóc được. Sau một hồi mà mình vẫn không khóc ra được, nàng đi đến giường mình và nằm xuống sau khi đã thổi tắt nến. Nhưng nàng cũng không thể ngủ được. Nàng đã rất mệt nhưng nàng vẫn không ngủ được.

Nàng nhìn chăm chăm vào lò sưởi và tự hỏi anh ta đang làm gì. Và tự hỏi liệu rằng anh ta cuối cùng có trở về nhà tối nay không.

Những thói quen cũ nên quên đi, chàng nghĩ thế. Nàng trở lại nhà cha nàng khá sớm vào sáng hôm sau, với ý định là viết thư báo cho họ hàng của mình về đám tang. Và khi chàng nói rằng cô có thể viết ở nhà - ở Grosvenor Square - nàng không phản đối gì. Nàng nhìn trống không vào chàng và đồng ý trở ra xe với chàng. Nàng nhìn như thể đang ở nhà một người lạ nào đó chứ không phải nhà cha mình vậy.

Chàng đã không ngủ suốt tối qua, và nàng trông cũng chẳng khá hơn mặc dù chàng đã yêu cầu nàng về nhà nghỉ ngơi. Khuôn mặt nàng nhợt nhạt, không sức sống, và mắt thì trũng sâu thâm quầng. Chàng tự hỏi, giả sử như tối hôm trước chàng đã làm như vậy, là chàng đến gần nàng hơn và đặt hai tay mình lên vai nàng hay là ôm hai vai nàng vào mình, thì nàng sẽ thế nào? Liệu rằng nàng có thể chia sẻ những xúc cảm với chàng không? Thật khó mà nói được. Chàng vẫn không biết được liệu sự bình tĩnh của nàng là do sự tự chủ phi thường mà có hay nó là phần nào trong bản chất sẵn có của nàng. Và cho đến giờ chàng cũng không thể nào tìm thấy bất cứ biểu hiện nào cho thấy cảm xúc nàng ẩn dấu dưới sự bình tĩnh đó mà hiển hiện rõ ràng hơn cả là sự lạnh lùng mà thôi.

Chàng nói nhẹ nhàng với nàng:

- Cha nàng đã được tắm rửa và đang chờ khâm liệm. Và vẫn còn nằm trên giường trên lầu, nàng có muốn lên đó nhìn mặt ông không?

- Không - sau một hồi suy nghĩ, nàng đã trả lời.

Tất nhiên là nàng có thể sợ, sợ sự chết chóc, do vậy chàng đã đề nghị:

- Tôi rất sẵn lòng đi lên đó với nàng.

Nàng quay lại nhìn chàng, và nói:

- Không cần đâu, cảm ơn.

Chàng nói tiếp với nàng khi hai người đã vào xe ngựa:

- Tôi sẽ triệu đến nhà một người thợ may để nàng khỏi phải mặc công đi ra ngoài may đồ tang. Bà ta có thể may cho nàng mọi thứ trang phục trong thời kỳ để tang mà nàng cần. Nàng có cần phải có thêm người thợ làm mũ riêng không?

- Không - nàng trả lời - Và tôi cũng không cần nhiều lắm. Chỉ cần vài bộ cho những tuần sắp tới. Tôi sẽ thôi không mặc chúng nữa khi đến Giáng Sinh. Và anh cũng như thế - nếu như cuối cùng ngài có đề nghị sẽ để tang cho ông ấy. Tôi không thể tưởng tượng được là ngài có chút nào yêu thích cha tôi không nữa.

- Thôi để tang khi đến Giáng Sinh ư? - Chàng hỏi, kinh hoàng - chỉ sau một tháng thôi ư? - Chàng làm ngơ với câu nói sau cùng của nàng.

- Tại sao phải mặc đồ tang lâu hơn chứ? – nàng hỏi lại – Chỉ để biểu diễn trước mặt mọi người ư? Tôi không quan tâm đến việc gây ấn tượng với thiên hạ đâu.

- Tôi tin là nàng cần phải như thế, phu nhân. Chàng đáp – Hoặc tại sao điều đó là quan trọng với nàng một khi nàng đã lấy một nhà quý tộc. Sau cùng, có một điều thật khó nói, là nàng đã kết hôn với tôi vì tước vị của tôi.

- Hay là vì tình yêu? – nàng trả lời – Có thể tôi đã kết hôn với ngài vì vẻ điển trai của ngài chăng. Tôi chắc chắn rằng ngài đã nhận biết rõ về sự giàu có của chính ngài chứ?

- Thật là khó để tranh cãi việc đó bây giờ và ở đây – Chàng cau mày, nói – Tôi e rằng tôi phải yêu cầu nàng để tang cha mình ít nhất là một năm, thưa phu nhân. Tôi có sự tôn kính với người đã chết cho dù nàng muốn hay không.

- Đó là yêu cầu của cha tôi – nàng đáp, nhìn khinh khỉnh về phía chàng – Đó là trần trối cuối cùng của ông ấy, thưa ngài. Rằng tôi không nên khóc thương cho ông quá lâu. Rằng tôi phải thôi để tang ông nữa khi Giáng Sinh đến. Nhưng tất nhiên, tôi phải có nghĩa vụ tuân theo lời ngài kể từ bây giờ, làm sao tôi có thể làm khác được. Vì tôi không còn ai cả, ngay cả cha mình cũng vừa mới chết rồi.

Giọng nói của nàng có vẻ đầy cay đắng. Và thêm bằng chứng này nữa cho thấy cô ta không chút gì quan tâm đến ai cả ngoài bản thân mình. Chàng không tin cô ta lắm. Nhưng làm sao chàng có thể ép buộc cô ta bây giờ? Cô ta sẽ chống đối chàng mãi mãi nếu như chàng không cho cô ta làm theo lời trần trối của cha mình?

Chàng sáng giọng:

- Tốt thôi, nhưng nàng không được xuất hiện ở các chốn hội hè trong năm nay. Không ở chốn đô thành này nữa. Chúng ta sẽ về miền quê – về Grenfell Park – và ở đó. Tôi cũng rất tiếc là nàng cũng không có mùa lễ hội vào mùa xuân sắp tới nữa. Tôi chắc rằng nàng sẽ thu xếp được như thế. – Nàng phải làm thế, chàng suy nghĩ một cách giận dữ, lạnh lùng. Nếu như chàng cho phép, chắc nàng cũng muốn nhảy nhót và vui chơi lắm cho dù cha mình mới chết đi.

- A – nàng đáp – nhưng tôi sẽ có Grenfell Park, thưa ngài, và tất cả sự huy hoàng của bà chủ nhà chứ. Tôi sẽ có quyền ưu tiên trước mọi người khác nữa chứ. Và ngài có chỗ được dành riêng ở nhà thờ không? Tôi sẽ rất thích thú khi đi giữa lối đi nhà thờ, gặt đầu chiếu cổ đến những người hàng xóm của chúng ta.

- Cô có miệng lưỡi thật độc ác – chàng nói – theo cô nghĩ người thân của cô sẽ có ai đến dự đám tang không?

- Không – nàng trả lời – Hầu hết người thân của cha tôi đều ở Bristol hoặc gần đó. Sẽ không có đủ thời gian để họ có thể nhận được thư và thu xếp để đến Luân Đôn. Ngài hãy thư thả, thưa ngài. Ngài sẽ không bị vây quanh bởi những người buôn bán thô tục và nông dân. Chỉ có tôi và những người có quan hệ buôn bán với cha tôi ở đây mà thôi. Tôi chắc chắn rằng như thế đã đủ bi thảm và nhục nhã cho ngài rồi.

Chàng cân nhắc rút vào im lặng khi họ đã sắp về đến nhà. Nhưng chàng sẽ phải bắt đầu như chàng đã dự định, chàng đã quyết thế. Chàng không có ý định sẽ im lặng trước giọng lưỡi gai góc của người đàn bà đáng ghét này.

- Tôi nghĩ chúng ta cần có những quyết định tốt hơn – Chàng nói, nhìn thẳng vào mặt nàng, giọng rắn lạnh – để đối xử với nhau một cách lịch sự. Có vẻ như cả hai chúng ta đã bước vào chiếc xe ngựa này với quá ít sự khâm phục lẫn nhau, và điều này càng rõ ràng hơn khi chúng ta cảm thấy chẳng ưa thích gì nhau chút nào cả. Nhưng chúng ta đã kết hôn với nhau, và cuộc hôn nhân sẽ duy trì cả cuộc sống sau này của chúng ta. Hãy cư xử lịch sự với nhau. Và cư xử lịch sự đúng như ý tốt của từ này vậy. Đừng buông ra những lời mỉa mai và châm biếm lẫn nhau nữa.

Vẻ thù địch dần dần mất đi trong mắt nàng khi chàng nhìn vào nàng, và nó được thay thế bằng sự đề phòng. Nàng đáp:

- Tốt thôi.

Nhưng bất kỳ cơ hội nào để chàng có thể an ủi nàng trước cái chết của cha mình – nếu như nàng cần an ủi – đã qua mất. Chàng đưa tay đỡ nàng ra khỏi xe khi họ đến nhà ở Grosvenor Square, và nàng biến mất

vào phòng làm việc để viết thư, trong khi chàng trở về phòng của mình để ngủ một lát. Và lúc giờ chàng đã cảm thấy mình quá mệt. Nhưng chàng cũng không thể ngủ được.

Và chàng ước sao chàng có thể trở ngược thời gian về trước đây vài ngày. Chàng ước sao chàng đã làm theo những gì mình vừa nói ra hồi nãy và đã thiết lập mối quan hệ với sự tôn trọng lẫn nhau ngay từ đầu cho mối quan hệ giữa chàng và vợ chàng. Chàng cũng ước sao có thể trở lại đêm tân hôn của mình nữa. Chàng mong sao mình đã trải qua đêm tân hôn với nàng một cách dịu dàng và quan tâm hơn. Nhưng có lẽ mọi việc đã trải qua theo kiểu khác mất rồi. Có lẽ vợ chàng vừa lạnh lùng vừa bần gắt vừa có vẻ xa cách quá trong việc chàng cố làm quen với nàng.

Nhưng lúc đó thì nàng lại có sự nồng nàn ở một vài phương diện khác. Chàng nhắm mắt lại và nhớ đến sự cuồng nhiệt và táo bạo của nàng khi làm tình với chàng. Chàng sẽ có sự cực đoan khi nghĩ rằng nàng là người đã quá kinh nghiệm trong việc này nếu như không có những vết máu – và cảm nhận rõ chính chàng đã đâm thủng vật cản bên trong người nàng. Và chàng cũng nhớ sự điên cuồng của mình khi kết thúc đêm đó – là chàng đã hét lên, và trút hết bản thân mình vào nàng mà không thể kiểm soát được nữa.

Chàng hít vào chậm chậm. Đó không phải là kiểu mà chàng thích – chàng đã không thích như vậy trước đây. Chàng thích sự đúng mực và êm dịu ấm áp giữa chân, ra giường và người phụ nữ của chàng. Và bây giờ, chàng nhận ra rằng chẳng có chút nào khó chịu khi chàng quay người và có ngủ, vì chàng đã bị khuấy động. Chỉ việc nghĩ về đêm tân hôn của mình đã lại khuấy động chàng lên.

Nàng quyết định vượt qua điều đó, điều mà anh ta nói đến khi ngồi trên xe ngựa về nhà sau hôm cha nàng chết, bằng cách biết điều hơn vào những ngày hôm sau và những tuần sau nữa, và nàng cảm thấy vui vẻ hơn cho dù giọng nói hay ánh mắt chàng có lạnh lùng đi nữa và nàng đã rùng mình vì hiểu rằng mình phải có nghĩa vụ tuân lời người đàn ông này trong những ngày sắp tới của mình.

Nhưng nàng cũng thấy vui hơn sau khi anh ta đã nói ra như vậy. Những ngày kế tiếp sau này có thể có những lúc lâm vào tình trạng khó khăn, thì hai người có thể sẽ có những cư xử tồi tệ hơn nữa nếu như anh ta không chấm dứt được sự thù nghịch giữa họ bây giờ. Và nàng nhận thấy mình đã đạt được một sự thương lượng với anh ta trong những ngày vừa qua nhiều hơn là nàng đã từng như thế với cha mình.

Điều đó là không thể tránh khỏi. Có rất nhiều người đến trong suốt năm ngày trước đám tang, rồi ngay cả sau đám tang nữa, để gặp mặt cô dâu của ngài bá tước Falloden, để chúc mừng hai người, và cũng để chia buồn vì cha nàng vừa mất này. Hầu hết họ đã để lộ ra sự tò mò, nàng nghĩ vậy, là muốn gặp con gái của một phó thường dân – người đã giăng lưới để bắt một người thích hợp nhất trong số họ và đã bẫy được bá tước vào cuộc hôn nhân này. Nhìn ngó nàng và bình phẩm mọi chi tiết về vẻ ngoài và cung cách cư xử của nàng. Cũng như nhìn để biết biểu tượng cho sự tâm thương là thế nào vậy.

Và nàng cũng cho họ thấy những gì mà họ muốn biết. Và nếu như không có sự thỏa thuận với chồng nàng mấy ngày trước đây cũng như sự kiên định của anh ta luôn bên cạnh nàng trong suốt những cuộc viếng thăm đó, nàng đôi khi cũng đã muốn hành động như nàng đã từng thể hiện ở buổi tiệc ở nhà Pamela cách đây hai năm vậy. Có thể anh ta ở sát bên cạnh nàng chỉ để ngăn ngừa những tình huống có thể làm anh ta ngượng ngùng. Nhưng cho dù vì lý do gì đi nữa, thì anh ta đã luôn bên cạnh nàng, và tay anh ta thỉnh thoảng đã choàng ôm eo nàng khi giới thiệu nàng là vợ mình trước những người lạ.

Anh ta cũng ở bên cạnh nàng ngay cả khi những người bạn hoặc những người buôn bán với cha nàng đến để chia buồn. Và chàng cũng chuyện trò với họ thật nhã nhặn, ngay cả với ông Simms có giọng nói rất dân buôn bán Luân Đôn, để cố gắng duy trì sự thỏa thuận của anh ta với nàng mấy ngày trước đó, cũng như nàng cũng giữ kiểu cách như thế đối với anh ta vậy.

Thật là một sự an ủi kỳ lạ - ngoại trừ những khi nàng nghĩ đến tình trạng thực tế, như khi nàng thỉnh thoảng ở trong phòng riêng của mình. Tất cả điều này chỉ là vẻ bề ngoài, chỉ là sự lịch sự đối với nhau, là kiểu sống để hai người có thể sống cùng nhau mà không đương đầu nhau một cách khó chịu. Và điều này thật tốt cho những ngày chuẩn bị đám tang và các tuần lễ sau đó. Nhưng nàng nhận ra rằng mình mong chờ cuộc sống trở về bình thường như trước đây biết bao, mong chờ để được về nhà mình. Nàng cũng nhận ra là mình không thể chấp nhận được thực tế là cuộc sống bây giờ chính là cuộc sống bình thường của nàng, rằng đây là nhà của nàng. Rằng cha nàng đã không còn nữa. Rằng bá tước Falloden là

người đàn ông mà nàng sẽ phải sống cùng trong hết quãng đời mình. Randolph. Nàng không thể hợp được với cái tên của anh ta. Hoặc bất kỳ tên nào khác, cho vấn đề này. Anh ta chỉ là bá tước Falloden đối với nàng.

8. Chương 04 - Phần 3

Không có chút xúu nào cảm tình giữa họ cả, anh ta đã nói thế. Lời của anh ta hoàn toàn là sự thật. Không tình cảm gì cả. Và cho đến giờ sự thực này làm cho nàng kinh sợ. Nàng đã lớn lên trong cuộc sống luôn tràn trề tình cảm với cha mình, và với cả những họ hàng khác trong gia đình mình khi mọi người cùng sống bên nhau. Nhưng cha nàng đã chết, và gia đình nàng cũng sẽ xa cách nàng mất. Chồng nàng sẽ chẳng sẵn lòng hạ thấp mình để cho hợp với họ được. Nàng sẽ sống hết cuộc đời mình mà không cần sự yêu thương được không? Nàng đã cảm thấy sự khổ sở vì thiếu tình yêu thương sau vài tuần vừa rồi. Một sự đói khát tình cảm thực sự.

Và sự tức giận lẫn kinh sợ của nàng đã đổ vỡ khi Wildfred trả lời lại lá thư đầy yêu thương say đắm mà nàng đã gửi đến chàng. Tất cả tình yêu đó đã giúp nàng chịu đựng được mọi sự đau đớn cũng như sự trống rỗng trong tâm hồn mình. Tuy nhiên đó là một tình yêu bị cấm đoán.

Có lẽ, nàng suy nghĩ lại lần đầu tiên với chồng mình, nếu nàng có thể kiên nhẫn hơn, thì trong vòng một năm, nàng có thể có một đứa con giữa họ để nàng có thể trút hết tình cảm dồn nén của mình vào đứa bé. Cho dù nó là đứa con của anh ta đi nữa, thì nó cũng là đứa con của chính nàng nữa, và nó sẽ được thừa hưởng mọi quyền lợi của mình. Nhưng hy vọng của nàng dần biến mất vì những ngày và tuần sau đó, anh ta đã chưa bao giờ đến phòng nàng vào buổi tối cả. Để có được điều may mắn này, nàng sẽ vô cùng biết ơn anh ta. Nàng nhận ra nàng đã hầu như bệnh luôn trong cái tuần đầu tiên đó khi nàng nằm bệt trong giường mình. Nhưng nếu không có những cuộc dạo sức kinh khủng như đêm đó, thì nàng cũng không thể có con được.

Nàng không biết nàng có thể sống thế nào với sự trống rỗng, vô nghĩa của cuộc hôn nhân này mà không con nữa. Nàng đã từng là đứa con duy nhất trong gia đình, vì vậy nàng đã từng mơ ước tương lai mình sẽ có một gia đình lớn với khoảng năm hoặc sáu đứa con của chính mình. Và sẽ nuôi nhiều chó, mèo. Và – một cuộc sống thật nhiều tình cảm và vui vẻ.

Trong hai tuần đầu sau đám tang của cha nàng, nàng ít nhất đã có những buổi tối cho chính mình. Sau khi ăn tối, mà khi ăn họ thường đối đáp một cách lịch sự về những chủ đề vô thưởng vô phạt, nàng lại rút về phòng khách nhỏ của mình trong khi anh ta làm gì thì nàng không biết. Nàng thậm chí cũng không biết anh ta có ở nhà hay là đi ra ngoài nữa. Anh ta không bao giờ bước vào phòng khách nhỏ này – vốn đối diện với phòng ngủ của nàng. Và nàng đã trang trí lại phòng nhỏ này thành lãnh địa riêng của mình, sắp xếp lại các đồ đạc để cảm thấy ấm cúng nhất, với những món đồ của nàng trước đây đã được mang về từ nhà cha nàng – mà nàng đã mất cả ngày cân nhắc món nào mà mình cần giữ lại. Và ở đây, nàng có thể đọc sách, may vá và cảm thấy mình gần như là vui vẻ.

Nhưng điều này không kéo dài được nữa.

Vào một bữa tối, anh ta bất ngờ hỏi nàng:

- Nàng thường làm gì vào buổi tối?

- Tôi đọc – nàng trả lời – hoặc thêu, hoặc đan len. Tất cả những việc mà phụ nữ hay làm, thưa ngài – Nàng cảm giác đỏ bừng mặt dưới cái nhìn chăm chăm của anh ta. Nàng không quên thỏa thuận giữa họ - tôi xin lỗi

- Hãy mang sách hoặc mẫu thêu hoặc bất cứ thứ gì mà nàng muốn làm vào buổi tối đến thư viện sau này
- Anh ta nói – Chúng ta có thể trải qua những buổi tối cùng nhau tốt đẹp vì dường như chúng ta đã học được cách đối xử lịch sự với nhau.

- Vâng, thưa ngài – nàng trả lời. Nhưng nàng cảm thấy mất tinh thần và nôn nao một chút khi phải tuân theo những ý thích bất chợt của anh ta. Nàng nghĩ, cuộc sống thật không công bằng cho phụ nữ. Đó là điều đã nói nhẹ hơn rồi đó. Nàng tự hỏi, anh ta sẽ nói gì hay là làm gì nếu nàng từ chối không đến hay ít nhất biểu lộ cho anh ta thấy sự miễn cưỡng phải nghe theo lời anh ta chứ. Và đến giờ, khi nhìn anh ta đang ra dấu cho người hầu thêm rượu vào ly, nàng tự nhắc mình rằng anh ta ít nhất cũng là một con người, rằng ít nhất trải qua những buổi tối cùng với anh ta cũng cho nàng có cảm giác thân mật hơn, và điều này phần nào sẽ giúp nàng bớt cô đơn hơn cách sống hôm rày.

Nàng đem mẫu thêu của mình đến thư viện, biết rằng sẽ vô dụng nếu đem sách đến, vì nàng không tập trung vào những trang sách được. Nàng ngồi vào một ghế bành sâu ở bên cạnh lò sưởi trong khi anh ta ngồi ở bên kia, cuốn sách đang mở ra trong lòng. Và nàng cúi xuống với mẫu thêu của mình và nàng nhận ra rằng nàng đã sai. Thật là cô đơn hơn nữa, tệ hơn cả cái cảm giác mà nàng thường trải qua các buổi tối trước đây. Vì căn phòng ấm áp dễ chịu này rất thích hợp để chống lại sự giá lạnh của tháng mười hai này. Và chồng nàng đang nằm ườn thoải mái trong ghế của anh ta. Thật là một cảnh trong gia đình hoàn hảo vô cùng.

Và đến bây giờ, đó chỉ là tất cả ảo giác mà thôi. Họ là hai người xa lạ, hai người xa lạ bất hạnh, đã đồng ý cư xử lịch sự để có cảm giác tốt đẹp khi sống cùng nhau. Không có tình yêu, không có sự thân mật nào cả. Nếu nàng muốn mình chia sẻ một vài điều tin cậy hay chỉ là một vài chuyện vô nghĩa nào đó với anh ta, nàng cũng không thể làm được.

Nàng ngẩng lên nhìn vào anh ta. Anh ta cũng chăm chăm nhìn nàng, cuốn sách buông rơi trên lòng.

- Cái đó thật xinh – chàng nói, chỉ vào tấm vải đang thêu của nàng.

- Cảm ơn – nàng lại cúi xuống mẫu thêu của mình.

- Tôi có mời bốn người bạn đến Grenfell Park để đón Giáng Sinh – chàng nói – Tôi đã mời họ trước ngày chúng ta cưới nhau vài bữa, đến để đi săn. Nàng có muốn tôi hoãn họ lại không? Điều này thì dễ dàng thực hiện vì cuộc hôn nhân bất ngờ của tôi và nỗi mất mát của nàng hiện nay.

Bốn quý ông. Được tiếp đãi qua Giáng Sinh. Nàng cảm thấy lạnh người. Và một trong những người họ không nghi ngờ gì là sẽ có ngài Albert Hagley.

Nàng trả lời:

- Không, điều đó có lẽ không nên, thưa ngài.

- Nàng có muốn mời ai không? – chàng hỏi – Một vài người bạn? Tôi không thấy người quen nào của nàng kể từ khi cưới đến nay, nhưng chắc chắn nàng có bạn bè chứ?

- Không có ai trong tầng lớp của ngài cả. – nàng trả lời – không người nào mà các bạn của ngài sẽ cảm thấy hài lòng và hòa hợp được.

- Cho dù thế nào thì nàng cứ mời họ - anh ta nói – tôi sẽ để nàng tự quyết định, phu nhân à, nhưng chỉ nên mời những người nào mà nàng cảm thấy yên tâm mà thôi.

Thật là những lời nói công bằng. Lịch sự. Và cho đến lúc này có nhìn nhận theo cách khác đi nữa thì những câu nói hạ cố này không thể chịu nổi. Nàng có thể mời một vài người bạn miễn là họ không nói sai tiếng Anh mỗi khi mở miệng? hoặc là họ cười quá to khi đùa cợt? hoặc họ không được cho tay vào món nước xốt thịt ư? Nàng trả lời:

- Cảm ơn, thế ngài muốn tôi mời mấy người?

- Bao nhiêu tùy nàng thích. – anh ta trả lời.

Nàng lại cúi xuống với công việc của mình, và anh ta cũng không nói gì nữa. Nàng đang bận suy nghĩ để quyết định nên mời những ai. Nhưng bạn bè của nàng thì lại không thích trải qua Giáng sinh mà lại không cùng gia đình mình. Tuy nhiên, nàng nên mời một vài người. Nàng đang suy nghĩ đến vài người quen. Chợt nàng nhớ ra mình đã hứa với Cha là sẽ thu xếp một Giáng sinh thật ấm cúng và tuyệt vời. Nàng sẽ rất khó để thực hiện được điều này nếu như chỉ có mình nàng với năm quý ông.

Vâng, nàng sẽ tìm một người nào đó, hoặc một số người nào đó – để mời đến. Và nếu bốn người bạn của chồng nàng không thể hòa hợp với những người của tầng lớp thị dân bình thường hay tầng lớp trung lưu của nàng, nàng sẽ đối xử thích hợp theo cách của họ. Vì sau cùng, lời hứa của nàng về việc cư xử lịch sự nói đúng ra chỉ cần với chồng nàng mà thôi.

Nàng nhìn vào anh ta, chuẩn bị để tranh luận với anh ta nữa nếu như anh ta có thêm những lời hạ cố như thế. Nhưng anh ta đang đọc cuốn sách của mình một cách say mê.

Vào những ngày sau đó, Eleanor đã quyết định sẽ mời hai người cô của nàng – chị em gái của Cha- và hai cô con gái chưa chồng của một trong hai người cô này, đến đón giáng sinh cùng mình ở Grenfell Park. Cô Beryl đã lấy một người nông dân và chú ấy đã mất cách đây năm năm. Ông đã làm việc chăm chỉ và để lại cho cô và hai đứa con – Muriel và Mabel – một cuộc sống tiện nghi. Cô Ruth thì hồi đó giờ sống chung với họ. Cô ấy vẫn chưa lập gia đình.

Họ rất tao nhã, nàng nghĩ thế. Thực sự, họ đã vài lần dùng bữa với Huân tước Sharpies – người chủ đất của họ. Cô Beryl thường hay kiêu hãnh về những dịp như vậy. Nhưng mặc dù Eleanor tự mình chọn lựa những người lịch sự nhất trong những bà con của mình để mời, như thể đó là vấn đề cần như vậy, hay như thể là nàng quan tâm đến chồng nàng và những người bạn của anh ta sẽ nghĩ như thế nào, thì nàng vẫn yêu thích hết mọi người bà con của mình. Những lúc họ có thể đến với nhau trong những dịp kỷ niệm nào đó luôn để lại trong lòng nàng những kỷ niệm không phai.

Nàng viết những thư mời này suốt buổi sáng, nhưng người quản gia có nói rằng các thư này sẽ được gửi đi cùng với những cái khác của gia đình. Chồng nàng đã đi khỏi và sẽ đi cả ngày hôm nay, anh ta đã nói với nàng như vậy khi ăn sáng. Anh ta đang làm quen với những công việc của cha nàng và các mối làm ăn của ông.

Và khi nàng đang viết vào buổi chiều, thì có khách đến nhà. Không có quá nhiều, nhưng hầu hết ngày nào cũng có một hoặc hai khách. Ông Simms đến cùng với vợ mình – vì lần thăm đến thăm trước thì vợ ông bị bệnh nên không đi theo. Bà Simms trông có vẻ sợ sệt, mặc dù chồng bà thì trông có vẻ giàu sang như Cha của nàng hồi trước vậy. Nhưng khi biết chồng nàng đã đi khỏi thì bà ấy dễ chịu hơn và thoải mái nói chuyện phiếm với nàng. Ông bà Simms đứng lên ra về khi có Quý bà Lovestone và con gái của bà ta đến. Eleanor chưa từng gặp họ trước đây.

Họ đã xin lỗi vì không gọi trước để hẹn đến thăm, bà Lovestone có vẻ tự tin trước phu nhân Falloden, nhưng.. có hơi chút căng thẳng khi lên tiếng xin lỗi nàng. Eleanor mỉm cười chào bà ta và cô con gái tóc vàng xinh đẹp của bà ta, đang ngồi im lặng nhìn nàng.

Bà Lovestone nói:

- Tôi chưa bao giờ ngạc nhiên đến vậy khi nghe về việc hứa hôn và đám cưới gấp rút của bá tước Falloden. Tất nhiên, anh ta đang sống trong một tình cảnh rất khó khăn, thật tội nghiệp. Và ba của cô là...?
- Ông Joseph Transome – Eleanor trả lời, nhưng chồng nàng hiện không có ở đây như chàng thường giúp nàng kiểm chế chính mình. Nàng đang bị nhìn chăm chú bởi hai cặp mắt kiêu kỳ ngạo mạn của họ – nhà buồn than – nàng tiếp thêm.
- Vâng – bà Lovestone gật đầu -Ồ, tôi hy vọng là cô sẽ hạnh phúc, tôi chắc thế, bà Falloden. Quả thật là tôi không biết làm thế nào mà cô lại không hạnh phúc được. Cô biết đó, ngài Hector có thể được thuyết phục để cho phép Falloden tỏ tình với Dorothea, nhưng anh ta đang cực kỳ khó khăn về tiền bạc. Tôi dám nói rằng đây là một giải pháp tình thế.
- Vâng – Eleanor đáp trả - Cha tôi rất giàu. Nàng cười mỉm với Dorothea Lovestone và tự hỏi đây là cô gái yêu chồng mình ư. Và đây là người mà chồng mình yêu ư.
- Tất nhiên – bà Lovestone nói – Còn có những điều khác nữa, mặc dù tôi dám chắc là một số việc sẽ thay đổi nếu anh ta cưới Dorothea. Nhưng những vấn đề như vậy sẽ không làm cho cô lo lắng, tôi chắc thế, cô Falloden. Một điểm thuận lợi của việc không được giáo dục cao quý, tôi luôn nói thế, là sẽ làm cho người ta không có sự nhạy cảm tinh tế như thế. Điều đó có thể là một sự khó chịu thật sự cho người quá nhạy cảm.

- Tôi dám nói là – Eleanor cười mỉm trả lời – tôi không biết thế nào là không có sự giáo dục cao quý, thưa bà.

- Và, dù thế nào, thì cô cũng đang thời gian để tang cho ba cô – bà Lovestone tiếp tục – tôi dám nói rằng cô sẽ chẳng phiền lòng gì về việc chồng mình ra ngoài mỗi tối một mình chứ. Dorothea đã được nuôi nấng để mai này có thể tham gia mọi thứ giải trí vui vẻ vào buổi tối. Và tất nhiên anh ta đã rất kín đáo – vì điều này như là một an ủi cho anh ta. Tôi đã nghe đến mối quan hệ khác của anh ta – mà họ thật là tình tế, mặc dù tôi biết không thể có ai được hoàn hảo như vậy cả.

- Tất nhiên – Eleanor vẫn cười mỉm, trả lời – chỉ nên nói với vợ vừa đủ thôi, thưa bà. Điều đó có thể thông cảm được. Và sau cùng, bà sẽ bị tổn thương nếu như bà biết quá nhiều chi tiết. Chẳng hạn như nếu những cô tình nhân xinh đẹp hơn, hay quyến rũ hơn, hay có những kỹ năng trên giường tốt hơn

- Ôi Dorothea, con gái tôi – bà Lovestone kêu lên, tay đưa lên ngực mình trong khi cô gái đang lúng túng, bực dọc và mắt nhìn tròn tròn vào Eleanor.

- Điều đó cũng không tổn thương tất cả, mà nó chỉ là một sự chân thực nào đó – Eleanor nói tiếp – để biết rằng người khác của chồng tôi cũng là người tao nhã. Cô ta có thể là một dân thường nào đó, rất cuộc, đó chỉ là một chút vẩn đục trong cuộc sống mà thôi.

- Cô Falloden ng bà Lovestone nói – tôi xin cô nhớ cho là con gái tôi đang ở đây.

- Xin lỗi – Eleanor mỉm cười ầm áp nhìn vào cô gái và sau đó nhìn qua mẹ cô ta – nhưng vì bà đã đưa ra đề tài này, thưa bà, và tôi cho rằng bà đã cân nhắc xem nó có phù hợp với con gái bà không chứ.

Sau đó họ nói về thời tiết khoảng năm phút trước khi bà Lovestone đứng lên ra dấu cho con gái bà đi về. Và họ chỉ mất khoảng mười phút để chào tiễn ra về như những người lịch sự thường làm trước đó.

Họ đi khỏi một cách thỏa mãn, Eleanor nghĩ thế, ngồi thẳng đứng xuống chiếc ghế trống mà nàng vừa mới rời khỏi để tiễn khách ra về. Tất cả những sự ngờ vực của họ đã được xác nhận. Rằng bá tước Falloden đã cưới một cô con gái cực kỳ tầm thường của một thường dân – vì tiền của cô ta. Họ có thể kiêu hãnh mãi rằng Dorothea mới là lựa chọn của bá tước nếu như ngài Hector có thể bị thuyết phục để bỏ qua tình trạng rỗng túi và nợ nần của bá tước lúc đó. Bây giờ họ có thể rất vui vẻ. Nàng đã làm cho họ có một ngày thật hoàn hảo.

Nàng nhắc chiếc tách trà đã lưng một nửa lên miệng, nhưng lại đặt trả lại chiếc đĩa của nó không uống. Tay nàng đang run. Vậy là anh ta có tình nhân ư? Nàng có thể biết được điều đó. Anh ta, rất cuộc vẫn là thành viên của tầng lớp quý tộc suy đồi. Anh ta không thể như là một người nghiêm khắc, phẩm hạnh như tầng lớp của cô được. Và tất nhiên anh ta cũng không thể chịu được tình trạng không có quan hệ tình dục với vợ mình được.

Nàng không quan tâm. Thật sự nàng không để ý đến. Cứ để cho anh ta làm điều đau đớn và khủng khiếp đó với một người nào đó mà người ta sẽ được trả tiền để chịu đựng nó. Anh ta cứ việc qua đêm với tình nhân của anh ta nếu muốn. Miễn là để nàng tự do, một mình ở phòng riêng của mình. Nàng không quan tâm.

Nhưng những suy nghĩ của nàng trở lại lập tức việc Cô Beryl và Ruth, và những anh em họ của nàng, và những lý do mà nàng mời họ đến Grenfell để đón Giáng sinh. Thật đáng nguyên rủa, nàng nghĩ, sự tức giận dâng ngập lòng nàng, vì trước đây nàng chỉ mời những người khách tối thiểu phải có nền tảng thích hợp và không làm bối rối cho sự quyền quý của chồng mình và những người khách của anh ta.

Ô, nàng nguyên rủa mình vì đã chọn theo cách đó.

Nàng đã hỏi anh ta có thể mời bao nhiêu người, và anh ta đã trả lời rằng nàng muốn mời bao nhiêu tùy nàng muốn. Tốt thôi. Anh ta đã có cơ hội để giới hạn số lượng, nhưng anh ta đã đại dốt không chú ý đến việc này.

Eleanor đứng lên, một nụ cười mỉm khắc nghiệt nở trên môi nàng. Bàn viết, giấy viết thư và bút ở phòng làm việc. Nàng sẽ bận rộn trong vài giờ sắp tới.

9. Chương 05 - Phần 1

Chương 5

Chàng phần nào mong chờ đến Giáng Sinh hơn, bá tước Fallogen nhận ra điều này với một chút ngạc nhiên. Chàng chưa bao giờ thưởng thức mùa lễ hội một cách đặc biệt cả. Ngay cả khi chàng là một cậu bé, khi ba mẹ chàng còn sống, cũng không có gì nhiều khi đón Giáng Sinh. Chàng đã không có anh chị em nào khác, và ba mẹ thì chỉ thích ở nhà hơn là phải đi ra ngoài dự tiệc hoặc mời khách đến nhà. Và khi mà nhà có khách, họ thường tổ chức dành riêng cho người lớn và chàng đã bị quẩn thúc trong phòng trẻ em mà thôi. Với ông bà của chàng thì mọi việc cũng giống như thế.

Trong những năm gần đây chàng đã đến những bữa tiệc mà mình được mời, thỉnh thoảng có những buổi tiệc được tổ chức ở vùng quê nơi nhà bạn bè của chàng, hay chỉ đơn thuần là những buổi ăn tối và khiêu vũ ở thành phố. Nhưng chàng luôn thấy mừng khi nó trôi qua. Có một vài lý do mà chàng luôn thấy cô độc khi Giáng sinh đến, như thế là chàng đã phải thương lượng quá nhiều việc vượt quá kinh nghiệm của mình vậy.

Nhưng năm nay thì chàng lại mong chờ đến Giáng Sinh, chàng sẽ ở Grenfell Park, và chàng có thể nhìn bao quát xung quanh đó và nhận ra rằng tất cả đều là của mình, trừ đi những điều kiện được kèm theo, và rằng chàng có thể thực hiện được những việc cần phải làm cho ngôi nhà, hay trang viên, hay những nông trang của mình, và cuối cùng là chàng đã biến ước mơ của mình thành sự thật. Chàng đã có rất nhiều kỳ nghỉ ở Grenfell vào thời thơ ấu của mình với ông bà, và đã đến sống với họ sau khi cha mẹ chàng lần lượt qua đời trong năm đó khi chàng vừa được mười bốn tuổi. Chàng rất yêu Grenfell.

Và chàng cũng rất áy náy về việc đã mời những người khách khi chàng đã quá chén ở câu lạc bộ vào tuần trước lễ cưới của mình. Bertie sẽ đến, và các bạn khác của chàng cũng vậy, Lord Charles Wright; Jason, Viscount Sotherby và Honorable Timothy Badcombe. Chàng chưa bao giờ có khách vào dịp Giáng Sinh. Có thể sự có mặt của các vị khách này sẽ làm cho mùa lễ hội năm nay thú vị hơn.

Và chàng cũng có đủ sự xa lạ - thật sự xa lạ - là chàng không thích khung cảnh mà mình sẽ ở vùng thôn quê với vợ mình. Có một sự hòa hoãn thận trọng giữa họ kể từ khi cha cô ta mất đi. Họ không có cái nhau hoặc có những câu nói bóng bẩy hoặc châm chọc lẫn nhau nữa, ngoại trừ rất ít những khi lơ đãng ra những câu bực mình thì đã ngay lập tức có lời xin lỗi theo sau đó.

Không có sự yêu mến nào giữa họ cả, không tình bạn, không có sự thân mật nào cả. Và đến giờ thì sự thù nghịch đã biến mất hoặc ít nhất là đã bị đẩy lùi về phía sau. Chàng đã hy vọng là họ có thể sống với nhau một cách lịch sự để có thể duy trì cuộc sống hôn nhân của họ trong năm đầu tiên này. Và có thể kéo dài hơn nữa. Vì chàng đã nhận thấy những xáo trộn xảy ra trong suốt tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân này, và chàng không thể lơ đi tình trạng mới này của mình. Chàng không thể kéo dài cảm giác của một người đàn ông chưa vợ được. Và đó không chỉ là sự có mặt của nàng trong nhà chàng. Đó là sự hiện diện của nàng trong lương tâm của chàng nữa.

Sau khi hoàn tất đám tang cho cha nàng, chàng đã đến câu lạc bộ White mỗi tối. Nhưng thay vì để giải trí như mọi khi chàng hay đến đây, thì chàng lại thấy mình suy nghĩ về sự không công bằng của cuộc sống. Vợ chàng, là một phụ nữ, không có sự chọn lựa nào là ở nhà một mình bởi vì chàng đã không đưa nàng đến bất cứ chỗ nào cả. Chàng nghĩ, những buổi tối của nàng thật buồn bã khó tả.

Chàng đã hai lần đến chỗ Alice và ngủ lại đó cả hai đêm. Vào lần thứ hai chàng đã mua cho cô ta một món quà, một vòng tay có đính hồng ngọc mà chàng biết là cô ta rất thích. Chàng chưa bao giờ có khả năng mua cho cô ta món quà đắt tiền đến thế. Nhưng có một sự bối rối đè nặng lên trái tim chàng khi cô ta reo lên mừng rỡ khi thấy chiếc vòng và ôm chặt lấy chàng. Đó là món quà mà chàng đã mua bằng tiền mà chàng có được từ cuộc hôn nhân của mình. Và vợ chàng đang ngồi nhà một mình.

- Đây là món quà chia tay - bất ngờ chàng nói với Alice. Chàng đã tưởng mình sẽ bị mất tinh thần khi bỗng đồng nói chia tay như thế, nhưng chàng đã không cảm thấy gì cả. Chỉ là cảm giác khuấy khuấy trong lòng.

Chàng đã không mua món quà nào cho vợ mình cả. Eleanor. Không biết làm sao mà chàng vẫn thấy khó khăn khi nghĩ đến nàng với cái tên này. Chàng không thể quen với việc gọi nàng bằng tên được.

Họ đã dự định cùng về thôn quê để đón Giáng sinh. Họ sẽ cùng nhau ở lại đó. Có lẽ, chàng nghĩ, chàng nên cố gắng thật sự để tìm hiểu về nàng, để có thể tìm thấy điều gì khác ngoài sự lạnh lùng và tính hay châm biếm của nàng đằng sau sự bình tĩnh, hay vẻ mặt nghiêm nghị mà nàng luôn thể hiện trước chàng. Có thể chàng cũng nên bắt đầu sống với nàng như sống với một người vợ của mình thật sự, mặc dù rất là khó trở lại giường ngủ của nàng vì chàng đã không vào phòng nàng nữa kể từ đêm tân hôn của họ.

Nếu như chàng đã hứa với cha nàng một cách thuyết phục là sẽ chung sống với nàng trong một năm cho dù có chuyện gì đi nữa, thì chàng nghĩ, mình vẫn có thể sử dụng tốt quãng thời gian này để có được người thừa kế với nàng. Nếu chàng có thể làm cho nàng có con trong năm này, và nếu đứa bé là một bé trai, thì sẽ không có gì là cần thiết hơn việc họ sẽ phải sống cùng nhau cho dù sau cùng có thể chàng và nàng không có điểm chung nào trong cuộc hôn nhân này.

Dù sao đi nữa chàng cũng sẽ cố thử việc này. Và thời gian nào tốt hơn để có thể xen vào một chút ầm áp trong mối quan hệ giữa họ ngoài dịp giáng sinh này? Chàng chỉ hy vọng rằng nàng đã mời một người bạn hay hai gì đó. Ngược lại thì cũng hơi khó khi có đến năm quý ông và chỉ một quý bà.

- Chúng ta sẽ đi Grenfell vào tuần tới. - chàng nói với nàng một tối, như năm buổi tối vừa qua, khi họ đang ngồi trong phòng đọc sách sau bữa ăn tối như thường lệ. Chàng đã thậm chí cảm thấy thích thú với những buổi tối như thế này, ngoại trừ chàng chưa thể nghĩ ra chủ đề gì để có thể nói chuyện với nàng một cách thân mật hơn. Họ chưa bao giờ trò chuyện, chỉ trao đổi với nhau một cách thận trọng với các chủ đề băng quơ nào đó - Tôi cần cho quản gia biết sẽ có bao nhiêu khách được mời đến vào lúc Giáng Sinh

Nàng rời mắt khỏi cuốn sách của mình. Và hất cằm lên thành một điệu bộ mà chàng đã nhận ra từ rất sớm là nó báo trước sẽ có những sự châm chọc hay phản kháng nào đó xảy ra.

- Tôi hy vọng nàng đã mời một hay hai người bạn nào đó - chàng nói.

- Một hay hai à - nàng trả lời - ngài đã không đặt giới hạn về số lượng khách mà tôi sẽ mời, thưa ngài.

- Nàng đã mời nhiều hơn à? Tốt. - chàng đáp

- Ngài không ngại rằng bạn ngài sẽ không thích cùng ở đây với những người từ tầng lớp của tôi chứ? - nàng hỏi lại

Nàng nhìn và lắng nghe như thể nàng sắp tranh cãi với chàng vậy, chàng nghĩ. Giống như một con nhím xù lông vậy.

- Nếu như họ làm thế - chàng vừa nhìn vào nàng vừa trả lời nàng - thì họ sẽ phải nói chuyện với tôi. Nàng là vợ tôi mà.

- Và bất cứ sự xem thường nào đối với tôi cũng sẽ là đối với ngài, tôi thật vinh dự.

- Điều đó là không được mời ở đây, phu nhân.

- Vâng. - nàng nhìn trở xuống cuốn sách của mình lại.

- Nàng đã mời ai? Và bao nhiêu người? - chàng hỏi

- Gia đình tôi. - nàng nói một cách rõ ràng trước sự bất ngờ của anh ta, với gò má hồng hơn - Chúng tôi thường trải qua những kỳ nghỉ cùng nhau nếu có thể. Và đây là một dịp lễ đặc biệt. Là Giáng sinh đầu tiên không có ba tôi. Và tôi đã hứa với Papa là tôi sẽ có một kỳ giáng sinh tuyệt vời như ý ông muốn. Nhưng, không nghĩ ngờ gì là ngài nghĩ là tôi không nên tổ chức dịp họp mặt Giáng sinh này rồi vì cha tôi vừa mất chưa được hai tháng.

Với một chút giận dữ được bắt đầu, chàng tự hỏi là nàng còn bao nhiêu lời hứa với cha nàng mà nàng bịa đặt ra để nói với chàng trong những tuần hoặc tháng sắp tới nữa. Rõ ràng cô ta là một phụ nữ quá ham thích cuộc sống đình đám hội hè, và là người không để cho cái chết của cha mình làm cản trở ý thích của mình. Chàng nói:

- Chúng ta có thể tổ chức một kỳ lễ lặng lẽ.

- Điều đó thì không thể với gia đình tôi. – nàng trả lời – Họ là những người rất ồn ào, rất huyền não, bình dân và rất thích đông vui. Ngài có thể tưởng tượng như thế.

- Chính xác là chúng ta đang nói đến bao nhiêu người đây? – chàng hỏi, với vẻ giận dữ.

Nàng im lặng một lúc, mắt nhìn xuống. Nhưng chàng liếc nhanh về phía nàng để nhận thấy rằng nàng đang đếm lại số người thân mà mình đã mời trên các ngón tay.

- Hai mươi. – nàng đáp, nhìn trả lại chàng một cách lạnh lùng, kể cả hai đứa trẻ của anh họ Tom. Như thế có quá nhiều không, thưa ngài? Tôi có nên chắc chắn rằng khi ngài nói rằng tôi có thể mời bao nhiêu người nghĩa là ngài không muốn tôi mời quá bốn người?

- Hai mươi! – Chàng lặp lại – Trời!

- Đó là một viễn cảnh xấu ư, phải không? – nàng hỏi lại – Hãy nghĩ đến Grenfell Park, trang viên của bá tước Fallosen, sẽ đầy những thương gia và nhà buôn và nông dân ư? Giống như là đã để cho những kẻ đáng khinh vào đầy trong gian chính của nhà thờ vậy. Nhưng ngài nên nhớ, thưa ngài, rằng Grenfell Park đã được chuộc và đang được duy trì nhờ tiền của nhà buôn đấy.

Chàng vẫn ngồi yên trong ghế mình. Chàng nghĩ, nếu như mình đứng lên, thì cô ta sẽ nhận thấy sự giận dữ và những lời nói điên cuồng của mình.

- Tôi không bao giờ quên tình cảnh của mình, thưa cô, – chàng trả lời – nên cũng không cần phải sống với một người vợ đánh đá luôn nhắc mình nhớ tình cảnh đó đâu.

- Tốt, – nàng đáp trả – ngài luôn có thể tránh khỏi tôi, thưa ngài. Ngài có thể luôn giữ mình xa khỏi những lời đánh đá của tôi, thưa ngài. Tôi chắc rằng cô ta rất tế nhị. Điều đó thật an ủi cho ngài.

- Ai tế nhị? – chàng hỏi với cặp mắt nheo lại.

- Tình nhân của ngài, thưa ngài, – nàng trả lời – là người phụ nữ làm cho ngài thỏa mãn.

- A, và ai là người quá tốt để cho nàng biết rằng cô ta là người tao nhã nhỉ? – chàng hỏi lại.

- Là mẹ của cô gái mà ngài yêu – hay yêu ngài, mà có lẽ do ngài quá nghèo khó mà không cưới được.

- Bà Lovestone – chàng nói – Vâng, tôi đã yêu Dorothea và dự định cưới cô ấy nếu như hoàn cảnh khác đi. Cô ấy là một cô gái duyên dáng, xinh đẹp và dịu dàng. – chàng cảm thấy đau nhói lòng vì khao khát có một người vợ dịu dàng và tao nhã đến thế nào.

- Và tất cả những điều đó tôi không thể có. – nàng nói.

- Đó là những lời nói của cô – chàng nói một cách lạnh lùng

- Và chẳng nghi ngờ gì là ngài sẽ từ bỏ tình nhân vì cô ta và sẽ sống hạnh phúc ngay cả sau này. – nàng nói tiếp – Thật rủi ro làm sao là ngài đã ăn tiêu hoang phí và đã ngập sâu vào cờ bạc mà vận đỏ đã không đến cho ngài. Và thật là may mắn cho tôi. Tôi có thể không bao giờ có được người chồng quý tộc nếu như ngài hiểu được mình nên sống trong số tiền của mình mà thôi.

- Cái điều may mắn mà cô đang nói đến – chàng đáp trả và đứng lên – đó là tước vị của tôi và các quyền lợi của nó sẽ đến với cô trong suốt quãng thời gian sau này của cô. Nhưng cô sẽ không bao giờ có được một vị trí nào trong tim tôi hoặc có được chút nào sự yêu mến hay tôn trọng của tôi cả. Hoặc ngay cả chỉ là một người bạn – Chàng cúi xuống nhìn sâu vào nàng – Hãy thưởng thức sự chiến thắng của cô. Tôi hy vọng – tôi thật sự hy vọng – điều đó sẽ chỉ cho cô thấy chỉ là một sự trống rỗng mà thôi.

- Và tôi cũng hy vọng – nàng nói với giọng nghiêng chặt giữa hai hàm răng mình trong khi chàng đi nhanh về phía cửa – rằng tiền của cha tôi mang đến cho ngài không chỉ một chút hạnh phúc, thưa ngài. Tôi thật sự tin thế.

Có tiếng đồ rơi vỡ mạnh khi chàng sập cánh cửa ra vào thư viện phía sau mình. Chàng chắc rằng nàng nổi cơn tam bành nên đã ném vỡ một bức tượng nhỏ bằng sứ trên bàn kê bên nàng lúc đó.

- Áo choàng và nón cho ta. – chàng sáng giọng với người hầu của mình.

- Thưa ngài, ngài có cần xe ngựa không ạ? - Người hầu cúi đầu hỏi.

- Ta đi bộ. - chàng trả lời, kìm nén sự quát tháo vào người hầu, người không hề xúc phạm gì mình, và chàng bước nhanh qua cửa một phút sau đó, áo choàng dài của chàng vẫn chưa cài nút bất chấp cái giá lạnh và lồng lộng gió của đêm tối. Nhưng chàng nhận ra rằng mình không thể đến Bertie để trút hết những sự chua cay và sự thất vọng của mình được. Cô ta là vợ chàng và đây là cuộc hôn nhân của chàng. Một việc riêng tư hoàn toàn. Không thể bàn luận việc này với bạn bè. Chàng nghĩ đến Dorothea khi chàng cài các nút áo choàng lại và kéo vạt đôi găng tay lên. Chàng không nhớ mình đã từng có lúc nào cô độc đến thế này hay chưa nữa.

10. Chương 05 - Phần 2

Chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là sẽ đến Giáng sinh, nàng tự nhủ với mình như thế khi đang nhìn chăm chăm ra cửa sổ xe ngựa và thấy cảnh đồng quê xa lạ với bầu trời mây xám xịt và nhá nhem tối mặc dù chưa quá nửa buổi chiều. Không có cảm giác gì về Giáng Sinh cả. Thường thì nàng đều có cảm xúc về Giáng sinh chứ. Nàng đã thường hay dẫn theo người hầu của mình để đi mua sắm vài lần khi Giáng sinh đến, nhưng cũng không quá nhiều bởi vì nàng không thể mua hết đủ mọi thứ trong một lần được, nhưng cũng bởi vì nàng thích cái không khí lễ hội ở các cửa hàng và đường phố lúc đó. Nàng luôn đặc biệt thích Oxford street vào lúc Giáng Sinh.

Có lẽ lần này là bởi cha nàng vừa chết, nàng nghĩ thế. Chắc chắn là vậy rồi. Và nàng nghĩ về cha mình, và cảm nhận được nỗi đau thắt trong ngực và cổ họng mình cũng đang đầy như cảm giác tội lỗi mà mình đang mang. Nàng đã không thể than tiếc khi cha mình mất, mà cũng chưa một lần nào nhỏ nước mắt cho ông cả. Nàng nhìn xuống chiếc áo choàng nhung màu xanh lơ của mình, cái mà nàng đã mặc vào ngày cưới của mình. Thậm chí nàng cũng đã trút bỏ những bộ đồ đen tang chế khi họ rời khỏi Luân Đôn. Và chồng nàng cũng thế, nhưng nàng nhận thấy anh ta vẫn mang băng tang đen ở cánh tay. Nàng thì không. Ngày mai là Cha đã chết được tròn một tháng.

Hoặc có lẽ, nàng nghĩ tiếp, đó có thể là do nàng mới cưới và đến giờ cũng là cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Họ vẫn ngồi cạnh nhau trên xe ngựa, họ vẫn trao đổi những lời thận trọng với nhau kể từ khi rời khỏi Luân Đôn, chỉ là những cư xử lịch sự cần thiết mà thôi. Nàng muốn tìm hiểu về những trang trại, lòng hơi lo âu và đầy hăm hở cho lần đầu tiên đến Grenfell này, nàng tự hỏi không biết đường đi còn bao xa nữa. Và nàng không thể hỏi anh ta. Họ rất ít khi nói chuyện với nhau kể từ khi cãi nhau năm ngày trước đây.

Nàng muốn mở lời xin lỗi về chuyện đó. Lối cư xử của nàng đúng là không thể bỏ qua được. Anh ta có lý do chính đáng để nói nàng là người đàn bà đánh đá. Nàng đã bắt đầu cuộc tranh cãi trước, nàng buộc phải thú nhận như vậy. Mặc dù anh ta có bất ngờ khi nàng nói có hai mươi người sẽ đến mừng Giáng Sinh – và thật sự là nàng cũng chỉ bất thành linh mà thêm khách mời lên đến con số đó – anh ta cũng không có gì là phản đối số lượng khách này hay nói gì đến tính cách của khách mời của mình cả. Có lẽ anh ta muốn nàng cho anh ta một thời gian, nhưng anh ta đã không được thế vì nàng đã quyết định tranh cãi ngay lúc đó – đây cũng là kiểu tự vệ thông thường của nàng khi cảm thấy căng thẳng và bối rối đến với mình.

Nàng cũng muốn xin lỗi về việc đã làm vỡ bức tượng nhỏ - là một trong các vật yêu thích của nàng trong căn nhà. Nhưng nàng không thể gặp anh ta lại vào tối đó hoặc ngay cả những ngày sau này. Và anh ta chỉ cúi chào nàng từ đằng xa và nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng, ngạo mạn với những lời nói vừa đủ. Và nàng cũng nhớ đến lý do tại sao nàng lại mời quá nhiều người cũng như lý do nàng đã kích động như thế nào trong thư viện tối đó và những tối trước nữa.

Anh ta có nhân tình. Anh ta đã làm những điều đó với người phụ nữ khác khi anh ta đã có vợ. Tất nhiên nàng không quan tâm đến điều đó. Nàng đã tự nói hàng ngàn lần là anh ta nên làm việc đó với ai đó tốt hơn là với nàng. Thế nhưng ngay cả vậy, nàng cũng cảm thấy mình không được xinh đẹp, không hấp dẫn và thật là cô đơn trong năm ngày qua, cho dù nàng luôn tự nói với mình rằng cuộc sống hiện nay là do nàng

muốn thế. Nàng đã không muốn anh ta ở đâu đó gần chiếc giường của mình, ngoại trừ việc nàng muốn có một đứa con. Và nàng đã trải qua năm ngày nhớ tới Wilfred và cố bắt mình không suy nghĩ về anh ta nữa. Và năm ngày qua nàng cũng không quên được cô gái tóc vàng thanh mảnh Dorothea Lovestone nữa.

Vì vậy, trái tim nàng đã bị chai cứng đi và nàng cũng không muốn xin lỗi nữa. Và bây giờ cũng đã quá trễ rồi. Quá trễ để khôi phục lại sự thỏa thuận về việc luân cư xử lịch sự mà họ đã đưa ra lúc đầu, thậm chí sự lịch sự đó giờ đây đã giảm sút đi rồi.

Nàng bỗng giật mình khi thấy một người đàn ông cô độc đứng bên đường, đang ghìim ngựa đứng yên đó và nhìn về phía cỗ xe của nàng đang đến. Nàng nghĩ, một tên cướp chẳng, và nàng định quay lại báo cho chồng nàng biết. Nhưng vừa lúc đó, người kia quay đầu ngựa lại và phi nước đại về phía trước họ. Ông ta chắc chưa biết chính xác đường nào đi chẳng, nàng nghĩ thế.

Không biết còn bao xa nữa?

- Chúng ta sẽ đến làng trong vài phút nữa, – chồng nàng bất ngờ lên tiếng, như thể anh ta có thể đọc được những suy nghĩ của nàng vậy – và sẽ đến nhà khoảng mười phút sau đó.

Đó là tất cả những gì anh ta nói kể từ khi họ bắt đầu chuyến đi. Có thể là từ tuần rồi. Nàng cũng không rời mắt khỏi cửa sổ đang nhìn.

- Chúng ta sẽ ở đây trong năm tới. – anh ta nói tiếp – Đây là một nơi với những con người mà nàng sẽ trở nên thân quen hơn. Tôi tin là điều này sẽ tốt cho chúng ta, để chúng ta có thể quên đi tuần vừa qua, hãy để những điều đã xảy ra lại phía sau. Bởi vì chúng ta phải chịu đựng lẫn nhau trong việc sống cùng với nhau này, nên mối quan hệ chúng ta sẽ tốt hơn khi có sự cư xử đúng mực lịch sự với nhau.

Nàng nén xuống. Anh ta đang đưa ra một đề nghị hòa bình lần nữa.

- Và những người khách của chúng ta sẽ đến vào tuần tới, – anh ta nói tiếp – hai mươi bốn người khách, chính xác là thế. Sẽ thật là lố bịch khi chúng ta cư xử một cách kỳ quặc với nhau, và điều đó sẽ không thể mang đến cho họ một Giáng sinh hạnh phúc được. Nàng đồng ý thế chứ?

- Vâng, – nàng trả lời.

- Vâng, và nữa là, – anh ta tiếp tục sau một chút im lặng – tôi đã chấm dứt việc quan hệ với Alice Freeman vài ngày trước khi nàng nói về cô ta. Tôi xin lỗi vì đã không nói đến điều này trước khi chúng ta kết hôn.

Nàng cảm thấy bẽ mặt một chút. Khi nàng quá đanh đá để nói về nhân tình của anh ta, thì anh ta đã kết thúc việc đó rồi. Và anh ta đã xin lỗi nàng. Nàng muốn xin lỗi về việc đã phá hỏng sự thỏa thuận giữa họ, nên đã đặt cả hai vào tình trạng im lặng và khó chịu suốt tuần qua. Nàng đang suy nghĩ tìm từ thích hợp để nói.

Nhưng sự chú ý của nàng bị xao lãng. Tiếng chuông ư? Cho dù bị ồn bởi tiếng xe ngựa chạy, nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng chuông kêu

- Ôi, chúa ơi! – chồng nàng nói – Tôi lo về việc này.

Nàng nhìn anh ta dò hỏi.

- Nếu như nàng có thể, – anh ta nói tiếp – nàng nên cười với họ ngay bây giờ. Chúng ta đang được chào đón theo kiểu truyền thống ở thôn quê này.

- Cái gì? – Nàng nhìn anh ta ngây cả người ra.

- Bá tước Falloden đang về nhà với cô dâu mới của mình – anh ta nói tiếp – vì vậy chúng ta sẽ phải được chào đón như thế. Tôi chỉ tự hỏi làm sao họ biết là chúng ta đang đến.

Người cưỡi ngựa lúc này, nàng nghĩ thế. Và nàng cảm thấy tim mình đang đập mạnh khi xe ngựa vào đến con đường làng, và nàng nhìn thấy ở mọi cửa sổ và cửa ra vào của dân làng đều có treo những cái cung trắng, và mọi người dường như đã ở hết ngoài đường, và một số người còn vẫy cả khăn tay chào đón, tất cả mọi người đều cười đón.

- Hãy mỉm cười – chồng nàng đề nghị – và đưa tay nàng lên chào họ.

Eleanor nghe theo. Và lần đầu tiên nàng nhận ra rằng cuộc hôn nhân của nàng đã làm thay đổi cuộc sống của nàng ra sao, và điều này có nghĩa là nàng đã là một bá tước phu nhân.

Xe ngựa được kéo dừng lại ở một quán trọ nhỏ trong làng và một vị mục sư, với một quý bà bên cạnh, đang cúi chào nàng khi chồng nàng đang đưa nàng ra khỏi xe. Mục sư Reverend Jeremiah Blodell, rất vinh dự để đến làm quen với nàng, bá tước phu nhân Falloden, và ông ta cũng xin được giới thiệu vợ mình với nàng, bà Blodell. Eleanor cố kìm lại sự bốc đồng của mình khi muốn đưa bàn tay phải của nàng ra, thay vào đó là nàng nghiêng đầu chào, mỉm cười với mục sư và vợ ông ta.

Và sau đó chồng nàng vòng tay qua và dẫn nàng vào hành lang của nhà trọ, nơi có hai người hầu với mũ trùm kín đầu đang nhún gối chào, rồi đi lên lầu đến phòng họp, và bằng ngang nó để ra ban công và nhìn xuống đường. Đây không phải là một ngôi làng quá lớn, nhưng Eleanor nhận thấy dường như mọi dân làng đều đang ở dưới đường lúc này. Trước mắt nàng là một đám đông dày đặc. Có một người nào đó kêu to chúc mừng ba lần, và đám đông hưởng ứng theo tiếng hoan hô đó một cách nhiệt tình.

Khi đám đông lắng xuống, chồng nàng dẫn nàng và giới thiệu với mọi người đây là vợ của mình và là bá tước phu nhân mới của Falloden. Sau tiếng hoan hô chúc mừng về việc thông báo của chồng nàng, chồng nàng có vài lời cảm ơn mọi người về việc đã chào đón mình trở về nhà một cách ấm áp như vậy, rồi mục sư Reverend Blodell đọc một bài diễn văn dài, làm cho Eleanor thật xúc động khi nghe nó. Thật là thành công với quá nhiều sự cổ vũ như thế. Nàng đưa tay lên vẫy, và có vài người trong đám đông huýt sáo lại.

Hai người hầu với mũ trùm kín đầu và hai người phục vụ mang một khay sâm banh và bánh vào phòng họp khi họ rời ban công và trở vào phòng. Và những người đứng đầu của dân làng cùng với những người tá điền giàu có đang lên lầu vào phòng.

Và có khoảng mười phút sau đó, nàng đã nắm lấy tay chồng mình vì muốn hoa cả mắt khi chàng giới thiệu nàng với quá nhiều người, và nàng cố ghi nhớ tên từng người và khuôn mặt của họ vào trí nhớ của mình. Đó là một kỹ năng mà cha nàng đã từng in sâu vào nàng. Ông đã từng nói, trong buôn bán, hành động khôn ngoan là luôn nhớ tên bất cứ ai ngay cả người đó ta chỉ gặp một lần đã cách đây mười năm đi nữa. Đó là ấn tượng tốt nhất. Nó sẽ làm cho người ta có cảm giác mình được quan tâm hơn là chỉ có những cuộc thương lượng và tiền bạc.

Hầu hết mọi người đều đến và nâng cốc chúc mừng sức khỏe vợ chồng nàng, và ăn một ít bánh – tất cả dân làng – từ người hàng thịt, thợ rèn, người bán đồ tạp hóa, và mọi người khác. Eleanor từ từ cảm thấy thư thái hơn khi nàng nhận ra rằng không có gì đáng sợ với tất cả họ, rằng họ đã có sẵn sự ưa thích và thậm chí khâm phục nàng nữa. Thậm chí nếu họ có biết nguồn gốc xuất thân của nàng đi nữa, nàng nghĩ vậy, họ có vẻ chẳng để tâm đến điều đó chút nào. Có lẽ họ thích cái ý nghĩa là họ có một bá tước phu nhân như họ để có thể tới được hơn là con gái một nhà quý tộc.

Nàng gỡ tay mình ra khỏi tay chồng nàng và tham gia thảo luận cùng với những người dân làng và vợ của họ. Và một lát sau thì nàng lại đang nói chuyện với cô con gái lẽ thỉ của vị mục sư tiền nhiệm, và một cô giáo và bà Blodell, và sau đó lại nói chuyện với một nhóm khác.

Đột nhiên nàng cảm thấy thật là hạnh phúc. Gần như sướng đến phát cuồng. Nàng cảm thấy như mình trở về nhà mình vậy, cho dù nàng chưa từng biết đến nơi này trước đây hoặc ngay cả cũng chưa gặp những con người này vậy. Và ngay cả đến lúc này nàng cũng chưa thấy được Grenfell Park nữa. Và nàng thấy vui khi mình sẽ ở đây sang năm, và rằng không phải trở về Luân Đôn sau Giáng Sinh nữa. Cho dù Luân Đôn đã luôn là nhà của nàng và nàng đã từng nghĩ là sẽ chẳng có nơi nào khác mà nàng có thể ở một thời gian lâu được ngoài nó, nàng bây giờ không muốn ở Luân Đôn nữa. Nàng đã quá buồn chán cả tháng qua khi ở đó.

Nàng nghĩ với một sự hy vọng vừa nảy sinh, có lẽ mọi việc sẽ đổi khác khi họ sống ở đây. Nàng đưa mắt ngang phòng đến chỗ chồng mình, anh ta đang cười với những gì mà chủ quán trọ đang nói. Nàng không thể nhớ được là nàng có thấy chồng mình cười trước đây chưa. Anh ta trông như một cậu trai trẻ, tự do và rất rất là đẹp trai. Một cái gì đó trong lòng nàng trở dậy, sự đau đớn và bất ngờ.

Rồi cuối cùng họ lại lên đường về nhà tiếp, bỏ lại ngôi làng phía sau và quẹo ngay lập tức vào một cổng đá đồ sộ và chạy qua hai dãy nhà giống nhau, và bắt đầu chạy vào những khúc quanh khi trời đã mờ tối hơn.

Chồng nàng nói phía bên cạnh:

- Tôi nên cho nàng biết trước là, các tập tục cũ sẽ vẫn được duy trì cho dù tôi có hay không ý kiến về điều đó. Cô dâu gần đây nhất được đưa về ở nơi này là bà tôi. Tôi hy vọng là nàng sẽ không quá hoảng sợ và bối rối. Nàng đã làm rất tốt.

Lại hạ thấp nàng nữa. Anh ta không nghĩ là nàng sẽ làm tốt như thế ư? Nàng trả lời:

- Họ là những người thật tử tế.

Nhưng nàng nghe như có sự mỉa mai trong giọng nói của mình và ân hận về điều đó. Nàng nghĩ, có lẽ mình sẽ trở nên đanh đá thật nếu như mình không cẩn thận trong lời nói.

- Tôi thích họ, thưa ngài, họ thật tử tế.

- Tốt, – anh ta nói – nàng tốt hơn là đừng quá thoải mái, phu nhân. Nếu như sự chào đón của dân làng hồi này đã được chuẩn bị kỹ lưỡng thì tôi hoàn toàn chắc chắn là ở nhà cũng sẽ có sự chào đón y như thế. Những người làm không nghi ngờ gì sẽ xếp theo hàng ở phòng khách lớn, và chúng ta sẽ được đón chờ và đi ngang qua họ, dừng lại và nói chuyện với một số người trong đó. Hơn cả sự chào đón và tán thưởng nữa. Đừng bao giờ để nụ cười rời khỏi môi nàng nhé.

Nàng nhìn anh ta, nhưng chỉ thấy một bên mặt của anh ta đang được phản chiếu lấp lánh và đang nhìn chăm chăm ra phía trước – chắc chắn là anh ta đã thấy quang cảnh đầu tiên của ngôi nhà mình rồi. Tất cả các người hầu của ngôi nhà to lớn này sẽ chúc mừng ư? Có một chút dao động, căng thẳng ở trong lòng nàng. Và tất nhiên cũng có chút cảm hứng thích thú nữa.

Và chỉ một chốc, nàng cảm thấy tiếc vô cùng vì cuộc hôn nhân không bình thường của họ, rằng anh ta không thể chia sẻ với nàng về cảm xúc của mình khi thấy lại căn nhà của mình, rằng nàng cũng không kể cho anh ta nghe được sự thích thú với việc khám phá ngôi nhà mới này cũng giống như nhà mình cho dù nàng chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây. Và sẽ thật là đáng yêu biết bao nếu họ có thể nắm tay và mỉm cười với nhau.

Nhưng ít nhất là, nàng nghĩ, những lời nói hồi sớm của anh ta cũng đã vẫn hồi lại được sự lịch sự cần thiết trong mối liên hệ của họ. Nàng phải cảm ơn về sự khoan dung nho nhỏ này chứ.

Và anh ta cũng đã không còn nhân tình nữa. Và đã xin lỗi một lần cho tất cả những gì đã xảy ra sau khi anh ta đã cưới nàng tới nay.

11. Chương 06

Chương 6

Tất cả các khách mời của họ sẽ đến trước ngày Giáng sinh bốn ngày. Các bạn cũ của bá tước thì đã dự định đến vào tuần trước đó, nhưng chàng đã trì hoãn họ lại. Chàng đã cho họ có cơ hội rút khỏi hoàn toàn, bằng việc đã giải thích cặn kẽ là Giáng sinh này, Grenfell sẽ có một sự tụ họp gia đình lớn – gia đình bên vợ của chàng. Cho dù vậy, và không thể tin được, là các bạn chàng vẫn giữ nguyên kế hoạch đến nhà chàng như trước.

- Sau hết là, Falloden à – Lord Charles Wright, là người thực thà hơn ba người kia, nói – chúng tớ cũng chẳng có nơi nào để đi cả, và Giáng sinh là khoảng thời gian buồn thảm nhất trong năm vì sự cô độc của bản thân mình.

Anh nói đúng. Đó là thời gian tệ nhất. Lord Charles không có gia đình để nói đến, và tất nhiên là chẳng có ai chào đón anh vào những kỳ nghỉ lễ cả. Bertie có mẹ và các chị em gái, nhưng cuộc sống của họ chỉ tập trung vào những đứa trẻ của mình, anh ta hay kể như thế. Badcombe thì thường gây gổ với cha và anh trai của mình những năm trước đây và anh ta đã tuyên bố là sẽ không trở về nhà nữa. Sotherby đã có vợ được hai năm và vợ anh ta đã bị chết khi sinh em bé. Gia đình của anh ta thì ở gần biên giới Xcốt - len.

Chỉ có Bertie có vẻ như thận trọng một chút khi đến nhà chàng.

- Có lẽ vợ cậu sẽ không thích điều này chẳng, Randolph – anh nói – hai người mới cưới nhau và tất cả các điều khác nữa.

- Nhưng cô ta biết về việc bốn người khách đã mời của tôi – bá tước trả lời – và cô ấy cũng đã mời hai mươi vị khách của mình.

Albert sững sốt, nói:

- Tôi không hiểu, có lẽ sau cùng tôi nên về nhà mẹ và các chị em gái của năm nay vậy.

- Bertie – bá tước nói – đừng bỏ tôi khi tôi cần bạn chứ. Bốn người đối lại với hai mươi người. Hãy nghĩ về điều đó. Và cậu là bạn tốt nhất của tôi mà. Đó là người mà chàng đã tiết lộ những bí mật cũng như thú nhận là cuộc hôn nhân của mình chẳng tốt đẹp gì – và sau cùng là cô ta rõ ràng không phải là một cô bạn tâm thường của Pamela nhà Hutchins chứ, phải không?

- Không – bạn chàng trả lời phồng chừm – hai mươi người này là gia đình bên vợ anh ư, Randolph? Tôi chưa nghe nói cô ta có anh hay chị em mà?

- Các cô và chú và anh em họ, kể cả hai đứa cháu nhỏ, tôi chỉ biết thế – bá tước trả lời – hình như họ là một gia đình thân thiết, Bertie. Họ hay trải qua những kỳ nghỉ lễ cùng nhau và tất cả là vậy. Tôi cũng đang chờ để gặp tất cả họ. – Chàng thêm vào với một chút lịch sự và không thực lắm – tất cả hai mươi người, kể cả hai đứa nhỏ.

- Chúa ơi – Albert cau mày và gãi đầu mình – họ sẽ có thể yêu cầu cậu những đặc ân nào đó, Randolph. Nó dường như là một cơ hội lớn đối với họ nếu như có một ai đó trong số họ muốn bước vào tầng lớp thượng lưu của chúng ta. Có thể có những người thích hợp và hy vọng là những cô em họ trong số đó.

Bá tước cứng người, nói:

- Tôi sẽ phải nhớ điều này, rằng cha vợ tôi đã trao lại Grenfell cho tôi, Bertie, và đây cũng một là vụ kinh doanh lớn nữa.

-Ồ thế à! – bạn chàng nhìn chàng một cách thích thú – Cậu giận à, Randolph? Chủ đề nhạy cảm à? Tôi xin lỗi, anh bạn.

- Cô ấy là vợ tôi – bá tước nói – bá tước phu nhân của tôi, Bertie.

Albert cố làm cho chàng bớt giận dữ, nói:

- Nhưng điều quan trọng với cậu là tôi đã đến đây chứ Randolph, và tôi đã giữ lời hứa, phải không? Ô, tốt thôi, đây sẽ là một kinh nghiệm, tôi cho là thế nhé.

Không hăng hái chấp nhận lắm vấn đề này, nhưng bá tước cảm thấy mình cần bốn người bạn này, đặc biệt là Bertie, bạn thân nhất của chàng. Và nó nên là một kinh nghiệm thực sự, chàng nghĩ thế những ngày trước khi các khách mời đến.Ồ ào và náo nhiệt, nàng đã nói họ như thế. Và tâm thường. Đôi khi chàng cảm thấy mình hoảng sợ thật.

Nhưng không có nhiều thời gian để nghiền ngẫm nữa. Trong khi mọi người chưa đến và ngày giáng sinh thì ngày càng gần hơn, chàng đã trải qua nhiều giờ với người quản lý điền trang của mình, kiểm tra các chi tiết với anh ta và đi thăm thú các điền trang của mình. Đó là công việc mà chàng đột ngột thích thú vì bây giờ tất cả đều là của chàng mà chàng không sợ bị mất đi nữa, chàng có thể lắng nghe những than phiền hay đề nghị của người quản lý và những người tá điền về việc mở rộng chúng. Chàng có thể đồng ý tất cả những cải tiến mà họ thấy cần thiết, và chàng biết rằng mình sẽ có đủ tiền để trang trải cho mọi chi phí đó. Chàng cũng có thể thực hiện một vài điều cho cá nhân mình nữa. Và khi chàng xem xét lại các khoản tiền thuê mướn đất của các tá điền nghèo của mình, chàng cũng đã đồng ý hạ bớt thêm cho họ nữa.

Chàng đã gọi đi nhiều nơi và cũng nhận nhiều cuộc gọi lại, thỉnh thoảng khi chàng một mình và thỉnh thoảng có vợ chàng kể bên. Họ không phải đối phó lẫn nhau – không là bởi vì họ cẩn thận tránh gặp nhau, chàng cảm thấy vậy, nhưng cũng có thể bởi vì nàng quá bận cũng như chàng vậy. Cô giáo trong làng muốn mời nàng đến thăm trường và nghe các em bé đọc bài. Hàng xóm của họ thì muốn tiếp đãi nàng và đến thăm nàng nữa. Vợ của vị mục sư thì muốn mời nàng cùng tham gia và giúp cho đêm hòa nhạc Giáng sinh của những đứa trẻ sắp tới.

Và nàng đã dành nhiều thời gian với người quản gia, để học cách thu xếp mọi việc trong nhà, và học cách để tự mình có thể làm cho mọi thứ vận hành trơn tru. Nàng muốn biết có những người già yếu bệnh hoạn nào cần giúp đỡ để nàng có thể thăm viếng thường xuyên và mang đồ ăn thức uống Giáng sinh cho họ. Nàng muốn sẽ mang đến đủ mọi đồ ăn thức uống Giáng sinh cho những người làm công cho chàng và gia đình của họ nữa.

Chàng đã rất ấn tượng về việc này. Nàng đã cư xử như thể nàng đã được nuôi nấng để hiểu được cuộc sống và những trách nhiệm của một phu nhân cao quý cần có. Và chàng lấy làm ngạc nhiên khi thấy rằng nàng đã nhận được mọi sự tốt đẹp từ các làng giềng và người trong nhà. Các người hầu thì luôn xuất hiện và tôn sùng nàng, sau khi nàng đã bỏ ra hơn cả giờ đồng hồ cho việc mỗi người họ đến và nói chuyện với nàng, ngay cả Sally là người hầu rửa chén bát - bị khập khiễng và nói lắp nữa. Chàng đã không biết cho đến ngày mà họ về đến đây là nàng có thể mỉm cười như thế. Và nàng trông thật là đáng yêu không thể ngờ khi nàng cười như thế.

Chàng cũng đã rất vui, chàng suy nghĩ vài ngày sau đó, rằng họ đã về thôn quê này. Điều này dường như thích hợp cho cả hai người. Chàng đã lo ngại rằng, nàng là người thành thị nên sẽ khó thích ứng khi ở Grenfell. Nhưng những buổi sớm đi dạo ngoài trời hay những cuộc đi chơi bằng xe mỗi ngày đã mang lại sắc hồng hào trên gò má nàng, và chàng nhớ lại cái kiểu mình đã giam hãm nàng thế nào trong nhà sau khi cha nàng mất đi.

Tất nhiên, suy nghĩ này cũng làm chàng nhớ lại nàng đã cực kỳ đau buồn về cái chết của cha mình nữa. Nhưng nếu để qua bên suy nghĩ đó, chàng bắt đầu có hy vọng là họ có thể sống với nhau trong một năm thật thân tình. Nếu như gia đình nàng và các bạn chàng khi đến đây đừng gây ra những vấn đề rối loạn khác. Chàng sợ họ đến đây, rồi sẽ biết được sự thực giữa chàng và nàng.

Chàng hầu như đã quyết định sẽ đến với nàng vào tối hôm mà các khách mời sẽ đến đây. Đó là khoảng thời gian thích hợp, chàng nghĩ vậy, để thay đổi cách sống hiện nay giữa họ và hồi phục lại tình trạng hôn nhân với đủ mọi ý nghĩa của nó. Có lẽ, điều này không có vẻ gì là kỳ quặc xảy đến với nàng bây giờ, khi mà mọi thứ đều xa lạ và không giống ai từ khi họ đám cưới đến nay. Và chàng không tìm thấy lý do gì để lên giường với sự chống đối bướng bỉnh của nàng cả. Đúng hơn là phải ngược lại. Chàng muốn nàng, chàng nhận ra điều này một cách ngạc nhiên. Chàng khao khát vợ mình. Khi nhớ đến cái kiểu mà họ đã trải qua đêm tân hôn đã làm chàng trở mạnh hơn.

Nhưng khi chàng vẫn vẫn đứng với tay đang để trên nắm cửa nối giữa hai phòng thay đồ của họ, và chàng nhấc tay kia lên định gõ cửa, thì chàng nghe nàng đang nói chuyện với người hầu của nàng ở phía bên kia cửa và có cả tiếng cười nữa. Giọng nàng nghe có vẻ hạnh phúc quá. Thật là một âm thanh lạ. Chàng đã không thể hình dung được vợ mình cười vui vẻ và hạnh phúc. Đột nhiên chàng nghĩ, có lẽ nàng cũng đã từng vui vẻ, hạnh phúc như thế trong thời gian trước đây, khi mà chàng chưa cưới nàng. Có lẽ chàng là người đã lấy đi mất sự ấm áp, tiếng cười của nàng – hoặc là cái gì khác hơn tham vọng của nàng là lấy một người quý tộc.

Chàng nên đợi, chàng nghĩ vậy, cho đến khi người hầu rời khỏi phòng. Chàng tựa đầu mình vào cửa và nhắm mắt lại, thử tưởng tượng là nàng sẽ đón tiếp chàng thế nào. Với sự vui mừng? Điều đó có vẻ khó xảy ra. Với sự lãnh đạm ư? Chàng cảm thấy ớn lạnh với sự lãnh đạm của nàng quá. Với sự thù địch, chống đối? Chàng có thể nhớ đến cái kiểu hất cằm của nàng và đôi mắt nàng chiếu ra những tia nhìn đối đầu với mình. Và chàng cũng biết rằng nàng sẽ chờ bất cứ cơ hội nào để buông lời chế nhạo, hay gây gổ với chàng cho đến khi chàng trả đũa lại với sự xúc phạm lạnh lùng? Và kết quả là tất cả cứ bị lặp đi lặp lại như những gì đã xảy ra trong đêm tân hôn của họ - một cuộc chiến mà chàng đã chiếm ưu thế nhưng đã không thể biết nàng thế nào sau đó.

Thật là đầy rắc rối để bắt đầu cuộc sống mới của họ ở thôn quê này. Điềm báo trước một Giáng sinh đầy mệt mỏi. Có lẽ họ sẽ không thể cãi vả nữa khi cần thể hiện sự hiếu khách của mình khi mọi người đến. Có trời mới biết, để làm điều này đã đủ khó khăn thế nào rồi. Cuối cùng chàng quyết định, chàng nên đi khỏi đây. Có lẽ nên để đến sau Giáng sinh. Có lẽ khi mọi người khách đã rời khỏi đây, và họ lại lặng lẽ và một mình với nhau trở lại, điều này có vẻ tự nhiên hơn để cả hai cùng làm cho cuộc hôn nhân của mình trở thành thực hơn. Chàng miễn cưỡng trở về giường của mình, nằm đó thao thức một lúc lâu trước khi ngủ thiếp đi.

Nhưng trên tất cả, mọi việc đang tiến triển khá tốt hơn, chàng nghĩ thế trước khi các vị khách đến nhà. Cuộc hôn nhân của chàng không hẳn là một cơn ác mộng như khi nó bắt đầu.

Các vị khách đến nhà trước khi trời đổ tuyết. Và việc tuyết sắp rơi sẽ làm họ rất ngạc nhiên đây.

- Hãy nhìn kia – chồng nàng nói vào một buổi sáng đang dùng điểm tâm, với ánh mắt đang hướng ra ngoài cửa sổ - tôi chắc chắn, có nhiều đám mây tuyết kia. Chúng ta sẽ có tuyết rơi khi giáng sinh đến đây.

- Ô – nàng nhìn theo anh ta, nói – ngài nghĩ vậy sao? Nhưng chưa bao giờ có tuyết rơi vào lúc Giáng sinh cả. Quá sớm nếu có tuyết trong tháng mười hai này, có thể, và tất nhiên là thường tuyết rơi vào tháng một kia. Chứ chưa bao giờ vào lúc Giáng sinh cả.

- Năm nay sẽ là một ngoại lệ - anh ta đáp – tôi đánh cược về điều này. Nhưng tôi cũng hy vọng mọi người sẽ đến đây trước khi tuyết đổ.

- Dù sao đi nữa thì chúng cũng sẽ tan thành nước bắn vào ngày mai mà thôi – nàng nói.

Anh ta nhìn nàng và mỉm cười, nói:

- Đây là vùng thôn quê, phu nhân à. Không phải Luân Đôn. Ở đây tuyết sẽ duy trì màu trắng xóa như đúng nghĩa của nó. Và nó lơ lửng trên các cành cây và thổi xuống thành từng dãy tuyết trắng xóa mà các đứa trẻ ở mọi lứa tuổi đều rất thích, và tất nhiên là chúng có thể băng ngang qua nó bằng xe trượt với tiếng leng keng của các quả chuông nhỏ trên xe.

- Ô, thật là tuyết – nàng trả lời có vẻ thích thú – ngài có chắc là chúng không phải là đám mây mưa chứ? Ngài có bao giờ bị sai không?

- Tôi không thể sai được – anh ta trả lời – Tôi là chúa Trời mà.

Đó là lần duy nhất anh ta nói đùa với nàng. Nàng mỉm cười có vẻ ngập ngừng một chút.

Nhưng những người khách đã đến suốt vào trưa hôm đó, và tuyết cũng chưa rơi cho đến chiều tối mới bắt đầu rơi lảm tảm, và nó không dừng cho đến khuya.

Albert Hagley đến đầu tiên cùng với Viscount Sortherby. Viscount cầm tay nàng đưa lên môi hôn sau khi nghe chồng nàng giới thiệu họ với nhau, và mỉm cười nói:

- Phu nhân thật là quá tử tế để chúng tôi cùng đón giáng sinh với gia đình mình, tôi rất ngại vì không thể về nhà mình đang ở rất xa nơi đây.

Nàng thích anh ta ngay và lặng lẽ thở ra nhẹ nhõm. Ít nhất là một trong những người bạn quý tộc của chồng nàng đã không nhìn nàng soi mói. Albert Hagley thì không hẳn quá soi mói nàng, tất nhiên rồi, nhưng nàng nghĩ rằng cả hai họ đều biết rõ về lễ hội mùa hè tệ hại mà anh ta đã tán tỉnh nàng, thậm chí tới mức đã để tay anh ta chạm vào ngực nàng khi họ đi dạo ra ngoài, và nàng đã không đứng lăm khi kể lại chuyện đó cho một người quen của ba nàng và bà ta đã ngay lập tức mắng mỏ nàng vì đã có mặt ở đó. Sau đó nàng lại nói chuyện một cách ồn ào và bằng giọng điệu thành thị và cười lớn tiếng nữa. Anh ta đã giữ khoảng cách với nàng sau vụ đó, nhưng nàng cũng không bỏ tính ồn ào và thị thành của mình đi. Anh ta không thể là một quý ngài khi mà anh ta đã quá sỗ sàng với nàng như thế.

Anh ta chào nàng cũng giống như hôm nàng đám cưới, với đôi mắt không nhìn thẳng vào nàng, và với sự lịch sự quá mức. Anh ta quay lại chào chồng nàng một cách thân mật. Nàng ước sao anh ta đã xin lỗi không đến được. Nhưng anh ta là bạn chồng nàng – và nàng không cho phép sự có mặt của anh ta làm cho nàng mất tinh thần được. Tất nhiên là không rồi. Nàng hất cằm lên.

Kể đến là bác Sam Transome, anh của cha, đã đến cùng với cô Irene và anh họ Tom, và vợ của anh ấy - Bessie và hai đứa nhỏ của họ - Davie và Jenny. Bác Sam đã to lớn mập mạp và da dẻ hồng hào hơn nữa so với những lúc mà nàng đã gặp bác trước đây, Eleanor nghĩ thế. Bác đã vui thích và la to lên khi họ vừa bước vào nhà và đi vào phòng khách lớn, bác ôm chầm lấy nàng và siết chặt cho đến khi nàng cảm thấy không thở nổi nữa.

- Ellie! – bác nói to – thật là vừa xinh đẹp vừa thông minh như bất kỳ tiểu thư nào. Và thật sự con là một quý bà mà. Ta phải gọi là "Phu nhân" và nhún gối cúi chào chứ nhỉ? Ô, Irene? Hãy nói xem nào, ô, hay là phải cúi chào? Tôi xin cúi chào phu nhân Ellie? Bác rất lấy làm buồn khi nghe tin của ba con, con gái. Thật sự rất buồn, hơn cả lời nói nữa. Joe là một người tốt, và là người thành công nhất trong số anh em chúng ta. Và rộng lượng nữa, Ellie. Luôn luôn rộng lượng. Bác rất nhớ ba con. Ông lại siết chặt nàng lần nữa.

Họ không có mặc đồ tang. Eleanor nhận thấy thế và nhẹ nhõm thở ra trong vòng tay ôm của ông bác với hơi thở thoảng mùi da và thuốc lá. Họ đã tán thành mong ước của nàng và Cha.

Cuối cùng nàng cũng tự mình tách ra khỏi mọi người và ngược lên nhìn vào vẻ mặt im lặng và đứng đưng của chồng nàng. Anh ta đang nghĩ gì nhỉ? Nàng giới thiệu mọi người

- Đây là bác Samuel, là một nhà buôn thịt, thừa ngài.- nàng thêm vào khi hất cằm cao lên một chút – Bác ấy là nhà buôn thịt thành công nhất ở Bristol đấy.

- Ô chàng trai, đúng là ta đã là thế - Bác Sam nói một cách nhún nhường, nắm lấy tay chồng nàng trong bàn tay rộng lớn của mình và bóp chặt.- Và Thừa ngài, nói như vậy đúng không? Bác nháy mắt khoe khoang – Tôi dám cược rằng sẽ không luôn như thế này khi anh có những cuộc gặp gỡ riêng tư hơn, phải không chàng trai?

Eleanor cảm thấy không thích hợp khi mà tiếng cười rúc rích trong lòng mình muốn vỡ ra lúc này và nàng ngạc nhiên thật sự khi chồng nàng lại được kêu là chàng trai như thế. Anh ta đã nói chuyện rất nhã nhặn với cô Irene, Tom và Bessie, và cũng đã trao đổi chút ít với từng đứa trẻ trước khi đưa chúng đến cho bà Tuner, một bảo mẫu tạm thời mới được tuyển vào làm.

Và sau đó có vẻ mọi người đã đến cùng lúc, đến nỗi buổi chiều đó đầy những lời chào đón, và mỉm cười và những cái bắt tay và những chuyển lên xuống liên tục của quần gia để mời trà mọi người trong phòng khách.

Ngài Timothy Badcombe là một người đàn ông gầy và trông đứng đắn, tuy nhiên không vì thế mà anh ta bị bối rối khi vào đến phòng khách cùng lúc với bác Ben và cô Eunice và cô chị họ Rachel của nàng. Bác Ben cũng là một người to lớn và ồn ào như bác Sam vậy, cho dù bác ấy hay nói rằng bác sẽ không bao giờ nói xen vào khi cô Eunice ở gần đó. Bác Ben là một chủ quán trọ phát đạt ở ngoại ô Bristol.

Bác cũng đã ôm chặt lấy Eleanor đến nỗi nàng cảm giác xương mình muốn vỡ ra và nói thầm vào tay nàng sự nuối tiếc về cái chết của cha nàng. Cô Eunice thì ôm hôn nàng và Rachel thì siết chặt tay nàng đầy chia sẻ.

- Cha chị đã khóc quá chừng, Ellie – nàng thì thầm – và mẹ và chị cũng vậy. Chú Joe là một người chú mà chị yêu thích nhất cho dù chị cũng yêu thích cả bác Sam nữa. Thật tội nghiệp Ellie của chị. Nhưng đây thật là một cuộc hôn nhân tuyệt vời.

Eleanor cũng siết chặt tay chị nàng. Nhưng nàng không có cơ hội để nói thêm với người chị họ thân nhất của mình.

Ngài Charles Wright cũng đã đến hầu như cùng lúc với cô Beryl Weekes và cô Ruth Transome, hai người chị của cha nàng, và hai người anh chị họ Muriel và Mabel Weekes. Cô Ruth, người tự mình cho rằng mình xứng đáng làm khách của nhà bá tước, đã nhầm lẫn ngài Charles khi chào anh ta, cô đã dùng những từ ngữ cao quý, với những thanh âm nhẹ nhàng hơn để nói chuyện với anh ta, cho đến khi cô ấy phát hiện ra Bá tước Falloden thật sự và cũng là chồng của Ellie thương yêu. Sau đó cô đi đến và khóc trong vòng tay của Ellie vì tiếc thương cho người em trai tốt nhất của mình.

- Và, con sẽ phải chấp nhận như vậy thôi, cha con cũng thế, cô thương yêu. – nàng nói với cô mình.

Cô Beryl giải thích với một giọng lạnh lạnh là cô Ruth đã hồi hộp thế nào mỗi buổi sáng khi nghĩ đến việc mình được mời đến Grenfell Park này, mặc dù rằng cô ấy đã từng được mời đến những nơi như thế này và họ đã từng quen với việc được mời ăn tối với Ngài Sharpies khi ông Weekes – chồng cô Ruth – là một trong những tá điền nổi trội của ông ta. Cô Beryl không thể hiểu nổi sao cô Ruth lại hồi hộp đến thế.

Eleanor liếc nhìn chồng mình vài lần, với cằm hất lên cao, như chờ thấy sự khinh thường của anh ta. Nhưng không có gì cả ngoại trừ sự cư xử thật nhã nhặn cẩn trọng của anh ta.

Và sau đó một chút, dì Catherine Gullis, chị của mẹ Eleanor, đến cùng với dượng Harry và các anh chị họ George, Susan, Harvey và Jane. Dượng Harry là một thương gia về vải vóc rất thành công ở Bristol và giàu có như Cha của nàng. Ông của dượng đã từng là một nam tước và dượng là người thường có kiểu đùa giỡn hài hước nhất khi nói chuyện tếu táo với bác Sam, bác Ben hay Cha của nàng trước đây. Dì Catherine giữ nàng trong vòng tay mình và ghen ngào không nói được.

- Thật thương con quá Ellie – cuối cùng dì nói – một cuộc hôn nhân khác thường và sự ra đi của người cha tội nghiệp của con đã xảy ra cùng lúc, thật tội nghiệp con. Điều đó chắc đã gây bối rối cho con lắm.

Và tiếp theo sau bước của họ là chú họ Aubrey Ellis, một tá điền ở nông trang – là anh họ của Cha nàng, người đã cùng lớn lên và như là anh em thật sự với cha nàng vậy. Chú Aubrey góa vợ. Nhưng chú ấy không đi đến một mình. Và cuối cùng là có cả thầy hai mươi mốt người của gia đình nàng làm khách. Con trai của chú Aubrey đã đến khi không được mời.

Wilfred. Người cao và mảnh khảnh với tóc rất vàng. Với tia nhìn nóng bỏng, anh ta nắm lấy tay nàng và nghiêng người về phía trước hôn vào gò má nàng.

- Anh nghĩ là em sẽ không phiền khi anh đến đây, Ellie – Anh ta nói với một giọng lớn hơn – bởi vì gia đình ta luôn luôn cùng quây quần với nhau trong những dịp lễ như thế này. Quả thật là, Cha và anh đã đồng ý là lời mời của em chắc chắn dành cho cả anh nữa.

- Tất nhiên là thế rồi – bá tước trả lời, và đưa tay phải của mình ra bắt tay – chúng tôi hoàn toàn mong đông đủ mọi người họ hàng của phu nhân tôi đến đây, để cùng nhau tổ chức và đón một Giáng sinh với chúng tôi. Bá tước nhìn nàng dò hỏi.

- Đây là Wilfred Ellis - nàng nói – người anh họ thứ hai của em, là thư ký hãng tàu ở Bristol.

- Ô, không có gì phải chậm đến thế này, Ellie – anh ta nói, đưa tay anh ta ra bắt tay chồng nàng – Anh bây giờ đã là người chung vốn trong công ty, em chưa biết điều đó sao?

- Không – nàng trả lời – em không biết điều này. Chúc mừng anh, Wilfred.

Quá trẻ. Không quá hai tháng nhưng đã quá trẻ rồi. Hai tháng trước đây anh ta đã trả lời lá thư nàng khác hẳn. Anh ta đã nói anh ta muốn có một chức vụ và thu nhập như là một thành viên của công ty để nàng có thể trở thành cô dâu của anh ta.

Nàng cảm thấy như mình nghẹt thở đến nơi. Nàng nhớ đến những nụ hôn mà họ đã từng có với nhau và những lời hứa yêu thương mà họ đã trao cho nhau trong suốt kỳ hè vừa rồi ở buổi tiệc đánh dấu sự trưởng thành của Muriel Weekes. Nàng quyết ý làm cho tâm trí mình trống rỗng và nhìn vào chồng nàng, đang đưa người khách cuối cùng đến người quản gia để thu xếp mọi việc với tất cả sự lịch sự của tầng lớp mình.

Và bỗng nhiên sau đó chỉ còn mình họ ở lại với nhau trong phòng, cho dù từ phòng khách, những âm thanh thảo luận náo nhiệt vẫn đưa đến họ. Nàng nhìn vào mắt anh ta và hất cằm mình lên.

- Mọi người đã đến an toàn trước khi tuyết đổ, và chúng ta hãy cảm ơn về điều đó. – Anh ta nói.

Anh ta trông thật thanh lịch, trầm lặng và tế nhị vô cùng, nàng nghĩ thế, phòng đợi có vẻ như thật im lặng sau khi quá huyền ảo và lộn xộn bởi các thành viên gia đình nàng đến trước đó. Nàng cảm thấy mình cần phải phòng thủ với anh ta. Không phải là nàng ngượng về gia đình của nàng, nàng chắc chắn như vậy. Nàng tất nhiên là không xấu hổ rồi. Nàng yêu quý hết mọi người thân như nàng đã từng như thế. Nhưng họ thì ở tầng lớp hoàn toàn khác với chồng nàng. Và nàng không muốn nhìn họ theo kiểu của chàng. Nàng mong sao nàng đã không mời họ đến đây.

- Tôi không có gì phải ngượng ngùng về họ cả - nàng nói mà hầu như là rít lên với anh ta – Đừng chờ đợi điều đó ở tôi.

Lông mày anh ta nhướng lên và mắt anh ta trở lạnh nhìn trả lại nàng chăm chú:

- Có cần thiết phải nói như thế không? – Anh ta hỏi – tôi đã có cử chỉ gì ngạo mạn của quý tộc chưa, phu nhân? Hay tôi đã có bất cứ biểu hiện gì hạ thấp hay coi thường họ chưa?

- Không – nàng trả lời – Tất nhiên là không. Ngài là một quý ông lịch sự. Và ngài thật là lão luyện trong việc che dấu cảm xúc của mình.

- Ah - anh ta nói – vậy ra cái thực tế trợ trợ của tôi đã giúp tôi có cái mặt nạ để che dấu sự khinh thường của mình đấy à?

Nàng không nói gì nữa. Nàng mong sao mình đã không bắt đầu vấn đề này ra. Dù sao đi nữa thì ý kiến của chàng về vấn đề này thì thế nào đây?

- Thôi được – anh ta nói – ít nhất là nàng cũng sẽ nhận được nhiều sự an ủi trong những buổi sáng sắp tới. Hay chí ít là nàng cũng sẽ biết là tôi quá trưởng giả để lộ ra sự chán ghét của mình về việc phải ở chung nhà cùng với một nhóm người buôn bán tầm thường như vậy không. Chủ quán trọ ư? Và nhà bán thịt ư? Nhưng tất cả chỉ là trong ý nghĩ mà thôi. Cả con người và giọng nói của tôi luôn ở tình trạng lịch sự mà.

Nàng đã bắt đầu vấn đề này. Nàng thật khó mà đổ lỗi cho anh ta. Nhưng nàng cũng không thể xin lỗi được. Điều gì đây nếu anh ta nói thật? hoặc như anh ta thật sự khinh thường gia đình nàng – những con người tạo thành xã hội của giai tầng của nàng? Ồ, anh ta đã làm gì nào? Nàng đã tự làm cho mình đau khổ, nàng biết thế, nhưng dường như không thể làm điều gì nữa cho vấn đề này.

Anh ta đưa cánh tay mình ra cho nàng và cúi chào nói:

- Chúng ta có thể trở vào với các vị khách của chúng ta chứ?

Nàng đặt tay mình vào tay anh ta và họ cùng nhau vào phòng khách. Và cả hai mỉm cười với mọi người nhưng không cười với nhau.

Wilfred đã đến, nàng suy nghĩ với sự chìm đắm của con tim mình. Anh ta đứng trên lầu một chốc. Sau đó nhanh chóng đi xuống và nàng buộc phải gặp mặt và mỉm cười chuyện trò với anh ta, như thể anh ta chỉ là một anh họ của nàng mà thôi. Cũng như thế nàng bắt tâm trí mình không đặt ra những việc so sánh nữa.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi nàng đến Grenfell – nàng cảm giác hạnh phúc đã rời bỏ nàng hoàn toàn, để lại sự chán nản cùng cực ở mọi nơi. Nàng đột ngột nhớ cha mình vô cùng. Nỗi nhớ cha đã như là một cú đâm thẳng vào lòng nàng, làm cho nàng không thở nổi nữa.

12. Chương 07 - Phần 1

Chương 7

Anh ta đã đứng, nàng nghĩ, khi ngồi trên cạnh giường, rùng mình dưới tác động của khí lạnh bên ngoài lớp chăn mà nàng đang cuộn mình như cái kén, và chăm chú nhìn những vệt sáng lạ chiếu qua rèm cửa sổ.Ồ, anh ta đã đứng. Nàng chợt quên đi cái lạnh giá của căn phòng, vì ngọn lửa mới nhóm trong lò chưa tỏa đều hơi ấm, và đi tới cửa sổ, quỳ trên chiếc ghế rồi vén tấm rèm sang một bên.

Đôi mắt nàng mở to. Nàng đã biết- họ đều đã biết trước điều này- đó là tuyết đã rơi vào buổi tối, nhưng nàng cũng đã mong đợi như mọi khi, tuyết sẽ chuyển thành cơn mưa vào một thời điểm trong đêm. Nàng đã chẳng hi vọng vào điều gì ngoại trừ một phong cảnh bùn lầy và ngập tuyết để làm hỏng chuyến đi săn tìm cây thông giáng sinh.

Nhưng những gì mà nàng nhìn thấy khiến nàng lại muốn chạy nhảy tung tăng với niềm hân hoan vui thích của một cô gái nhỏ. Tuyết ngập tràn khắp nơi, dày như một tấm chăn phủ lên khắp chốn, hoàn toàn phủ kín và xóa sạch dấu vết mọi con đường. Tuyết nặng trĩu trên khắp các cành cây và chất đọng đến hàng in sơ bên ngoài cửa sổ. Tuyết lấp lánh dưới ánh sáng nhẹ nhàng yếu ớt của buổi đêm giống như là dưới tác động của một phép thuật diệu kì nào đó, như đang rải rắc những viên ngọc trên đường.

“Ồ” nàng nói trong căn phòng trống trải. “Ồ” nàng tụt xuống chiếc ghế và quả thực đã bước một vài bước đến phòng thay quần áo trước khi kịp nhận ra mình đang đi đâu. Nàng đã định vội vã băng qua phòng anh

ta để chia sẻ sự ngạc nhiên vui thích của mình với anh.

Ý nghĩ đó đã quá đủ để làm đầy tràn sắc đỏ trên gò má nàng. Cái gì trên thế giới này đã ám ảnh nàng vậy? Nàng đã cãi vã với anh ta một ngày trước đây chỉ vì nàng đã sợ rằng anh ta sẽ xấu hổ khi phải gặp gia đình nàng, và anh ta đã nhìn nàng cay độc khi nhắc nhở về nghề nghiệp của bác Sam và bác Ben. Nhưng chính là nàng đã bắt đầu trước. Nàng đã lo sợ anh ta sẽ chẳng cảm thấy gì ngoài sự khinh rẻ, coi thường toàn thể gia đình nàng.

Nhưng tại sao nàng lại phải lo sợ một điều như thế? Nàng đã tự hỏi bản thân hàng chục lần. Tại sao điều đó lại quan trọng với nàng? Lý do chính nhất khi nàng chủ tâm mời tất cả bọn họ, là nàng muốn thách thức anh ta bởi vì anh ta đã có một cô nhân tình tao nhã.

Nàng nhìn xuống đôi tay và cảm thấy sự đe dọa đối với tâm trạng mình đã giảm bớt khi nhận ra nàng chẳng quan tâm anh ta nghĩ gì. Anh ta là chồng nàng, xét cho cùng, bất chấp bản thân, nàng đã cảm thấy tự hào vào buổi tối khi tìm kiếm anh trong phòng khách và biết rằng anh là của nàng. Bất chấp thực tế rằng Wilfred vẫn sán lại gần nàng khi anh ta có thể. Nàng đã không cố gắng để lưu ý anh ta và bây giờ thì cố gắng để không nghĩ đến anh ta nữa.

Nhưng tuyết vẫn rơi ngoài kia, nàng tự nhắc mình, nhìn qua cửa sổ một lần nữa với đôi mắt sáng rực. Và có tất cả anh chị em họ để cùng chia sẻ với nàng điều đó. Nàng rung chuông gọi người hầu và vội vã bước đến phòng thay quần áo.

Và rồi nàng chỉ mất một lúc để trở lại phòng mình, mặc trên người một chiếc váy len ấm, và mặc dù nàng đã gấp rút và vội vã, nàng vẫn không phải là người đầu tiên xuống dưới nhà. Nàng nghe thấy một tiếng cười ngặt nghèo khi băng đến ô cửa sổ, nàng nhìn thấy đã có bốn người bên ngoài trời tuyết.Ồ, nàng đã bỏ lỡ cuộc vui mất rồi, nàng nghĩ vậy và chạy vội lại phòng thay đồ tìm kiếm và khoác vội một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu và găng tay. Nàng lao nhanh xuống cầu thang trong vài khắc sau và băng qua cửa, vào lúc một người hầu đang cười toe toét đã mở sẵn cho nàng. Nàng thậm chí còn không kịp suy nghĩ để nhận ra nụ cười không đúng lúc của anh ta, nàng cười lại với anh ta và bước vội ra ngoài.

Davie và Jenny đã ở bên ngoài, đang chạy nhảy và lao mạnh người cũng như úp mặt trên nền tuyết dày mịn đang chất đông trên nền vôi phun nước. Tôm và ngài Charles đang ném những quả bóng tuyết vào Muriel và Susan - hai người đã kịp xuống khi nàng còn nhìn qua cửa sổ trên phòng.

Nhưng việc dừng lại ở ngay những bước chân cuối cùng mang lại ý thức đúng lúc cho Eleanor. Trời ơi, nàng là Nữ bá tước Falloden và nàng đang định nô đùa âm ỉ như một đứa trẻ với các anh chị họ của mình để cho cả thế giới chứng kiến- đặc biệt là những người hầu. Sự thật là nàng nhỏ hơn hai mươi tuổi và thực tế cũng là nàng còn trẻ hơn bất cứ ai trong số bốn người lớn đang bận rộn trong cuộc chiến với những quả bóng tuyết ngoài kia. Nhưng nàng đã là một phu nhân có chồng và đã cưới một bá tước mới gần đây.

một quả bóng tuyết đáp xuống vai nàng với một tiếng ục và ngài Charles, đang đứng cười với nàng toe toét. Cùng lúc đó nhiều người kéo qua cửa ở đằng sau nàng.

“Tôi nghĩ là chúng ta tốt hơn hết nên giúp đỡ những cô gái, Harve à.” George nói. “Họ trông như đang ở trong một hoàn cảnh đáng sợ vậy. Sao em lại đứng đây không làm gì thế, Ellie?”

“Em lại nghĩ em sẽ tham gia về phe những người đàn ông.” Rachel nói. “Tôm đang bị tấn công đến chết kia. Em sẽ đứng về phía anh ấy. Em có tham gia không, Ellie?”

Và trước khi Eleanor kịp nhận ra hoàn toàn việc gì đang diễn ra và kịp suy nghĩ xa hơn về thái độ và vẻ nghiêm trang của mình, nàng cảm thấy cả hai tay đều bị ném trúng, một bởi George và một bởi người khác, người mà khi nàng nhìn lại đang cười toe toét là ngài tử tước Sotherby, thế là nàng vội vàng tham gia vào trận chiến.

“Đừng lo lắng, phu nhân Falloden,” ngài tử tước nói. “Tôi sẽ chiến đấu bên cạnh phu nhân.”

Nàng mất một lúc để tìm kiếm vị trí bọn họ. Việc này tiêu tốn khoảng mười phút hay nửa giờ trong khi những quả bóng tuyết bay vèo vèo trong không trung và đàn ông thì la hét còn những cô gái thì cười ngặt nghèo và tất cả mọi người đều thở hổn hển, hét vang và cười khúc khích khi ném mạnh những quả bóng tuyết về phía “kẻ thù không đội trời chung” Nhiều người nữa bước ra. Bác Sam xuất hiện, chiến đấu bên

kia chiến tuyến và Willfred ở bên nàng. Nàng cười thật nhanh với anh ta trước khi lại tiếp tục trận đánh và hét lên với bác Sam rằng như vậy là phá luật khi ném nhiều hơn một quả bóng tuyết trong một lúc.

“Ê” Bác ấy rống lên lại với nàng, che một bên tai. “Ta đã bị điếc một cách kì lạ vào sáng nay rồi Ellie ạ. Chắc phải là do tuyết thôi. Đỡ một cú nữa này!” Và một cục tuyết mềm, ướt đọng vào ngực nàng.

Và rồi một hình dáng yên lặng đang sải bước tiến về phía ngôi nhà từ hướng chuồng ngựa và ngấp ngừng ở những bước cuối cùng, áo choàng và mũ của anh ta không có tí vết gì và hoàn toàn không bị dính chút tuyết nào. Sự lúng túng, cảm giác tội lỗi và khi nhận thức được trở lại, nàng biết rằng nàng không có quyền làm việc nàng đang làm. Nhưng với sự thách thức bướng bỉnh nàng thường có và chợt nhớ rằng nàng không quan tâm đến việc anh ta nghĩ gì hay những bài giảng lạnh lùng anh ta đã nói với nàng sau đó, nàng liền hất đầu ra sau, cười ngặt nghẽo rồi cúi xuống nặn một quả bóng tuyết mới.

Tuyết rơi trúng vào quai hàm anh ta ở khoảng giữa cằm và tai. Đó là nơi hạ cánh dễ sợ nhất cho mọi quả bóng tuyết, bởi vì không thể phủi sạch được tuyết hoàn toàn mà không bị mắc lại một chút ít, cái mà sau đó sẽ dễ dàng tan chảy thành một dòng nước nhỏ lạnh giá rồi tìm đường xuống cổ. Nàng nhìn anh ta rồi cười vang và lại cúi xuống nặn một quả bóng tuyết khác, đôi mắt nhắm tới bác Sam, người đã ghi được một cú ném trúng vào khuỷu tay nàng một vài giây trước.

Rồi bỗng nhiên nàng cảm thấy chân mình đang lơ lửng trên mặt đất và nàng cười ngặt nghẽo rồi đá lung tung trong không khí. Chắc là Willfred, nàng cảm phần nghĩ cho đến khi nàng nhìn lên người đang giữ chặt nàng trong đôi tay và sải những bước dài ra khỏi trận chiến. Anh ta trông dữ tợn và không gì lay chuyển được. Trời ơi, nàng nghĩ, bây giờ thì nàng đã làm được rồi. Nàng đã bị tổn thương bởi tính tự phụ kiêu kì thuộc giai cấp quý tộc của anh ta. Nàng cười khúc khích.

Nhưng anh ta hoàn toàn không tiến về hướng ngôi nhà. Đột nhiên và hoàn toàn không báo trước, anh ta xoay người nàng lại rồi quăng nàng lên khiến nàng hét vang lên và đôi tay cũng như chân nàng vung vẩy một cách vô dụng khi nàng bay trong không khí. Nàng hạ cánh ngấp sâu vào bờ tuyết mịn giờ đã trở thành một sân chơi đầu mùa cho trẻ em. Và dĩ nhiên nàng đáp xuống khi miệng còn đang mở ra và nàng liền thối phỉ phỉ và cựa quậy trong tuyết một cách vô ích cố gắng tìm lại đôi chân mình trong tuyết. Tuyết quá dày và quá mềm mại.

“Cho phép tôi, phu nhân của tôi” Giọng anh ta lạnh lẽo, nhưng đôi tay đang hướng về phía nàng lại hoàn toàn vững chắc và đáng tin cậy làm sao, và những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt anh ta chắc chắn phải là cái gì khác hơn là sự giận dữ phải chiến thắng trong trò vui này. Nàng với tới đôi tay cản trọng của anh ta rồi đặt bàn tay mình vào đó.

Nàng vội vàng đứng dậy trên đôi chân thật nhanh và chỉ dừng lại cho đến khi người dựa vào bức tường rắn chắc trên ngực anh ta. Nàng ngược nhìn gương mặt anh ta.

“Đôi khi” anh ta nói”việc này có hiệu quả hơn hẳn là ném đối thủ bằng những quả bóng tuyết. Đặc biệt là khi kẻ địch đó lại không đủ khôn ngoan khi cười vang sau một cú ném trúng đích.”

Nàng cắn môi, không biết là nên cười hay tỏ ra hối hận, và đôi mắt anh ta lấp lánh nhìn xuống cử chỉ đó của nàng. Thiên đường hay là niềm hạnh phúc thần tiên..., nàng nghĩ, nàng vẫn đang dựa vào ngực anh ta. Chỉ bởi vì dường như nàng đang trở nên bất lực trong việc đứng trên đôi chân của chính mình. Có lẽ bởi như vậy.

Rồi âm thanh những tiếng cười vang vọng lại từ phía các anh chị em họ của nàng và nàng nhận ra rằng lúc này tất cả mọi người đều đang cười một lúc. Trận chiến đã ngừng lại, và tất cả mọi người đều chứng kiến cảnh nàng bay trên tuyết. Hầu hết tất cả các đấu sĩ đang phủi tuyết khỏi người, rũ áo choàng và áo khoác và đập những chiếc găng tay vào với nhau.

“Cách hay đấy, chàng trai” Bác Sam lớn tiếng hét. “Phải dạy dỗ những nàng ngựa hoang bằng cách đó. Họ thích được đối xử như vậy.”

“Ồ, Bác Sam!” một đàn hợp xướng cảm phần từ những chị em họ ngay lập tức vang lên phản đối. Tất cả mọi người đều biết rằng Bác Sam luôn luôn đối xử với cô Irina như thể cô là một nữ thần trong truyện cổ Hi Lạp, bố nàng đã luôn diễn tả vậy.

Eleanor đẩy mình ra khỏi tay chồng, hoàn toàn không thoải mái, và bắt đầu phủi sạch áo choàng của mình, hiện đang bám đầy tuyết. Giây phút thần tiên..., trong một khoảnh khắc nàng đã nghĩ rằng anh ta sẽ hôn nàng. Nàng cảm thấy một sức nóng đang bùng cháy mặc dầu thực tế là tuyết đang bám khắp trên áo quần nàng cả ở ngoài lẫn bên trong. Và rồi một bàn tay rộng, vững chắc đang phủi tuyết sau lưng áo choàng của nàng và nàng lại cảm thấy nóng bừng một lần nữa.

“Tôi nghĩ rằng, thưa phu nhân của tôi” anh ta nói “Chúng ta tốt hơn hết nên mời các vị khách của chúng ta vào nhà ăn bữa sáng nếu như còn muốn đi tìm một cây thông Giáng sinh vào sáng hôm nay.”

“Vâng” nàng nói, khoác vào cánh tay anh ta đang đưa sẵn cho nàng. Những đứa trẻ, nàng nhìn thấy, đang chơi trò nặn người tuyết. Mọi người dường như đang chuyện trò cùng một lúc - một đặc tính riêng của gia đình nàng.

Từ lúc đó đến giờ đã hoàn toàn ngừng chiến, và gần đến trưa thì mọi người đều đã sẵn sàng để chuẩn bị đi tìm cây thông Giáng sinh, bá tước Falloden đã quyết định ra ngoài sớm hơn để điều khiển một số công việc cần thiết phù hợp. Chàng trở về nhà với mong đợi tìm được trong phòng ăn sáng, một người khỏe mạnh chịu được rét trong số các vị khách để cùng đón cây.

Thay vào đó, chàng khám phá ra một cảnh tượng chàng chưa bao giờ thấy cũng như chưa từng mơ tới ở Grenfell Park trước đây. Tất cả các vị khách, không trừ một ai, đều đang ở trên sân đang bận rộn tham chiến trong một cuộc chiến ném tuyết ồn ào và sôi nổi. Thậm chí ngay cả ba người bạn của chàng cũng trong số đó, chàng nhìn thấy khi tiến lại gần. Và cả vợ chàng nữa.

Phản ứng đầu tiên của chàng là một sự không thoải mái. Bà nội chàng sẽ đội mồ sống dậy mất! Mọi thứ đều đã được điều khiển cho xứng đáng với giá trị của Grenfell Park trước đây. Và bọn gia nhân sẽ nghĩ gì đây? Đặc biệt là khi chàng nhìn thấy vợ mình đang cùng với mọi người, cười ngặt nghẽo, hét vang và ném mạnh những quả bóng tuyết một cách tự do vui thích như bất cứ ai. Nhưng sau đó, khi chàng tiến gần đến nơi và dừng lại ở những bước cuối cùng hướng về ngôi nhà, chàng cảm thấy có đôi chút thèm muốn và ghen tị. Ngoài trừ những năm tháng còn học ở trường, chàng đã lớn lên rất nhanh hoàn toàn trong cô đơn. Ở nhà, với cả bố mẹ lẫn ông bà nội chàng đều trông mong chàng cư xử phải tuyệt đối trang nghiêm và lịch thiệp. Thậm chí ngay cả vào lễ Giáng sinh khi mà những lớp tuyết mới mềm xốp mới như một tấm chăn phủ lên khắp chốn. Chàng chưa bao giờ được khuyến khích để hành động một cách bộc phát, tự do như vậy.

Chàng cảm thấy thèm muốn, ghen tị và đã sẵn sàng để tham gia cuộc vui. Kệ xác bất cứ tên hầu nào không thích chứng kiến cảnh bá tước và nữ bá tước của họ vui đùa trong tuyết, chàng nghĩ một cách coi thường trong một khoảnh khắc trước khi một quả bóng tuyết rơi trúng vào quai hàm và sau đó chàng cảm thấy một dòng băng tuyết đang từ từ chạy xuống cổ chàng. Chàng biết quả bóng tuyết đó bay ra từ tay vợ chàng thậm chí khi nàng lúc đó đã cười vang và đang cúi xuống gom một nắm tuyết mới.

Chàng hành động hoàn toàn theo bản năng- điều mà trước đây chàng chưa bao giờ làm, nhất là trong suốt chín năm sau cái chết của ông nội chàng. Chàng thậm chí còn chưa biết chắc mình sẽ định làm gì khi chàng nhấc bổng nàng trên cánh tay, và sải bước ra khỏi vùng chiến trận với nàng. Nhưng bờ tuyết mịn thật khó mà bỏ qua, chàng nhận thấy nó ngay lập tức. Chàng không thể nhớ là mình đã vui thích hơn thế bao giờ chưa khi ném nàng lên tuyết và nhìn nàng bay trên không trung, tay và chân vùng vẫy trong một dáng điệu vụng về, và đáp xuống sâu trong lớp tuyết mềm xốp.

Chàng đã có thể cười vang và sẽ làm như vậy nếu như nàng không ngược nhìn chàng với một vẻ phẫn nộ như thế. Nếu nàng có thể nhìn thấy mình trong gương vào lúc ấy, chàng nghĩ, chắc nàng sẽ rùng mình vì hổ thẹn. Đôi má và chiếc mũi nàng đỏ hồng, mái tóc ướt, lộn xộn một cách tuyệt diệu bên dưới chiếc mũ trùm đầu, và nàng hoàn toàn bị phủ đầy bởi tuyết. Thậm chí đến hàng lông mi và lông mày của nàng cũng trắng vì tuyết.

Và cuối cùng, chàng nhận ra- khi chàng xốc nàng đứng dậy trên đôi chân và để nàng tựa vào ngực mình – rằng chàng muốn nàng như đã ham muốn vào tất cả mọi lúc từ khi họ chuyển đến vùng quê này. Mặc dù là về ngoài của nàng ít hoàn thiện hơn mọi lúc trước đây, nàng vẫn rất đẹp. Và một điều gì đó mà chàng mới khám phá ra. Phong cảnh thôn quê và việc ghé thăm của gia đình nàng đã làm bộc lộ lòng nhiệt tình, ấm áp, tính sôi nổi và sự tự do không gò bó của nàng, những phát hiện đó làm chàng đau đớn trong một

khát khao, ham muốn mà chàng chưa từng biết. Nếu như đó là bản tính thật sự của nàng, chàng nghĩ, nàng không phải là một bức tượng cẩm thạch trắng mà chàng đã biết ở Luân Đôn... Khi chàng nghĩ như vậy, không biết điều gì đã làm xáo động hơi thở chàng.

13. Chương 07 - Phần 2

Cô Beryl, Cô Eunice và cô Ruth ở lại nhà tìm kiếm đồ trang hoàng nhà cửa. Mọi người đều đi xuống cầu thang, mặc áo ấm để chuẩn bị ra ngoài.

“Quần cái khăn choàng thật ấm xung quanh cổ cháu đi nào.” Cô Beryl nói với Bá tước với sự âu lo, quan tâm của một người mẹ. “Cháu sẽ không muốn bị cảm lạnh trong suốt lễ Giáng sinh đâu.”

Bá tước đồng ý ngay lập tức rằng và ngoan ngoãn quàng lại khăn.

“Cháu không phải bận tâm việc gì ở đây đâu Randy.” Cô Eunice nói với chàng. “Chúng tôi sẽ sắp xếp xong mọi thứ trước khi cháu trở lại.”

Chàng không hoài nghi gì về việc họ sẽ chuẩn bị xong.

“Ellie, cháu thân yêu,” Cô Ruth thì thầm, ôm chặt người cháu gái, “Thật là một người đàn ông đẹp trai và lịch thiệp. Joseph thân yêu đã lo toan mọi việc cho cháu thật tốt. Không kiêu ngạo như cô thường sợ hãi, cậu ấy là một bá tước thật sự. Cháu có nhìn thấy cách cậu ấy ngồi trên tay ghế của cô vào tối hôm qua như thể cậu ấy là đã là một thành viên trong gia đình chúng ta không? Tất nhiên cậu ấy là người trong gia đình ta rồi, mặc dầu cậu lấy luôn sẵn lòng tỏ ra lịch thiệp như vậy. Ôi, chúa phù hộ cho linh hồn tôi, khi mà cô chỉ mới nghĩ về điều này thôi. Ellie bé nhỏ của cô là một nữ bá tước.”

Ellie bé nhỏ, người cao hơn cô nàng đến vài in-sơ, cúi mình xuống để hôn vào má bà.

“Cháu hẳn phải rất hạnh phúc, cháu yêu.” Cô Ruth nói với một tiếng thở dài.

“Vâng, cháu hạnh phúc cô ạ” Eleanor nói kèm theo một nụ cười, và trong giây phút ấy nàng không hề nói dối. Chồng của nàng đang cười khi nghe bác Sam nói về một điều gì đó, và anh ta nhìn trông hầu như giống một thành viên của gia đình nàng. Hầu như là vậy.

Jenny cười trên vai cha mình trong khi Davie thì trượt dài trên lớp tuyết dày nhất mà cậu tìm thấy. Ngài tử tước Sotherby đang đi với họ. George khoác tay Mabel trong tay mình, và ngài Badcombe thì được bao quanh bởi Muriel và Susan, Harvey và Jane. Ngài Albert Hagley tụt lại một chút đằng sau với Rachel. Dì Catherine thì ở giữa bác Harry và bác Aubrey. Ngài Charles thì đang nói chuyện với Winfred. Bác Sam và bác Ben thì hộ tống hai bên sườn ngài bá tước và vợ ngài.

“Ai thường giúp cháu thu thập cây cho lễ Giáng sinh và chuyên chở về nhà vậy?” Bác Ben hỏi.

“Năm ngoái, cháu không ở đây thưa ngài.” Bá tước nói. “Và trong tám năm trước, Grenfell Park là thuộc quyền sở hữu của anh họ cháu. Suốt thời gian đó cháu không bao giờ đến đây dự lễ Giáng sinh cả. Còn trước đó nữa, thời gian ông bà nội cháu còn sống thì cháu luôn tin rằng việc trang hoàng nhà cửa là trách nhiệm của những gia nhân.”

“Anh họ của cháu đã ở đây và cháu chưa từng đến vào thời gian đó à?” Bác Sam nói với một cái cau mày. “Gia đình cháu đông đúc cỡ nào vậy, chàng trai, thế còn những người còn lại đâu rồi? Chẳng lẽ chỉ có mỗi cháu và anh họ cháu thôi à?”

“Cháu có một vài chú bác, cô và các anh chị em họ” Bá tước trả lời. “Chúng cháu chưa bao giờ thật sự thân thiết cả, cháu e là như vậy thưa bác.”

“Thật ngạc nhiên.” Bác Sam nói, và ông nhìn qua anh trai mình. “Có phải vậy không, hả Ben? Gia đình không tụ họp với nhau? Không âm ỉ, không huyền não và không trêu chọc. Chỉ có yên lặng, trầm tĩnh và sự riêng tư cá nhân. Em có nghĩ mình thích cuộc sống như vậy không hả?”

“Yên lặng và trầm tĩnh với Eunice ư?” Bác Ben nói. “Em thì thích cả gia đình phải tụ họp lại với nhau để được huyền não cả ngày, Sam ạ.”

“Ôi, Bác Ben!” Eleanor trách.

“Ôi, Bác Ben!” chàng nói, bắt chước lại giọng của nàng.

“Thế tại gia nhân sẽ trang hoàng nhà cửa phải không, Randy? Và lấy đi luôn cả một nửa niềm vui đón Giáng sinh của cháu hả? Và chúng còn ăn cả bánh putting, uống rượu mừng, hát thánh ca Giáng sinh và hôn nhau bên dưới cây tầm gửi nữa phải không?”

Bá tước mỉm cười. “Lễ Giáng sinh luôn luôn là thời gian tĩnh lặng đối với gia đình và cháu.” Chàng nói, “Hầu như không có gì khác biệt với mọi ngày bình thường trong năm cả, có chăng chỉ là chán nản và buồn rầu hơn một chút mà thôi.”

“Chán nản ư? Lễ Giáng sinh ư?” Bác Sam bùng ra một tràng. “hai từ đó chưa bao giờ đi kèm với nhau, chàng trai ạ. Cả ngàn năm nữa cũng không. Chồng cháu có biết điều này không, Ellie? Nhưng cháu đã có Ellie ở đây năm nay rồi để thấy rõ ràng là cháu chưa biết được việc này. Ờ, này cô gái nhỏ? Cháu phải chắc là mình giấu được một nhánh cây tầm gửi mang treo trên đầu giường ngủ trước khi về đến nhà đấy nhé. Nó xua đuổi sự chán nản buồn rầu cho lễ Giáng sinh kì diệu lắm đấy. Ờh, con bé có đỏ mặt không vậy kìa Ben. Em ở gần nó hơn anh. Nó có đang đỏ mặt không hả?”

“Em nghĩ là nó có đấy.” Bác Ben nói, “Mặc dù nó được giấu sau màu hồng vì trời lạnh. Thế Randy có đỏ mặt không thế; Sam? Điều này có lẽ còn thú vị hơn nhiều.”

“Cháu ghét phải làm gián đoạn cuộc chuyện trò vui vẻ và dí dỏm của hai bác lắm.” bá tước nói. “nhưng chúng ta đã gần đến nơi rồi.”

Và để giảm bớt cho Eleanor khỏi những cảm xúc bối rối, anh ta nhẹ nhàng buông tay ra khỏi nàng và gọi mọi người chú ý. Những cây thông và những bụi cây nhựa ruồi ở hướng Đông ngôi nhà, những cây to hơn, bao gồm cả những cây sồi và cây tầm gửi ở hướng Bắc. Rất nhanh chóng, vài người đàn ông, bao gồm cả chồng nàng, đều tiến bước về hướng bắc để kéo về một khúc gỗ Giáng sinh, và vài cô gái đi thu lượm những nhánh cây tầm gửi. Nàng tiến về hướng Đông với những người đi tìm cây nhựa ruồi và kéo một vài cành thông.

Và nàng thấy Wilfred đã ở bên cạnh nàng ngay lúc nàng chỉ vừa mới hồi phục lại sau cơn lúng túng, ngỡ ngàng nghịu vì lời khuyên của hai bác -trước sự chứng kiến của chồng- về việc treo một nhánh tầm gửi trên đầu giường ngủ của nàng. Nàng mỉm cười với anh ta và nhấn bước để không bị bỏ cách xa khỏi dì Catherine và dượng Harry ở phía trước.

“Ellie. “anh ta nói, giọng trầm khê, đôi mắt anh ta nhìn thẳng nàng. “Em khỏe không?”

Họ đã luôn tìm kiếm lẫn nhau trước cả khi họ nhận ra rằng họ đã yêu nhau. Cho đến tận bây giờ, có vẻ như việc này vẫn luôn luôn là đúng. Anh ta rất cao - cao hơn cả chồng nàng. Nàng đã luôn luôn thích thú với cái cách mà nàng chỉ cao chạm đến vai anh ta. Chiều cao của anh ta luôn khiến cho nàng cảm thấy thật nhỏ bé và nữ tính biết bao.

“Em rất khỏe,” nàng nói, mỉm cười tươi tắn với anh ta, “Thế còn anh, Winfred? Anh chắc phải rất vui thích là người chung vốn trong công ty phải không. Kể cho em nghe về việc đó đi.”

“Không đúng lắm đâu.” Anh ta nói. “Không biết làm sao điều đó bây giờ với anh thật vô nghĩa.”

“Ồ.” Nàng cười. “Chắc là tại anh chưa biết cách tận hưởng hết thân phận mới tốt đẹp của anh rồi, Winfred. Bác Aubrey hẳn phải rất tự hào về anh.”

“Anh ta đối xử với em thế nào, Ellie?” Anh ta hỏi. “Anh sẽ không hỏi nếu như em được hạnh phúc. Nhưng ít nhất thì anh ta cũng cư xử tử tế với em chứ?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” nàng trả lời với một tiếng cười khác khi họ tiến đến gần cây thông và nàng nhớ lại mới chỉ mùa hè trước họ đã chẳng nhìn ai khác mà chỉ tập trung vào mắt người kia, nhớ lại họ đã nắm tay nhau những lúc ra khỏi tầm mắt mọi người, và nhớ lại những lúc họ trao nhau những nụ hôn vụng trộm mọi lúc có thể. Chỉ mới mùa hè vừa qua thôi, chỉ mới vài tháng trước. Đã là cả một cuộc đời...

Và họ đến bên gốc thông, Dượng Harry đang sắp xếp công việc để những người đàn ông có thể chặt những cành cây họ chọn và những phụ nữ thì kéo chúng ra xa và chất đống chúng lại sẵn sàng để chở về nhà. Rất nhiều tiếng cười và tiếng nói rộn rã, và cả những công việc nặng nhọc nữa. Eleanor, làm phần việc của mình, ngẩng nhìn thấy Bá tước Sotherby đang mỉm cười với Muriel khi anh bẻ một cành cây đưa cho cô, và nàng nhìn thấy qua khoe mắt George và Mabel đang trao nhau một nụ hôn ngắn bên dưới một tán cây thông khác.

Nàng chắc chắn cũng sẽ đang trao những cái nhìn và nụ hôn vụng trộm như thế, nàng nghĩ, nếu những sự kiện của hai tháng qua có thể xóa bỏ được. Nếu Cha vẫn còn sống. Nếu như cha không sắp xếp cuộc hôn nhân này với Bá tước Falloden. Nếu như... nếu như và nếu như.

Chồng nàng chắc chưa bao giờ thật sự biết được một lễ Giáng sinh là gì, nàng nghĩ. Anh ta chắc hẳn phải là một đứa trẻ và một cậu bé rất cô đơn. Giáng sinh đã luôn giống như mọi ngày bình thường trong năm, có chăng chỉ là chán nản và buồn rầu hơn nữa. Anh ta có một gia đình mà anh ta chưa bao giờ thật sự gần gũi. Chẳng có ai trong gia đình anh ta cùng đón Giáng sinh ở Grenfell Park, trong khi cả gia đình nàng đều tụ họp ở đây. Ngoại trừ Cha. Nàng chưa bao giờ thật sự suy nghĩ về điều này cho đến tận giờ phút này. Anh ta có bốn người bạn nhưng chẳng hề có một người thân nào bên mình.

Nàng bất chợt bị cuốn đi bởi một làn sóng phiền muộn, khao khát và mong ước. Nhưng là một mong ước không tên. Nàng không thể nhận biết được căn nguyên. Nàng bẻ thêm một vài cành cây nhỏ cho Davie và Jenny kéo về nhà trên tuyết và hoàn toàn không nhận thức được ánh nhìn bóng cháy của Winfred đối với nàng.

Ngài Albert Hagley không định tham gia vào việc thu thập cây cho lễ Giáng sinh. Anh chỉ muốn đi săn bắn và đã làm những ông bạn khác phát bực vì quyết tâm lay chuyển suy nghĩ của Randolph trong lĩnh vực này. Anh không trách móc gì các bạn anh cả. Vì gia đình Transome quả là những người thú vị không cưỡng lại được, ít nhất cũng phải nói như vậy. Và sau đó tâm trạng của anh diễn biến theo chiều hướng còn tồi tệ hơn khi anh xuất hiện trong phòng ăn sáng cô quạnh ăn bữa sáng một mình để rồi bất gặp cái mà trông như hàng tá những hình nhân người tuyết ồn ào và ầm ĩ đang lũ lượt đổ xô về phía cửa, Bá tước Falloden dẫn đầu, và anh còn nhận ra rằng mình đã bỏ lỡ một trận ném bóng tuyết nữa.

Có cái gì đấy không thực sự đứng đắn như trò chơi ném tuyết này. Và khi cô Rachel Transome xuất hiện trong đám người đó, trêu chọc và cười đùa với Harvey Gullis - người thậm chí không có họ hàng gì với cô - với đôi má thật hồng hào, cặp mắt sáng ngời, ướm át và đầy xáo trộn với tất cả mọi thứ đi cùng với nhau khiến cho anh thấy ở cô một cô gái nhỏ thật ngon lành biết bao ngay ánh mắt đầu tiên họ chạm nhau.

Anh đã có kế hoạch là lẩn tránh cô ngày hôm nay. Cô là con gái của một chủ quán trọ, xinh đẹp và nhạy cảm, và cô hẳn cũng phải để ý đến anh cũng như anh để ý đến cô vậy. Nhưng sự thật là ông chủ quán trọ cũng ở đây với cô, và chỉ nguyên điều này cũng nặng tựa bằng một năm hòn đá tảng nếu như anh chỉ nặng có một ou-xơ. Và còn quá nhiều những người họ hàng khác để bảo vệ cho thanh danh và đức hạnh của cô nữa. Hơn nữa, cô lại là một người khách trong nhà của Randolph và là họ hàng với anh ta bởi cuộc hôn nhân. Và còn hơn thế nữa, anh đã từng học được một bài học về những phụ nữ thuộc tầng lớp dưới chính xác từ Cô Eleanor Transome, bây giờ là bà bá tước Falloden.

Dù sao chẳng nữa anh cũng đã có kế hoạch dành cho Rachel một chiếc giường thật rộng rãi trong những ngày này. Nếu như anh có thể tán tỉnh và thử một vài mảnh khoe quyền rũ với cô, sự chú ý của anh dành cho cô chắc chắn sẽ được hiểu theo một cách khác và anh sẽ bị tóm cổ và cùm một chân lại còn nhanh hơn cả một cái chớp mắt nữa.

Nhưng cô lại cười với anh khi lắc đầu để cho chiếc mũ trùm đầu tuột xuống khỏi mái tóc ướm. Và cô đỏ mặt, mặc dù anh mãi mới nhận ra sau đó là má cô đỏ hồng từ tận ngoài cửa và nếu như cô có đỏ mặt vì anh thật thì nó cũng được giấu dưới lớp hồng kia mà anh không tài nào biết được.

Tuy nhiên, kết luận cuối cùng, là anh thấy mình đang đi tìm cây cho lễ Giáng sinh với tất cả mọi người. Anh tự bào chữa cho mình rằng anh không thể làm một người đàn ông đơn độc, lủi thủi trong ngôi nhà với các bà cô sắc sảo kia được. Chả còn nghi ngờ gì nữa là chắc chắn họ sẽ bắt anh phải đi nhòm ngó những rui kèo, xó xỉnh đầy mạng nhện nếu như anh lỡ làm điều gì không khôn ngoan. Thay vào đó anh sẽ đi tìm mấy nhánh tầm gửi.

Và dĩ nhiên anh đi cùng với Rachel Transome và chuyện trò với cô và tự để cho mình và cô lạc vào giữa những thân cây sồi - mà chỉ mới nhận ra là họ đang ở một mình, không có người đi kèm- khi anh tụt xuống từ thân cây xù xì để đưa tận tay cô những nhánh tầm gửi.

Và bởi vì họ đang ở một mình, và bởi vì cô đang cười duyên dáng và rực rỡ với anh, và bởi vì anh là một thằng rất ngốc không biết tránh những rắc rối – thậm chí ngay cả khi không có mẹ và chị gái anh ở đây để đẩy anh vào những tình thế đó- khi anh tụt xuống đất, anh giữ một cành tầm gửi nhỏ trên đầu cả hai người rồi nhẹ nhàng hôn đôi môi mềm mại, mát rượi của cô.

Thưa Quý ngài, anh nghĩ, vội vã nhấc đầu lên sau vài giây ngẩn ngủ bị sự cảm dỗ quyến rũ và bởi nụ cười ngốc nghếch của cô gái. Thưa Quý ngài, anh phải đi ngay khỏi đây. Anh lẽ ra phải tham dự với gia đình của mình trong lễ Giáng sinh. Anh không nên thương xót cho Randolph chứ và phải cho anh ta một bài giảng đạo đức để chống đỡ với cái gia đình lạ kì không tả xiết này - kì lạ, ồn ào, huyền ảo và nồng nhiệt.

“Em thường làm gì ở quán trọ của cha em?” Anh hỏi cô. Anh tưởng tượng ra cảnh một cô dọn phòng, một tay cầm chiếc chổi lông gà. Anh tưởng tượng cảnh những gã thuê phòng đang cầu véo mông cô và cả cảnh anh sắp xếp bọn khách trọ ấy lại, đi dọc trước mặt chúng rồi đập đầu chúng và vào nhau theo từng cặp nữa.

“Em không phải làm gì cả.” cô nói, và mỉm cười. “Gia đình em sống trong một ngôi nhà ngay cạnh quán trọ. Cha có những người phục vụ riêng, anh biết đấy. Em thường giúp mẹ điều hành việc quản lý nhà. Hai lần một tuần em giúp việc dạy ở trường. Thỉnh thoảng cuộc sống cũng có đôi chút tẻ nhạt. Cô nhần mặt.

Ra thế, quá nhiều cho hình ảnh một cô dọn phòng.

“Chúng ta tốt hơn nên đi tìm những người khác thôi.” anh nói, và cô đi bên anh, những cành tầm gửi nắm chặt trong cả hai tay, và họ thay đổi chủ đề câu chuyện xung quanh nhà trường và trường đại học. Cô quan tâm đến việc học, Lịch sử và tiếng Latinh là những môn yêu thích của cô. Chơi krickê là sở thích của anh. Họ cùng cười vui vẻ.

Anh đã hi vọng một cách ác liệt rằng họ sẽ không xuất hiện từ những thân cây chỉ để tìm thấy Ngài Benjamin Transome đang ve vẩy một tờ giấy phép kết hôn ngay trước mũi anh. Nhưng những người đàn ông, dĩ nhiên, đang kéo mạnh một cây thông Giáng sinh. Khi ngài Albert nghĩ về kích cỡ của cây thông, ngài vẫn không được khuây khỏa nhiều cho lắm.

Nhưng chết tiệt thật, cô quả là một tạo vật xinh đẹp. Và nhạy cảm, và vui tính nữa. Và bây giờ thì đã quá muộn rồi, anh ước gì anh có thể kéo dài thêm được một vài khắc nữa thôi để thưởng thức đôi môi cô.

14. Chương 08 - Phần 1

Chương 8

Thật là một ngày làm việc khá là kiệt sức. Một công việc vào lúc sáng sớm và trận ném tuyết nữa chứ - dường như mọi việc đã xảy ra vào ngày hôm qua vậy. Và sau đó là quãng đường dài lê bước từ khu rừng về nhà kéo về cây thông Giáng sinh và những cành cây khác. Và rồi buổi tiệc trưa lại kéo theo những sự huyền ảo và việc trang hoàng nhà cửa đầy bận rộn trong phòng khách, phòng ăn cũng như ở sảnh và cầu thang, ít nhất là có hàng tá những giọng nói đang đưa ra những mệnh lệnh kiên quyết và cũng có đó những giọng nói khác cãi lại hay phản đối ồn ào. Thật là ngạc nhiên, Bá tước Falloden nghĩ khi mọi việc kết thúc, cuối cùng thì mọi thứ cũng xong và ngôi nhà của chàng trông hoàn toàn biến đổi. Nó trở nên ấm cúng, vui vẻ mang đầy không khí lễ hội và có một hương vị thật tuyệt vời.

Kia là những chùm cây – Nụ hôn(*), niềm tự hào về sáng tạo của Cô Ruth và Jane Gullis, đặt ở giữa phòng khách, và những nhành cây tầm gửi ở khắp những nơi không ngờ đến nhất để bắt kì hai người nào mà vô tình bị bắt gặp đứng dưới chúng đều ngay lập tức bị cả một dàn hợp xướng những giọng nói vui vẻ, ồn ào, ép buộc họ phải trao nhau một nụ hôn. Vợ chàng và Hagley là một ví dụ, những người đã rất lúng túng và ngượng ngịu khi vô tình va vào nhau trên đường đến phòng khách ngay ngưỡng cửa ra vào, cả hai liền lập tức đỏ mặt và bối rối khi bị ép phải hôn lẫn nhau vào môi. Sortherby và Muriel Weekes cũng bị bắt gặp ngồi bên cây đàn piano, mặc dù Bá tước ngỡ rằng vụ này là có trù tính từ trước-và cũng chắc chắn như là trường hợp của George Gullis với em gái của Muriel đang đứng bên bậc cầu thang vậy.

(*) the kissing bough - thường có hình dáng một quả bóng tròn kết bởi những cành cây tầm gửi, nhựa ruồi và thường xuân treo trong nhà, dưới thắt ruy băng – biểu tượng cho sự ấm cúng và tình yêu thương trong ngày lễ Giáng sinh, hai người nào vô tình đứng dưới chùm cây này sẽ phải kiss nhau vào môi.

Và dường như là họ vẫn chưa sử dụng hết năng lượng hoạt động thì phải, nên khi buổi tối đến, họ đều thống nhất chung một quyết định – điều này quả thật rất khó xác định ở nhà Transome, (bá tước mới khám phá ra chuyện này) ai mới là người bắt đầu ý tưởng trước. Họ quyết định bắt đầu một trận chiến dữ dội và khó khăn với trò chơi đồ chữ. Bá tước hết sức ngạc nhiên khi khám phá ra rằng hóa ra chàng cũng rất có năng khiếu trong trò chơi này- không kể sự thật là chàng chưa bao giờ từng chơi trước đây, cũng không kể thực tế là chàng cảm thấy ngôi nhà và cuộc sống của mình đang bị tiếp quản bởi một bộ lạc du mục nước ngoài ồn ào và huyền ảo. Đặc biệt là khi chàng được khích lệ cổ vũ bởi một đội chơi nhiệt tình và say mê, càng vang dội và âm ĩ hơn nữa bởi chiến thắng nhờ tài năng vượt trội của chàng.

Chàng càng cảm thấy vui thích, và hài lòng hơn với ngày hôm nay và thậm chí đã bắt đầu bắn khoăn tự hỏi điều gì sẽ tiếp diễn sau khi những con người ồn ào vui vẻ này kết thúc nghỉ lễ Giáng sinh. Và vợ chàng nhìn trông thật vui tươi, hồng hào và đáng yêu biết mấy. Họ đã không có đến một cuộc cãi vã nào suốt cả ngày hôm nay, chàng nghĩ, mặc dù dĩ nhiên thực tế là họ cũng đâu có cơ hội ở một mình bên nhau. Chàng chợt nhớ đến lời trêu chọc của các bác nàng về nhành tầm gửi treo trước đầu giường của nàng và đột nhiên cảm thấy nhịp thở mình tăng nhanh, gấp gáp một cách không thoải mái.

Chàng cảm thấy thanh thản và thật dễ chịu, chàng nhận ra với nhiều ngạc nhiên. Được bao quanh bởi gia đình Transome, với vị thế không hoàn toàn là ông chủ uy quyền trong ngôi nhà của mình, và chắc chắn một điều là chàng và các bạn sẽ chẳng bao giờ được ra ngoài để săn bắn nữa, vậy mà chàng lại cảm thấy thật... hạnh phúc. Có phải đó là từ ngữ chính xác miêu tả tâm trạng chàng lúc này? Chàng đang hạnh phúc chẳng?

Eleanor không cảm thấy thật sự hạnh phúc như nàng đang tỏ ra như vậy. Wilfred luôn luôn theo sát bên cạnh nàng cả ngày, và ngoài những nỗi khổ sở do hành động của anh ta gây ra với nàng, còn có một nỗi sợ hãi bị người khác chú ý đến, như chồng nàng chẳng hạn. Mọi người đều biết mối quan hệ của họ là không hề thờ ơ suốt năm ngoái và thậm chí là còn hơn thế nữa, mặc dầu họ không bao giờ công khai thiện cảm của mình với nhau ở công cộng.

Anh ta luôn đi bên cạnh nàng trong suốt quãng đường về nhà với những nhành tầm gửi, và anh ta cũng đã trù tính để được là người thắt những dải ruy băng, uốn cong những nhành cây nhựa ruồi và kết chúng lại trên lan can cầu thang cùng nàng. Anh ta cũng là người cùng đội chơi với nàng trong trò đồ chữ. Và bây giờ nữa, khi trà được phục vụ, anh ta lại dùng mưu mẹo để cùng với nàng tìm một đoạn nhạc chúc mừng chuẩn bị cho buổi tối. Có một nhành tầm gửi treo trên cây đàn piano...

Nàng không thể chịu đựng được nữa, nàng đã quyết định. Nàng sắp nổ tung vì căng thẳng ở giữa chồng nàng và người đàn ông đáng lẽ phải là chồng nàng trong cùng một căn phòng như vậy.

“Chúng ta phải nói chuyện” nàng thì thầm với Winfred, và cao giọng cho những người khác đều nghe thấy, bao gồm cả chồng nàng, rằng nàng sẽ dẫn anh ta xuống thư viện để chọn cho anh ta một quyển sách đọc trên giường trước khi đi ngủ. Đó là một lý do không thể chê trách vào đâu được, nàng nghĩ, George và Mabel đã lấy lý do xuống xuống cầu thang để đi dạo trong hành lang trưng bày – không phải là để nhìn những bức tranh mà là để ngắm sao trời và tuyết. Nhưng tất nhiên George và Mabel đã đính hôn với nhau, và không ai phản đối gì cả, mặc dù cô Beryl đã nói với Mabel là phải quay lại sau nửa giờ nữa.

“Ellie.” anh ta nói, sải bước theo nàng.

Nhưng nàng đã dừng lại và đưa tay ra. “Đừng tiến lại gần hơn, Wilfred.” Nàng nói. “Xin hãy làm ơn”

“Làm sao anh có thể dừng lại đây?” Anh ta hỏi, tuy nhiên cũng đứng lại và nhìn nàng với một niềm khao khát trong đôi mắt. “Ellie, Tình yêu của anh.”

“Em không phải là tình yêu của anh.” Nàng kiên quyết nói. “Không bao giờ nữa, em đã là một phụ nữ có chồng, Wilfred ạ.”

“Nhưng em không yêu hắn ta.” Anh ta nói. “Em cưới hắn vì ước nguyện của cha em, Ellie. Anh biết em luôn luôn coi thường những kẻ thuộc tầng lớp quý tộc như hắn.”

“Tuy nhiên,” nàng nói, “anh ấy là chồng em”

“Ellie.” Anh ta bước thêm một bước lại gần nàng và đưa cả hai tay hướng tới nàng.

Nàng nhìn vào chúng rồi khoanh chặt hơn đôi tay của mình trước ngực. Đôi tay nàng lạnh giá. Nàng cảm thấy lạnh giá từ trong trái tim. Anh ta nhìn rất cao, gầy và trẻ con, mặc dù anh ta chỉ trẻ hơn chồng nàng có hai tuổi, nàng tự nhắc mình. “Nếu như anh có thể viết lại bức thư đó và nói rằng anh sẽ cưới em cho dù anh không có gì để đảm bảo cho em.” Nàng nói “Em sẽ thuyết phục cha em nhiều hơn nữa. Em sẽ kiên quyết, nếu cần phải như vậy, cho đến già, mặc dù em tin rằng cha sẽ không từ chối em. Ông yêu em. Hoặc là nếu anh đã yêu cầu em chờ đợi anh cho đến khi anh có đủ khả năng chu cấp cho em mà không làm tổn thương đến niềm tự hào của anh, em sẽ đợi. Dù là năm năm, mười năm, hoặc bao lâu cũng được, nếu cần phải đợi. Anh chỉ viết rằng anh phải trả lại tự do cho em. Anh chỉ viết rằng em phải làm theo những điều cha em muốn em làm.”

“Em phải biết chứ.” anh ta nói. “Rằng anh đã cảm thấy tồi tệ thế nào, Ellie, khi biết đám cưới mà cha em đã sắp xếp cho em, còn bản thân anh thì có quá ít thứ để cho em. Em phải biết rằng anh đã buộc phải thể hiện một hành động cao thượng, đúng đắn.”

“Và bây giờ,” nàng nói, nhìn anh ta với đôi mắt đầy đau đớn, “anh đã đến đây, Wilfred. Đây là hành động cao thượng ư? Và anh cũng viết cho em một lá thư sau khi Cha chết và sau khi em đã lấy chồng. Đó cũng là hành động cao thượng phải không? Anh đến đây làm gì?” Nàng liếc nhìn mong muốn được nghe một lý do đúng đắn, mặc dù có lẽ sẽ không có gì hết. Nàng không quen với ý nghĩ rằng Wilfred có thể làm bất cứ điều gì không hoàn hảo được.

“Làm sao anh không đến cho được?” anh ta hỏi. “Ellie, thật là một nỗi thống khổ khi phải nhìn em, nhìn hắn, để biết rằng em thuộc về hắn. Ôi làm sao anh có thể không đến được đây?”

“Vì lợi ích của em có được không?” nàng nói.

“Anh có nghĩ đến những gì anh gây ra cho em không, Wilfred, khi nhìn thấy anh ở đây? Khi phải nhớ? Khi hiểu rằng định mệnh đã chơi một trò đùa độc ác đến thế nào? Ôi Wilfred, anh biết những gì về việc chung vốn trong công ty? Anh không chút hoài nghi nào ư? Anh vẫn có thể giữ lại niềm tự hào cho mình và cưới được em sau tất cả. Nhưng đã quá muộn rồi. Ôi em ước chi anh đừng đến đây.”

Anh ta bước thêm một bước lại gần nàng. “Em biết là em không có ý như vậy mà.” Anh ta nói. “Em biết là em vẫn còn yêu anh. Hãy cho anh ôm em, Ellie, chỉ một lần nữa thôi.”

“Em đã có chồng.” nàng nói.

“Nhưng không phải do em được lựa chọn.” Giọng anh ta trở nên nài nỉ, khẩn thiết. “Nói với anh rằng em yêu hắn ta, Ellie, hay ít nhất cũng quan tâm đến hắn. Nói với anh điều đó và anh sẽ đi ngay đêm nay. Anh xin thề như vậy. Em không yêu hắn ta, phải không?”

“Anh biết là em không yêu.” nàng nói. “Em lấy anh ta bởi vì cha em đã sắp đặt như vậy và bởi vì Cha đã rất cận kề cái chết và bởi vì không có lý do nào để làm đau lòng cha hơn nữa khi anh đã viết cho em rằng anh sẽ không cưới em. Nhưng cảm xúc của em với anh ấy không có gì để nói ở đây cả, Wilfred. Điều cốt yếu là em đã ưng thuận và đã kết hôn với anh ấy rồi, không còn lý do gì để ập ủ tình yêu đối với anh nữa. Anh phải hiểu điều đó. Ôi xin làm ơn, anh phải hiểu. Anh không thể cứ tiếp tục nhìn em theo cách anh đã nhìn em cả ngày như thế được. Anh không nên đến đây. Ôi, em ước gì anh đã không đến. Em không thể chịu đựng được việc này.”

“Ellie.” Giọng anh ta chỉ như một tiếng rên rỉ. “Anh yêu em. Chính là tình yêu đã xui khiến anh để cho em được tự do. Anh đã nghĩ anh không có gì trong tay để bảo đảm cho em. Nhưng anh đã sai lầm. Không có gì quan trọng hơn tình yêu của chúng ta. Và bây giờ anh đã có khả năng để đảm bảo cho chúng ta rồi.”

“Tất cả những gì em đã từng mong muốn.” nàng nói dịu dàng. “là trái tim của anh. Em không bao giờ ham muốn giàu sang hay tước vị. Đặc biệt là tước vị.” Giọng nàng run rẩy. Nàng cảm thấy những giọt nước mắt - nàng không thể trở lên nhà với đôi mắt đỏ được “Hãy đi đi” nàng nói “Xin hãy đi đi. Em không nên xuống đây với anh sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Em cần được ở một mình trong một vài phút.”

“Ellie.” anh ta nói.

“Xin hãy làm ơn.” nàng nói, và cuối cùng anh ta cũng đột ngột rời khỏi căn phòng.

Nàng xoay mặt về phía chiếc bàn rồi tựa cánh tay lên đó. Nàng nhắm chặt mắt rồi hít vài hơi thở thật đều. Trông anh ta không có vẻ gì hiểu được là mọi thứ giờ đã thay đổi, rằng dù họ có hối hận biết bao chăng nữa những quyết định họ đã làm trong hai tháng qua, mọi việc cũng không thể quay trở lại được nữa. Nàng trách anh ta sao lại đến, và tại sao lại viết cho nàng bức thư đầy yêu thương đó. Nhưng tuy vậy nàng vẫn không muốn trách cứ anh ta. Nàng muốn tìm cách xin lỗi anh ta. Nhưng anh ta muốn gì ở nàng cơ chứ? Một cuộc tình vụng trộm ư? Anh ta không hiểu được là nàng đã lấy chồng rồi và lời tuyên thệ hôn nhân là vô cùng thiêng liêng và hoàn toàn không thể phá bỏ ư? Chẳng lẽ anh ta không hề hiểu gì về nàng hết?

Cuối cùng nàng cũng quay khỏi chiếc bàn, và nhìn chăm chăm xuống nền nhà. Nếu nàng không quay trở lại tầng trên sớm, sẽ có người xuống tìm nàng mất. Nàng đuổi thẳng vai và ngẩng đầu lên.

Chồng nàng đang đứng bên ô cửa mở, một vai tựa vào khung cửa, đôi cánh tay khoanh trước ngực. Nàng vẫn đứng và nhìn anh ta khi anh ta bước vào rồi đóng cánh cửa chặt lại sau lưng.

Anh ta đứng và nhìn nàng một lúc lâu. Nàng trông tái nhợt, nhưng không khóc. Nàng nhìn lại anh ta một cách vững vàng. Dĩ nhiên, nàng không thêm chau mày lại.

“Thật là đúng lúc, phu nhân của tôi.” Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng.

“Tôi chắc rằng ngài đã nghe hết toàn bộ câu chuyện.” nàng nói. “Những kẻ nghe lén cuối cùng cũng được nghe thấy những điều tốt đẹp về mình.”

“Tôi thậm chí không nghi ngờ chút nào về việc cần phải nghe trộm ở đây cả.” chàng nói. “Anh ta là anh họ nàng. Tôi đi theo nàng xuống chỉ để định giúp anh ta chọn một quyển sách, bởi vì tôi quen thuộc thư viện này hơn nàng. Nhưng anh ta đã chẳng cần đến một cuốn sách nào phải không? Anh ta rời khỏi đây với đôi bàn tay không.”

“Không.” nàng nói. “Anh ấy không cần một quyển sách. Nhưng ngài không có lý do gì để kết tội tôi, thưa ngài. Nếu như ngài đã nghe toàn bộ câu chuyện, ngài sẽ biết là như vậy.”

“Có vẻ như là,” chàng nói, “tôi không phải là người duy nhất buộc phải từ bỏ những mối quan hệ trước đây của mình vì cuộc hôn nhân này.”

“Không.” nàng nói.

“Và dường như là,” chàng nói tiếp, “nàng đã cưới tôi bởi vì nghĩ rằng anh họ của nàng sẽ không thể cưới nàng và bởi vì cha của nàng đang hấp hối và nàng mong ước làm vừa lòng ông ấy.”

“Vâng, đúng vậy.”

“Không phải bởi vì nàng muốn là một bá tước phu nhân và là một thành viên của tầng lớp quý tộc.”

Nàng nhìn chàng một cách khinh miệt. “Ngài có thể hoàn toàn chắc chắn về điều đó.” Nàng nói. “Ngài dường như là một đỉnh cao chói lọi cho một người đàn bà có thể mơ tưởng đến. Nhưng tôi thích là một người thực tế hơn, thưa ngài. Tôi thích một người lao động chân chính để giành được những gì mình mong muốn hơn là kẻ chỉ biết sống nhờ vào sức lao động của người khác và rồi phung phí của cải vào một cuộc sống bừa bãi, phóng dăng và vô trách nhiệm.

“Như là tôi,” chàng nói, “người đã để mình lún sâu vào nợ nần.”

“Vâng, đúng vậy.”

“Thế đấy.” chàng nhìn nàng một cách ủ ê. “Mọi việc không phải lúc nào cũng giống như người ta tưởng. Tôi có thể làm cho nàng sáng mắt, nhưng thành thật mà nói tôi không có ước muốn làm điều đó bây giờ.”

Anh biết là em không yêu, nàng đã nói như vậy khi người anh họ kia hỏi nàng có yêu chồng nàng không. Những từ ngữ và giọng nói khinh miệt trong cách nàng trả lời đang vang vọng trong đầu chàng. Chàng cảm thấy bị tổn thương, bị xúc phạm bởi chúng. Nỗi đau mới ngổn ngang làm sao. Chàng đã biết như thế. Không có sự giả vờ hay kì vọng vào tình yêu hay là bất cứ một tình cảm nào khác. Hoàn toàn chỉ là những mâu thuẫn trái ngược lại mà thôi. Và bây giờ thì những lời nói của nàng đã làm tổn thương chàng. Phải chăng chỉ bởi vì những lời lẽ đó được nói ra với một người khác? Bởi vì có một người khác bây giờ đã biết về những trống rỗng trong cuộc hôn nhân của họ.

Tất cả những gì em đã từng mong muốn là trái tim của anh, nàng đã nói vậy với người anh họ, giọng nàng dịu dàng và khao khát. Những từ ngữ đó hòa lẫn với niềm đau đớn. Nàng đã yêu Wilfred Ellis nhưng đã kiên quyết bác bỏ sự theo đuổi của anh ta. Cách cư xử của nàng thật đáng khen ngợi. Có lẽ chàng đã ước muốn rằng nó không là như vậy. Chàng không có lý do gì để tức giận mà bây giờ chàng cần được giải thoát khỏi sự giận dữ.

“Đừng có nhìn tôi như vậy.” nàng nói, hếch cằm lên. “Hoặc nói điều gì đó hoặc là để tôi đi.”

“Có vẻ như, sau tất cả, hai chúng ta đều không ở cùng vị trí bình đẳng thì phải.” chàng nói “Chúng ta không có những lý do cơ bản như nhau trong cuộc hôn nhân này.”

Nàng không nói gì.

“Và tôi cho rằng,” chàng nói tiếp, “khi gia đình này tụ họp lại, Lễ mừng Giáng sinh này mà cả gia đình nàng đều đang vô cùng thích thú tận hưởng ấy, chắc cũng phải là một kế hoạch đã tính toán trước để cho tôi thấy rõ ràng, nàng cần đến tôi mới ít làm sao, phải không?”

“Ngài đã nói với tôi là tôi có thể mời bao nhiêu người khách của mình tùy ý.” nàng nói.

“Nàng thực sự không có một chút nào cần đến tôi phải không?” chàng nói. “Cha nàng để lại cho nàng một nửa gia sản, và nàng thì có cả một gia đình thân thuộc, những người sẽ vô cùng vui sướng được tiếp đón nàng mà.”

“Nếu ngài nghĩ ngài sẽ dễ dàng giải thoát bản thân khỏi tôi thì thưa ngài,” nàng nói, “ngài sẽ phải thất vọng mà thôi.” Ngài không bị ép buộc phải chung sống với tôi, tôi cho rằng, ngài có đến một vài tổ ấm để mua vui. Nhưng ngài lại bị buộc phải đến ngôi nhà này và phải lo toan cho tôi. Tôi sẽ không rời bỏ ngài. Đừng mong đợi hay hi vọng ở tôi điều đó. Theo những giá trị đạo đức của giai cấp tôi, lời thề hôn nhân được ràng buộc mãi mãi cho đến cuối đời.

“Nhìn bề ngoài thì ngài Wilfred Ellis không biết được điều này.” chàng nói.

“Tôi không thể trả lời thay cho Winfred.” nàng nói. “Tôi chỉ có thể trả lời cho bản thân mình mà thôi. Tôi chỉ là một chút phiền phức nhỏ kèm theo với những thứ ngài thật sự muốn khi ngài cưới tôi mà thôi. Tiền có thể tiêu xài rất nhanh và dễ. Tôi không hề nghi ngờ chút nào rằng ngài sẽ chẳng còn xu dính túi và tuyệt vọng trong nợ nần chỉ sau một năm như ngài đã từng làm hai tháng trước đây thôi. Nhưng luôn luôn vẫn còn lại tôi, thưa ngài. Ngài phải tập cho bản thân mình quen với sự thật này”.

“Tôi cũng định như vậy.” chàng nói. “Chúng ta tốt hơn hết là nên quay trở lên lầu vào phòng khách trước khi tất cả những vị khách của chúng ta đang tự hỏi chuyện gì xảy đến cho cả hai.”

“Ồ,” nàng nói, “không nghi ngờ gì là họ sẽ nghĩ chúng ta đang lén trộm một ít thời gian để được ở bên nhau. Tôi chẳng hề lo ngại gì về thanh danh của mình đâu thưa ngài. Sau tất cả, chúng ta là cặp vợ chồng mới cưới.” giọng nàng chế nhạo chua cay.

“Và tất nhiên chúng ta là thế rồi.” chàng nói, tiến bước đến bên nàng. “Sẽ thật đáng tiếc nếu làm họ thất vọng, có phải không? Họ sẽ muốn nhìn thấy nàng khi nàng quay trở lại để xác nhận những nghi ngờ của họ là chính xác. Nàng phải trông giống như là vừa-mới-được-hôn.”

Chàng dừng lại khi đã đến sát bên nàng, đặt một bàn tay sau cổ nàng, và hạ thấp môi mình xuống đôi môi nàng. Nàng đứng yên như một bức tượng cẩm thạch, mặc dù chàng vẫn khăng khăng một lúc lâu, di chuyển từng phần của môi mình bao quanh môi nàng, cố gắng làm mềm chúng và ép buộc chúng phải hưởng ứng lại. Đôi mắt nàng - chàng thấy khi mở to mắt mình - vẫn không hề nhắm lại.

“Nàng sẽ sống với tôi,” chàng nói, ngẩng đầu lên, “chỉ cần là tôi không chạm vào nàng chăng? Có phải đó là điều nàng muốn? Giống như với Cha nàng phải không? Đừng chạm vào tôi, đừng ôm tôi?”

“Cha tôi bị đau,” nàng nói. “Chạm vào ông sẽ làm ông đau đớn. Nhưng tôi thì không có quyền từ chối sự đụng chạm của ngài. Tôi sẽ không phản đối, thưa ngài.”

Chàng cười. “Bên ngoài trường học, mọi cơ bắp đều cứng nhắc” (Beyond schooling every muscle to rigidity idiom) chàng nói “Nàng là vợ tôi, như là nàng đã nhiều lần nhắc nhở cho tôi nhớ. Cũng như là cả hai ta đều mong ước sự thật không phải như vậy, bắt buộc dĩ chúng ta đều phải tiếp tục những cái mình đã tùy tiện bắt đầu thôi. Và trước Chúa, nàng sẽ là vợ tôi, phu nhân của tôi, kể từ ngày hôm nay. Hãy chờ đợi tôi tối nay trên chiếc giường của nàng và mọi đêm kể từ nay về sau.”

“Vâng thưa ngài,” nàng nói.

Nàng chỉ còn mỗi một cách là hoàn toàn quy phục và bây giờ nàng nghe và nhìn trông xa cách giống như là một pháo đài không thể đánh chiếm được. Chàng sẽ có được thân thể của nàng, nàng đã nói như thế, nhưng nàng sẽ không cho phép chàng được chạm đến những phần khác trong con người nàng. Trái tim và linh hồn của nàng hoàn toàn thuộc về nàng và nàng sẽ không bao giờ cho phép dù chỉ một cái nhìn liếc qua chúng.

Chàng cảm thấy giá lạnh, và chàng đột nhiên muốn trở lại trên lầu, nơi có nhiều người, những trò vui và lễ Giáng sinh đang bắt đầu. Nơi mà có những ảo tưởng về sự ấm cúng, về tình cảm gia đình và thậm chí là tình yêu. Gia đình của nàng.

Chàng cúi chào nàng kiểu cách và đưa tay ra cho nàng. “Chúng ta nên quay trở lại với các vị khách của mình chăng?”

“Nếu ngài muốn, thưa ngài” nàng nhẹ nhàng đặt tay mình vào đó. “Và nếu ngài đã thay đổi ý định về việc làm cho tôi giống như chỉ -vừa- mới-được-hôn.

“Tôi có thể để việc đó lại sau, trong sự riêng tư giữa căn phòng của chúng ta” chàng nói, giọng cũng lạnh lùng y như nàng.

15. Chương 08 - Phần 2

Và chàng chợt nhận ra lần đầu tiên, một cách có ý thức, những gì đã xảy đến với chàng trong vài ngày gần đây và thậm chí là vài tuần trước. Chàng muốn thay đổi vài điều gì đó cho cuộc hôn nhân của họ, chàng đã quyết định, bởi vì dường như đó là điều hợp lý nhất đúng đắn cho sự thật là chàng đã lịch sự chấp nhận chung sống một năm với nàng. Bởi quyết định của mình, bây giờ sự nhún nhường đó càng ngày càng tăng như là theo lương tri phải vậy. Chàng đã muốn nàng, đã bắt đầu tìm thấy những nét hấp dẫn nơi nàng, và không phải chỉ hoàn toàn về thể xác. Chàng đã nhìn ra, đặc biệt là từ khi gia đình nàng tới đây, rằng nàng có khả năng cười nói, tự nhiên, không gò bó và...ấm áp nữa.

Thế đó, quá nhiều những chiều hướng tốt đẹp cho sự nhún nhường. Nàng đã kết hôn với chàng bởi vì cha nàng muốn vậy và bởi vì người đàn ông nàng yêu từ chối lấy nàng. Nàng căm ghét tầng lớp quý tộc nói chung và đặc biệt là chàng.

Và sự ấm cúng cũng như những phép lạ của Giáng sinh, những điều mà chàng đã bắt đầu tin tưởng vào ngày hôm nay, đều chỉ là ảo giác. Nó chẳng phải là lễ Giáng sinh đang diễn ra trong ngôi nhà chàng nữa, mà chỉ đơn thuần là những cành cây sẽ dễ dàng được dỡ bỏ và những thứ trang trí được sắp đặt, bố trí trong một vài ngày mà thôi. Hơn nữa, tất cả những gì họ làm, tổ chức đón Giáng sinh sau cái chết của cha

nàng chỉ chưa đầy hai tháng thôi ư? Họ chẳng nên tự chìm đắm trong u buồn chẳng? Chàng, nàng và cả gia đình nàng nữa?

Họ lại đang hát trong phòng khách, chàng có thể nghe thấy rõ ràng. Hoặc chỉ có vài người bọn họ đang hát, bởi vì còn vang lên những tiếng cười và tiếng nói nữa. Mọi biểu hiện của sự vui vẻ và hưng phấn mà chàng đã nghĩ tới cho đến nửa giờ trước đây, rằng có lẽ mình cũng nên tham gia vào cuộc vui đó. Nhưng sự thực là họ đến từ một thế giới khác, những người của nàng. một thế giới hoàn toàn khép chặt trước chàng bởi nền tảng địa vị và sự giáo dục của chàng. Và bởi vì chàng đã kết hợp với một người trong số họ là vợ chàng và đã hủy diệt mọi cơ hội hạnh phúc của nàng. Hay là chính nàng mới là người đã hủy diệt niềm hạnh phúc của chàng? Chàng không thể phân biệt được rõ ràng. Có lẽ là cả hai.

Chàng mở cửa phòng khách và đứng sang bên cạnh để nhường đường cho nàng đi trước.

Nàng sưởi ấm đôi tay mình trước lò sưởi và nhìn chăm chăm vào những ngọn lửa đang bập bùng, cảm thấy muốn khóc. Dĩ nhiên, bây giờ nàng có thể khóc. Nhưng nàng không thể làm thế, nàng đã không còn có thể khóc được từ khi Cha mất. Dầu sao chẳng nữa, nàng cũng sẽ không khóc khi anh ta sắp sửa bước vào phòng nàng vào bất cứ lúc nào.

Giáng sinh đến đã giải cứu nàng năm nay, nàng nghĩ vậy. Ôi, dường như cả một ngày ngập tràn những niềm vui, điều kì diệu và cả những phép lạ cũng đã xảy đến nữa. Nhưng dường như không hoàn toàn như vậy. Những đồ trang hoàng Giáng sinh không đủ để sưởi ấm trái tim nàng khi nàng quay trở lại phòng khách từ thư viện, và những khúc hát Giáng sinh cũng không đủ để gợi nhớ cho nàng hình ảnh về ngôi sao Lạ, về hang đá, máng cỏ và Thiên chúa Hài đồng (**) và tất cả những ý nghĩa xung quanh nó nữa. Đột ngột, nàng cảm thấy một nỗi đau nhói buốt như bị dao đâm - nỗi nhớ cha nàng- và ước ao rằng ông đã không yêu cầu nàng phải hứa sẽ tận hưởng Lễ Giáng sinh vì ông. Làm sao một người có thể ép buộc một người vui thích tận hưởng Lễ Giáng sinh kia chứ?

(**) Chúa Jesus được sinh ra trong một chuồng ngựa (stable) tại Bethlehem và được đặt trong máng cỏ (manger) vì lúc đó trong nhà trọ không còn một phòng trống nào. Sau đó, Chúa Jesus được Đức Mẹ Mary và chồng của bà là Joseph nuôi nấng tại Nazareth, một thành phố ở phía bắc Israel. Trong tất cả các tranh ảnh Chúa giáng sinh và trong những khúc hát, đều miêu tả trên bầu trời bao giờ cũng có một ngôi sao sáng rực rỡ, Kinh Thánh gọi đó là “ngôi sao Bethlehem”- Ngôi sao Lạ, ngôi sao sáng đã dẫn đường cho Ba Vua(thật ra là ba nhà chiêm tinh) tới hang đá nơi Chúa sinh ra để triều bái người.

Những sự chòng ghẹo, trêu đùa của gia đình nàng cũng thất bại trong việc làm cho nàng vui. Bác Sam đã rất muốn biết, hỏi với một giọng làm cho cả phòng phải chú ý, rằng họ đã ở đâu lúc này, và những lời nhận xét dí dỏm truyền từ Bác Sam đến Bác Ben rồi đến Dượng Harry, cô Eunice và cô Irene đã báo cho họ biết rằng họ đã không hề nói trước về sự vắng mặt của mình, và Cô Ruth, Muriel cũng như Susan thì liền đỏ mặt. Và sau đó Tôm cười, nói rằng đã để ý xem nàng đang ở đâu và đã chỉ cho chồng nàng biết.

Rồi anh ta bị buộc phải đứng cùng nàng dưới tán cây –Nụ hôn, đặt tay lên vai nàng, và hôn nàng vào môi, trong khi những lời trêu chọc và những câu đùa đầy yêu thương triu mến lại tiếp tục bùng lên, và cô Ruth đã làm dấu cầu Chúa phù hộ cho nàng.

Eleanor run rẩy. Cuối cùng thì cũng chẳng có niềm hạnh phúc nào trong lễ Giáng sinh. Và bây giờ thì nàng vô cùng nhớ Cha.

Hoàn toàn chỉ tình cờ, nàng bắt gặp cặp mắt Wilfred ở bên kia phòng khi nụ hôn vừa chấm dứt. Anh ta thậm chí không cần che dấu niềm đau khổ mãnh liệt trên gương mặt.

Và bây giờ, chồng nàng sẽ đến với nàng, nàng nghĩ, run rẩy một lần nữa. Bởi vì niềm tự hào của anh ta đã bị tổn thương. Bởi vì anh ta đã nhận ra rằng nàng chưa bao giờ thêm muốn địa vị danh giá của anh ta và không hề quý gồi dưới chân anh ta với một niềm biết ơn. Bởi anh ta cảm thấy cần phải chứng tỏ quyền sở hữu của mình và cần phải hủy diệt niềm tự hào của nàng.

Nhưng nàng không muốn sự việc xảy ra như thế. Nàng cảm thấy mình thật ngốc nghếch từ khi họ chuyển đến vùng quê này. Nàng không hề tưởng tượng rằng anh ta yêu nàng hay thậm chí có bất kì cảm xúc chân thực nào với nàng-Không, dứt khoát là không có một sự tưởng tượng nào như vậy. Nhưng nàng hi vọng rằng

có lẽ cũng tồn tại sự yên bình, sự tôn trọng, hay thậm chí là một tình bạn ôn hòa giữa họ. Nhưng bây giờ, những hi vọng đó hoàn toàn đã bị hủy diệt bởi vì anh ta đã khám phá ra tình cảm của nàng với Wilfred.

Wilfred! Nhưng bây giờ, nàng không thể để tâm suy nghĩ về anh được nữa. Nàng sẽ không. Nàng đã kết hôn với người khác và bây giờ chỉ còn tồn tại duy nhất cuộc hôn nhân của nàng mà thôi. Không có lý do nào để mong chờ, mòn mỏi cho một tình yêu không bao giờ còn tiếp tục được nữa.

Và rồi anh ta xuất hiện ở phòng nàng, thậm chí không thèm lịch sự gõ cửa. Nàng quay khỏi lò sưởi để nhìn anh ta. Anh ta chỉ mặc duy nhất một chiếc áo ngủ buổi đêm. Anh ta trông dữ dội và không gì lay chuyển được. Không giống như là anh ta đang tới phòng vợ mình để làm tình với vợ.

Nàng nên đấu tranh với anh ta lần nữa, nàng nghĩ khi anh ta băng qua căn phòng để đến với nàng. Nhưng nàng lại không hề cảm thấy muốn tranh đấu. Nàng đã làm như vậy trong đêm tân hôn của mình chỉ bởi vì nàng đã quá khiếp sợ. Bây giờ nàng không khiếp sợ. Chỉ còn lại nỗi chán nản vô cùng vì nàng không hề muốn sự việc sẽ xảy ra như vậy. Không phải trong nỗi tức giận và sự lạnh lẽo. Nàng hất những lọn tóc mảnh mai ra sau vai.

Hãy nói gì đi, nàng nài nỉ anh ta khi anh ta với tay để cởi những chiếc cúc trên áo dài của nàng. Nhưng sự cầu xin của nàng xuất phát từ tận sâu thẳm trong tâm hồn đến mức thậm chí không hề biểu lộ ra trong đôi mắt, nơi mà anh ta đang chăm chú nhìn vào. Hãy hôn em đi. Hay ít nhất xin hãy giả vờ như có sự yêu thương, dịu dàng giữa chúng ta. Nhưng anh ta vẫn không nói gì và nàng vẫn đứng đó trầm tĩnh khi anh ta cởi chiếc áo dài ra khỏi đôi vai nàng và thả rơi nó xuống sàn nhà.

Anh ta đứng và ngắm nhìn nàng, chờ đợi, có lẽ là chờ đợi nàng hành động như trong đêm tân hôn của họ. Có lẽ anh ta mong đợi nàng sẽ cởi quần áo của anh ta. Nàng vẫn đứng, không buồn cố gắng một chút nào để che đậy cơ thể mình với đôi bàn tay hay là tiến lại gần anh ta để anh ta không thể nhìn thấy thân thể nàng trọn vẹn.

“Nằm xuống” anh ta nói, và nàng quay lại giường làm như nàng được bảo.

Nàng nhìn anh ta chăm chăm khi anh ta kéo chiếc áo ngủ qua đầu và thả rơi nó xuống sàn. Làm ơn, nàng van nài anh ta, Ôi, xin hãy làm ơn, đừng như vậy. Nhưng nàng đang muốn gì? Những lời ám áp ư? Từ anh ta? Sự yêu thương ư? Tại sao phải có sự yêu thương, tế nhị giữa họ cơ chứ? Nhưng xin hãy làm ơn, tuy thế nàng vẫn thầm nài nỉ trong khi nàng nhìn lên một cách dừng dừng.

Anh ta hạ người xuống trực tiếp lên nàng và kéo hai bắp đùi nàng rộng ra bằng đầu gối của mình rồi đâm sâu, chìm ngập vào trong nàng. Nàng hít vào căng thẳng, nhưng không có bất kỳ một cơn đau nào cả. Nàng nhìn qua đầu anh ta lên bức màn treo trên giường ngủ của nàng. Lụa vàng buồn tẻ, những đường xếp nếp nặng nề, một bông hồng lớn dính ở giữa. Ngọn nến chiếu ánh sáng mờ mờ lên những đường xếp nếp. Nàng chờ đợi anh ta bắt đầu chuyển động bên trong nàng.

Và rồi, gương mặt anh ta xuất hiện trong tầm mắt của nàng và bức màn lụa. Anh ta tựa người mình trên hai khuỷu tay. Nàng bình tĩnh nhìn vào đôi mắt anh ta và thầm cầu xin anh ta trong im lặng.

“Đây mới thực sự có nghĩa là làm vợ tôi, phu nhân của tôi – Eleanor.” anh ta nói, kêu tên nàng qua hàm răng. “Nó không đơn thuần là chỉ để tôi đi bên lề cuộc sống của em, trong khi em vẫn giữ nguyên cách sống của mình. Nó có nghĩa là như thế này. Chung chăn gối và gần gũi. Ăn nằm với tôi hàng đêm liên tiếp. Và có lẽ cả ban ngày cũng vậy, khi mà chúng ta không còn phải tiếp đãi những vị khách nữa.” Và để mua vui cho khoái lạc và ham muốn của tôi. Anh ta hẳn phải định nói tiếp những lời này, mặc dầu anh ta đã không nói ra. “Em có hiểu được điều đó không?” Anh ta bắt đầu đâm vào trong nàng, chuyển động vô cùng chậm rãi.

“Vâng.” nàng nói. “Em sẽ luôn luôn ở đây, thưa ngài. Mọi đêm. Và mọi ngày. Và tất cả các ngày sau. Em sẽ không bao giờ rời khỏi ngài.”

“Bây giờ em đang từ chối tôi rồi.” anh ta nói. “Bức tượng cẩm thạch trắng, như là em mới vừa rời ở trong thư viện vậy. Nhưng nó không đủ để giữ không cho tôi lại gần đâu, Eleanor. Từ bây giờ, cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ thực sự có ý nghĩa, cho dù em có thích hay không.”

“Em thích chứ.” nàng nói, và nàng cảm thấy một cơn giận dữ dâng trào để giải thoát mình khỏi sự khiếp

sợ đang làm nàng trở nên mù mịt. Nàng trượt đôi chân trên giường áp sát vào chân anh ta để cho đầu gối mình thắt chặt lại, để nàng có thể cảm nhận anh ta vào sâu hơn trong nàng. Nàng nâng đôi tay mình khỏi giường và ôm ghì lấy thắt lưng anh ta. “Làm sao ngài có thể nghĩ em mong muốn một cuộc hôn nhân mà không có chuyện này xảy ra? Thế thì làm sao em có thể có con đây?”

Anh ta vẫn giữ mình ngập sâu trong nàng. “Em muốn có những đứa trẻ ư?” Anh ta hỏi nàng, và trong một khoảnh khắc cái nhìn trong đôi mắt anh ta làm trái tim nàng dội lên.

“Dĩ nhiên là em muốn có những đứa trẻ.” Nàng nói một cách khinh bỉ. “Nếu không thì em sẽ yêu ai bây giờ đây?”

Cái nhìn đó hầu như đã biến mất khỏi đôi mắt anh ta như thể là nàng đã vấp vào mặt anh ta vậy. “Vậy ư, ai đây?”, anh ta nói. “Vậy thì quá tốt, có vẻ như tôi không cần phải xin lỗi cho việc đòi hỏi những quyền lợi của mình. Chúng ta đều tìm thấy sự thỏa mãn của bản thân trong cuộc chạm trán này phải không?”

“Vâng, đúng vậy.” nàng nói.

Anh ta hạ thấp mình trên nàng và để đầu mình sát bên đầu nàng, ngoảnh mặt khỏi nàng, chôn vùi gương mặt mình trong mái tóc nàng. Anh ta không nói gì nữa và cũng không hôn nàng. Nàng nhắm mắt lại, siết chặt tay quanh anh ta và tập trung vào những gì đang diễn ra giữa họ. Nàng không cảm thấy sợ hãi cũng như đau đớn hay sự điên cuồng mê loạn như nàng đã cảm thấy ở lần đầu tiên.

Nàng cảm thấy dễ chịu, nàng ngạc nhiên nghĩ, sau một lúc khi sự khô hạn biến mất, nhường chỗ cho sự ẩm ướt và cơn nóng đang lan tỏa. Nó không hề đau đớn chút nào và thật ngạc nhiên là nàng cũng không hề cảm thấy bị nhục nhã. Nó chỉ mang đến một sự nhức nhối dễ chịu và đầy êm ái đang dâng lên cuộn cuộn ở đôi bầu ngực nàng, siết chặt lấy chúng, và làm cho nàng ước mong chuyện này sẽ tiếp diễn mãi.

Nàng siết chặt mình bao quanh anh ta và nâng đầu gối mình cho đến khi chúng kẹp chặt lấy hông anh. Và nàng ước gì ở đây có tồn tại tình yêu hay ít nhất cũng là một xúc cảm nào khác. Điều này thật quá sức gần gũi, riêng tư làm sao, sự thâm nhập giữa hai cơ thể, và vô cùng dễ chịu. Nhưng ở đây cần phải có nhiều hơn thế nữa. Cần cả những lời thì thầm, những nụ hôn, vòng tay và những ve vuốt dịu dàng. Ở đây cũng cần phải có sự hòa nhập hoàn toàn của cả hai không chỉ là về thể xác.

Nàng ôm chặt lấy anh ta và cảm nhận được anh ta sâu sắc cũng như ngửi thấy mùi nước hoa mà anh ta xúc trên người vào buổi tối ngày hôm nay. Nhưng ngay cả trong lúc ăn nằm thân mật nhất với chồng nàng, nàng vẫn cảm thấy thật cô đơn. Và gần như muốn khóc một lần nữa.

“Làm ơn.” nàng quay đầu lại để má mình chạm vào tóc anh ta.

Anh ta ngẩng đầu lên ngay lập tức và nhìn xuống gương mặt nàng. “Chuyện gì vậy?”

Nàng lắc đầu. Nàng đã thốt ra điều đó chẳng? Hay nàng đã khóc?

“Không có gì.”

“Anh làm em đau ư?”, anh ta nói.

“Không.”

Anh ta nhìn vào đôi mắt nàng trong khi tiếp tục thỏa mãn cơ thể nàng, cùng lúc với nỗi đau vẫn tiếp diễn trong tâm hồn nàng.

“Eleanor,” anh ta thì thầm, “Em là vợ tôi.”

“Vâng” Nàng không hiểu anh ta muốn nói gì. Có lẽ là một lời xin lỗi chẳng? Nàng không hề nghĩ đó là một lời khiển trách. Nàng thích được gọi là Eleanor. Không ai gọi tên đầy đủ của nàng trước đây cả. Hôn em đi, nàng nài xin anh ta trong im lặng. Xin hãy hôn em. Xin hãy làm ơn, em cần được yêu thương.

Và rồi, khi anh ta vẫn đang ở trong nàng, nàng cảm thấy một luồng hạt giống nóng hổi bắn sâu vào nàng và anh ta gục đầu xuống bên mặt nàng với một tiếng thở dài khao khát.

Nàng sẽ có con sớm, nàng tự nói với bản thân mình như vậy, nàng trượt đôi chân mình trở xuống giường và nói lỏng bản thân bên dưới sức nặng cơ thể anh ta. Rồi chín tháng sau đó nàng sẽ có được một người để

ôm ấp, để hôn và để yêu thương. Giáng sinh tới, có lẽ là như vậy. Nhưng dường như sẽ là cả một thời gian bất tận. Mặc dù, dĩ nhiên, đó sẽ phải là những tháng mong đợi để cảm thấy một cuộc sống đang lớn dần và phát triển bên trong nàng. Cuộc sống mà anh ta là người gieo hạt và nàng thì nuôi dưỡng nó.

Anh ta lặn xuống khỏi người nàng và kéo tấm chăn phủ kín lên đôi vai nàng. Và anh ta vươn qua người nàng để thổi tắt ngọn nến đang cháy trên chiếc bàn bên cạnh giường ngủ. Trong bóng tối đột ngột nàng có thể cảm thấy anh ta đang nằm xuống bên nàng và chợt nhận ra với một sự sững sốt - anh ta không định trở về phòng mình ngay lập tức.

Má của nàng hầu như chạm nhẹ lên cánh tay anh ta. Nàng có thể cảm thấy sức nóng tỏa ra từ đó, và cả từ những phần khác trên cơ thể anh ta. Nàng cảm thấy ấm áp, rất dễ chịu và thoải mái từ đầu đến chân. Nàng từ chối không nghĩ gì xa hơn nữa. Ngày mai nàng sẽ có thời giờ để suy nghĩ. Nàng để mình chìm sâu vào giấc ngủ.

16. Chương 09 - Phần 1

Chương 9

Có lẽ chàng có thể thuyết phục được vài người đàn ông cùng đi săn với chàng ngày hôm nay, chàng nghĩ, nhìn lên chiếc màn lụa sẫm màu treo trên đầu mình. Căn phòng quả thật đang rạng ngời lên một cách đáng ngạc nhiên mặc dầu bầu trời bây giờ còn chưa sáng hẳn. Chàng ngỡ rằng tuyết hẳn đã phải rơi suốt đêm qua. Và chàng chợt nhớ về trận ném tuyết đã bắt đầu một ngày trước và mỉm cười trước sự phóng túng, không gò bó và sự vui vẻ đến mức phi lý của nó, ngay trên sân trước của Grenfell Park. Và nó cũng thật thú vị và đã làm chàng say mê mặc dù chàng không chịu thừa nhận vào ngay lúc đó.

Chắc chắn rằng những người bạn của chàng sẽ đi cùng đi săn bắn. Đó là lý do tại sao họ đến đây. Có lẽ George Gullis cũng muốn đi chung, và Tom Transome nữa. Suy nghĩ của chàng lướt qua Wilfred Ellis và bỏ qua ngay. Có một đám mây u ám che phủ trong tâm trí chàng khi liên tưởng đến cái tên đó.

Chàng cần phải đi ra khỏi ngôi nhà với những người bạn và có lẽ cùng một hoặc hai người khách. Chàng cần thiết phải trở lại trạng thái bình thường và ôn hòa mới được. Chàng nhớ lại đã nghe thấy vào tối qua vợ chàng cùng một vài chị em dự định đi thăm trường học và nhà của vị mục sư vào buổi chiều, để quyết định việc sắp xếp buổi hòa nhạc của trẻ em ngày hôm nay. Nhưng có lẽ cho đến khi chàng trở về, nàng đã đi khỏi. Có lẽ như vậy là tốt nhất. Có lẽ như vậy họ sẽ đạt được sự hòa bình, yên ổn trong tương lai- tránh gặp nhau càng nhiều khi còn có thể. Dĩ nhiên, cho đến khi thời hạn một năm chấm dứt, và họ có thể sống xa nhau lâu dài. Không phải suy nghĩ đến nữa và đặc biệt cũng chẳng phải chào đón nhau.

Chàng quay đầu lại để nhìn vợ mình, người đang say sưa ngủ bên cạnh, mặt quay về hướng chàng. Ngoại trừ vào buổi đêm, một năm tới sẽ tiếp diễn theo cách đó, chàng nghĩ. Chàng đã phục hồi lại cuộc hôn nhân của họ vào đêm trước và chàng dự định sẽ viếng thăm giường ngủ của nàng thường xuyên, kể từ bây giờ. Riêng điều đó đã là đủ trong khi họ quá xa cách ở những mặt khác. Chàng đột ngột cảm thấy một làn sóng phiền muộn không mong đợi trào dâng. Quá nhiều tình thương và niềm vui trong gia đình của nàng, họ thật náo nhiệt và không thể cưỡng lại được. Chàng chưa từng biết đến những tình cảm ấm áp và tình yêu thương như vậy. Bà nội chàng sẽ gọi đó là sự thô tục của những kẻ thường dân. Nhưng nó hoàn toàn không phải vậy. Nó là một cái gì đó... đáng thèm muốn và khao khát.

Nhưng chàng sẽ không bao giờ biết được. Chàng sẽ không bao giờ trở thành một phần của gia đình nàng. Nàng khinh miệt chàng và đã yêu một người khác. Và chàng? Chàng đã không lựa chọn nàng và đã tìm thấy ở nàng một con người lạnh lùng và không hấp dẫn. Mặc dù chàng sẽ không bao giờ gọi nàng như thế nữa. Thậm chí rằng, khi sự gần gũi lớn nhất chàng có thể mong đợi họ sẽ đạt được, đó cũng chỉ là sự kết hợp thể xác trong cuộc hôn nhân mà nàng đã cho chàng được quyền lại gần giường mình mà thôi.

Hẳn phải là buổi sáng rồi, chàng nghĩ. Chàng cần phải dậy hay ít nhất cũng phải quay trở lại phòng mình. Chàng đã lại thêm muốn nàng lần nữa. Nhưng nàng đang ngủ say sưa và yên bình biết mấy, và chàng thì

đã quấy rầy nàng quá đủ trong một đêm. Chàng đã đánh thức nàng dậy hai lần trong đêm để làm tình với nàng lần nữa, hay chỉ là để khẳng định quyền của chàng hoặc để thực hiện một điều bình thường nào đó trong cuộc hôn nhân của họ- như là chàng đã tự lý giải với bản thân mỗi lúc có thời gian suy nghĩ.

Và chàng đã nhận ra vào bất kể khi nào, rằng có điều gì đó còn quan trọng hơn thế nữa mà đến giờ chàng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn được. Hay có lẽ chàng thực sự mong muốn một cuộc hôn nhân như vậy? Những gì chàng muốn phải chăng là một sự gần gũi về thể xác với nàng và hi vọng rằng nó sẽ đem lại một sự gần gũi, chia sẻ về tinh thần?

Ôi Chúa ơi, không, chàng nghĩ khi tâm trí mình đã đi xa hơn với một câu hỏi nữa. Nàng là con gái một kẻ thị dân mà chàng bị ép buộc phải lấy. Chàng thận trọng nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên với nàng. Chàng thận trọng nghĩ về Dorothea. Và về Wilfred Ellis và những gì chàng tình cờ nghe được trong thư viện tối hôm trước.

Không, dứt khoát là không, chàng nghĩ. Tất cả những gì chàng muốn là sự yên bình, hay một vài cách có thể thực hiện được để sống sót qua mười tháng nữa. Ở Grenfell chàng sẽ có những trách nhiệm để hoàn thành và nàng cũng có công việc của nàng. Buổi đêm, chàng sẽ tìm thấy sự dễ chịu trong việc làm tình với nàng và nàng cũng sẽ được thỏa mãn khi nhận lại hạt giống từ chàng. Đó sẽ là một sự sắp đặt thân mật và làm cả hai đều hài lòng. Không hơn không kém là như vậy.

Và sau khi nàng đã có con, nàng sẽ có được một ai đó để yêu thương, chàng nghĩ, nhớ lại những từ ngữ nàng đã nói vào buổi đêm với niềm đau nhức nhối như bị dao đâm- cùng là nỗi đau đớn mà chàng đã cảm thấy khi nghe nàng trả lời ngay lúc đó. Chẳng phải nàng đã có chàng để yêu thương rồi đấy ư? Chàng đã nghĩ như thế. Một suy nghĩ mới ngốc nghếch làm sao, khi chàng chợt nhận ra và bây giờ lại càng hiểu rõ. Nàng khinh miệt chàng và toàn bộ giai cấp của chàng. Và chàng cũng không muốn được nàng yêu.

Chàng phải trở dậy. Chàng quay đầu lại để nhìn nàng lần nữa, và nàng bất chợt động đậy rồi mở mắt ra, như là nàng cảm thấy chàng đang nhìn nàng. Nàng trông bối rối.

“Ôi.” nàng nói. “Mấy giờ rồi?”

“Anh không biết nữa.” chàng nói. “Gần sáng, anh chỉ có thể đoán như vậy.”

Và bởi vì nàng đã tỉnh dậy và nhìn trông thật ngái ngủ, thật mềm mại, ầm ập và lộn tóc nàng thật rối, và bởi vì nàng là vợ chàng, nên chàng kéo chăn ra khỏi người nàng và đẩy nó sang một bên, chiếm chỗ của nó để yêu nàng thêm một lần nữa trước khi bọc lại nàng trong tấm chăn, tránh cho nàng cái lạnh của buổi sớm. Chàng hạ chân xuống giường và mặc lại chiếc áo ngủ.

Chàng có thể cảm thấy tia nhìn của nàng dõi theo chàng qua căn phòng, nhưng mặc dầu vậy, nàng vẫn không nói gì.

Buổi sáng trôi qua khá là yên tĩnh. Chồng nàng đã đi sẵn từ sớm với bốn người bạn, dượng Harry và Tom. Những người đàn ông khác thì đang ở trong phòng bi-a. Bessie và Cô Eunice cùng bọn trẻ đã lấy hai chiếc xe trượt tuyết chơi trên đồi để tận hưởng lớp tuyết mềm xốp mới rơi suốt đêm qua. Eleanor dành cả một giờ ở nhà dưới, nói chuyện với bà quản gia, tham khảo người đầu bếp thực đơn cho bữa ăn Giáng sinh, hít thở không khí thoáng thoáng, ầm cúng trong nhà bếp và mùi thơm ngào ngạt của bánh nướng mới ra lò.

Hôm nay sẽ là một ngày dành để chuyện trò với giới phụ nữ, nàng tự nhủ bản thân khi quay trở lên lầu và tham gia ngồi cùng với các cô và các chị em họ trong căn phòng buổi sáng. Những người đàn ông chắc chắn sẽ đi cả ngày. Nàng đã hi vọng không phải gặp chồng nàng cho đến bữa ăn trưa. Vì rằng, dù thế nào đi nữa những cuộc vui buổi tối cũng đã được quyết định từ trước rồi, và suốt đêm cũng vậy. Anh sẽ lại đến với nàng. Anh chẳng đã nói rằng nàng phải mong đợi anh trên chiếc giường của mình vào mọi đêm rồi hay sao? Anh sẽ ở lại với nàng cả đêm chứ? Nàng tự hỏi. Anh đã làm tình với nàng đến bốn lần trong đêm hôm trước. Những bốn lần! Nàng thấy một cảm giác hết sức rộn ràng và thích thú dâng lên ở ngay tại nơi anh đã ghé thăm nàng hôm qua.

“Ellie, cháu yêu.” Dì Catherine nói. “Cháu đang mơ mộng rồi.”

“Cái gì cơ ạ?” nàng nói, nhìn lại dì nàng một cách lơ đãng. “Ôi, cháu xin lỗi. Cháu chỉ hơi mệt một chút thôi. Đêm hôm qua cháu ngủ không được nhiều.” Và nàng vội cúi đầu trên món đồ thêu, đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

“Chúng ta tất cả đều đang bình luận về sự rực rỡ, huy hoàng của ngôi nhà.” Dì Catherine nói. “Còn cháu thì không hưởng ứng chút nào với những lời khen ngợi cả.”

“Ôi.” Eleanor cười. “Cảm ơn mọi người.”

“Và uy quyền của chồng cháu nữa chứ, Ellie.” Cô Ruth nói. “Ta vẫn không thể bắt mình gọi cậu ấy là Randy được cho dù Eunice có nói gì đi nữa. Cậu ấy là một quý ông hết sức thanh lịch, cháu yêu ạ.”

Eleanor mỉm cười với bà.

“Và đẹp trai nữa chứ, Ellie.” Susan nói. “Ôi, đẹp trai bỏ xa Wilfred.” Cô vội đỏ mặt và liếc nhìn mẹ mình một cách hối lỗi. “Ôi, Con xin lỗi.”

“Em hẳn phải rất hạnh phúc, Ellie à.” Rachel nói.

“Vâng, chị ạ.” Eleanor mỉm cười lần nữa. “Em rất hạnh phúc”

Nàng thử kiểm tra lại ý nghĩ đó trong đầu và ngạc nhiên nhận ra rằng nàng không hoàn toàn nói dối. Dĩ nhiên, không hoàn toàn là hạnh phúc. Làm sao nàng có thể vui vẻ khi Wilfred vẫn đang hiện diện trong nhà nàng? Làm sao nàng có thể hạnh phúc vì đã cưới một người đàn ông mà nàng không tôn trọng, một kẻ tiêu xài hoang phí, một con bạc và một kẻ tán gái lão luyện? Mặc dù, nàng nghĩ, kể từ sau khi kết hôn, nàng đã không tìm ra được bằng chứng cụ thể nào cho thấy rằng anh là tên bài bạc, hay một kẻ hoang phí, tiêu xài vô độ. Có lẽ anh đã cải tà quy chánh. Có lẽ nàng nên cho anh một cơ hội để sửa đổi bản thân. Anh đã từ bỏ cô nhân tình của mình, hay là chưa nhỉ? Nàng cảm thấy một cơn đau mới chột nhức nhối trong lòng, khi nàng nghĩ đến những việc anh thực hiện với cô nhân tình kia –cho đến tận khi họ kết hôn – cũng giống như những gì anh đã làm với nàng đêm qua. Nhưng anh đã từ bỏ người đàn bà đó và đã xin nàng thứ lỗi.

Có lẽ nàng nên cho anh một cơ hội, nàng nghĩ. Có lẽ nàng cũng nên cho cuộc hôn nhân của mình một cơ hội nữa, kể từ khi nàng đã không thể làm gì để thay đổi sự thực là họ đã kết hôn. Và có lẽ, sẽ còn những đêm khác nữa, giống như đêm hôm qua để mà trông đợi. Nàng thích được chung chăn gối với anh. Nàng thích những gì anh đã làm với nàng. Và nàng cũng cảm thấy tội lỗi nữa, khi nhận thức rõ rằng chẳng có gì hơn để mong đợi ngoài chuyện đó, và chẳng lẽ nàng nên tách rời hoàn toàn những xúc cảm tế nhị, dịu dàng ra khỏi cuộc hôn nhân này ư? Nên chăng?

Lại một tràng cười nổ ra. “Cô bé lại mơ mộng nữa rồi.” Cô Beryl nói, tắc tắc lưỡi. “Cô gần như quên mất việc là một cô dâu mới như thế nào rồi, Ellie. Nhưng thật tốt biết bao khi được chứng kiến, cháu gái yêu quý ạ. Cô đã sợ rằng chuyện này không thể nào sắp xếp được ổn thỏa cả, cô biết rằng Joseph luôn luôn áp ủ rất nhiều hoài bão cho cháu, nhưng bây giờ cô thấy việc này đang diễn ra tốt đẹp ngoài mong đợi nữa. Và mọi người còn đang định hỏi cháu liệu có thể chen được bao nhiêu người trong một cỗ xe trượt tuyết vào chiều nay đấy.”

“Ôi.” Eleanor nói. “Chúng cháu có hai cỗ xe trượt tuyết, nhưng cháu còn chưa bao giờ trông thấy chúng. Để cháu đi hỏi những người hầu.”

“Không cần đâu, cháu yêu.” Dì Catherine nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi dì ngồi gần nhất. “Những người đàn ông đã đi sẵn về rồi kia. Cháu có thể hỏi chồng cháu được đấy.”

Đã về rồi ư? Eleanor gấp lại đồng đồ thêu và chờ đợi một cách hi vọng, tự hỏi liệu họ có vào phòng này ngay không? Nàng bắt gặp ánh mắt của Dì Catherine, và dì nàng liền mỉm cười và nháy mắt với nàng.

Họ bước vào rất nhanh, má đỏ hồng vì lạnh và đầu tóc đều rối bời. Dượng Harry và Ngài Badcome thì có được một vài chiến lợi phẩm, còn những người còn lại thì hình như không. Nhưng họ trông không có vẻ gì là quá thất vọng cả.

“Thời tiết mùa Giáng sinh mới tuyệt làm sao.” Tử tước Sotherby nói, mỉm cười với tất cả các quý bà và quý cô trong phòng. “Đến mức gần như là tội lỗi nếu cứ ở mãi trong nhà.”

“Chúng tôi vẫn có phần không khí tươi mát của mình vào buổi chiều cơ mà” Cô Beryl nói với ngài. “Chúng tôi đang định đi xe trượt tuyết vào làng với Ellie.”

“Vậy thì tôi xin phép không quở trách và quấy rầy gì thêm nữa.” ngài tử tước nói kèm theo một nụ cười và một cái cúi chào lịch sự.

Eleanor đưa mắt tìm kiếm và bắt gặp ánh mắt của chồng nàng ngay khi anh mới bước vào phòng. Hoàn toàn không mong đợi, nàng chợt cảm thấy một sự khuấy đảo mạnh mẽ dâng lên trong người, như là trái tim hay bụng của nàng, hoặc có lẽ cả hai đang đảo lộn nhào vậy. Nàng cảm thấy sức nóng lan tỏa rất nhanh trên đôi gò má, mặc dù nàng ngồi xa ngọn lửa. Thật khó mà tin được, chỉ nhìn anh thôi, mặc trang phục đi săn, đang đứng giữa mọi người, lại gợi nên sự thân mật vô cùng của cuộc làm tình giữa họ đêm hôm trước hay mới chỉ vừa sáng nay thôi. Đôi mắt anh nhìn lại nàng cháy bỏng.

Nàng cảm thấy chợt bối rối. Nàng héch cằm lên, nghiêng chặt răng và nhìn trả lại anh một cách bướng bỉnh như là anh vừa mới nói điều gì sỉ nhục vậy. Anh điềm tĩnh nhìn nàng một lúc lâu rồi quay đi mỉm cười và đưa ra một vài lời bình luận nào đó với những người anh họ của nàng.

“Ai là “chúng tôi” ở đây vậy?” Tom hỏi. “Có phải tất cả các quý bà, quý cô đều chuẩn bị đi vào làng không? Nếu vậy, thì hãy tính cả tôi vào nhé.”

“Và cả tôi nữa.” Ngài Albert nói. “Tôi cần phải đi mua sắm một vài thứ.”

“Bessie đã nói rằng cháu và cô ấy dự định sẽ cùng chơi đắp người tuyết với bọn trẻ chiều nay mà, Tôm, cháu thân yêu.” Cô Ruth nói.

“À à.” Tôm nói và quay ra phía cửa.

“Rachel và tôi sẽ cùng đi với Ellie, dì Catherine và Cô Beryl.” Muriel nói.

“Tôi sẽ đi với cậu, Bertie.” ngài tử tước nói. “Thật là không công bằng nếu chỉ mỗi mình cậu được tháp tùng các quý bà, quý cô của chúng ta.”

Ánh nhìn của Eleanor lại chạm khê lên gương mặt chồng nàng một lần nữa. “Tôi sẽ đi cùng thăm trường học với nàng, nếu được nàng ưng thuận, Eleanor.” Anh nói. “Tôi cũng cần phải biết về con cái những tá điền và người làm công của mình, như là biết về cha mẹ chúng vậy.”

Nàng gật đầu và cảm thấy thật... ấm áp. Ấm áp ư? Bởi nhận thức rằng chồng của nàng muốn cùng trải qua một buổi chiều với nàng ư? Và hoàn toàn là tình nguyện?

“Ellie?” Rachel nói một vài phút sau đó, sau khi những người đàn ông đã rời căn phòng và những người phụ nữ đã giải tán để chuẩn bị sẵn sàng cho buổi tiệc trưa. Họ đang cùng đi lên cầu thang với nhau.

“Vâng, thưa chị?” Nàng cười với người chị họ. “Chúng ta chẳng có dịp để chuyện trò nhiều với nhau phải không, Rachel? Em đang nghĩ có lẽ chị đã đính hôn với ngài Redding trước lễ Giáng sinh rồi.”

Rachel đỏ mặt. “Chị tin rằng anh ấy đã vài lần đề nghị chị điều đó.” Cô nói, “Nhưng chị luôn từ chối anh ấy, Ellie ạ. Chị thích anh ấy, nhưng chị không chắc là mình muốn kết hôn với anh ấy đâu.”

“Ồ” Eleanor nói. “Thật xấu hổ quá, em cũng quý mến anh ấy nữa. Vậy là có một người nào khác rồi phải không?”

“Không.” Rachel cầm lấy cánh tay nàng và dẫn nàng ngồi xuống ghế bành. “Ellie, Những người đàn ông quý tộc thường không đề nghị kết hôn với những cô gái thuộc giai cấp chúng ta, phải không em? Trong trường hợp của em, thì đó bởi vì là Chú Joe rất giàu và có thế lực. Còn em thì thật đáng yêu. Nhưng một cuộc hôn nhân như thế lại không thường xảy ra, phải vậy không em?”

Eleanor nhìn chăm chú hơn vào người chị họ. “Anh ta là ai vậy, Rache?” Nàng hỏi, tim nàng chợt chùng xuống. “Đừng nói với em đó là Ngài Albert Hagley, người đã nhìn chị một cách rất khác thường đấy nhé. Nhưng mới chỉ có hai ngày thôi mà. Chị đã quá nhạy cảm rồi.”

Rachel nhìn lại nàng. “Chuyện này thật là ngốc nghếch đúng không?” cô nói. “Và anh ta đã lừa chị đi suốt buổi chiều và buổi tối ngày hôm qua. Còn bây giờ anh ta lại nói anh ta đã có ý định vào làng chiều nay trước khi biết chắc là chị cũng cùng đi nữa. Đúng, thật ngốc nghếch và đại khờ làm sao. Chị chỉ

muốn hỏi em về anh ta thôi, Ellie, kể từ khi anh ta là bạn thân của chồng em, anh ta đã có...người yêu chưa?”

17. Chương 09 - Phần 2

Chương 9

Eleanor nhắm mắt lại. “Anh ta là một kẻ phóng đảng, Rache ạ” nàng nói “Chị phải tránh xa anh ta ra” Nàng biết rằng mình nên giải thích một cách nhẹ nhàng hơn, nhưng Rachel là chị họ thân thiết của nàng.

“Ồ.” Rachel nói. “Ồ, chị nghe rồi. Chị cũng biết rằng mình thật ngốc nghếch. Nhưng người ta bảo những kẻ ăn chơi phóng đảng lại thường là những người đàn ông vô cùng hấp dẫn. Nhưng chị sẽ nghe theo lời khuyên của em, Ellie. Chị nghĩ là nếu anh ta là một quý ngài thì chị cũng sẽ thay đổi ý kiến- một tông nam tước đấy.” Cô thở dài. “Vây mà điều đó cũng chẳng tạo nên sự khác biệt nào. Nhưng chuyện trò với anh ta thật là vui biết bao, Eleanor ạ.”

Eleanor gật đầu. “Nhưng chị phải tránh xa khỏi anh ta đấy.” Nàng nói. “Chị nhất định phải làm thế, Rachel. Em không muốn nhìn thấy chị bị tổn thương vì anh ta.”

“Chị sẽ tránh xa anh ta.” Rachel nói và mỉm cười buồn bã.

Chị ấy sẽ làm vậy thôi, Eleanor nghĩ, cảm thấy đã nhẹ nhõm hơn. Chị ấy là một cô gái thật quá nhạy cảm.

Đầu tiên, Eleanor đã nghĩ rằng nàng sẽ một mình làm một chuyến thăm viếng vào làng buổi chiều nay. Đó cũng là một trong số những trách nhiệm của nàng trên cương vị là Nữ bá tước Falloden, mặc dù đối với nàng, công việc này lại vô cùng dễ chịu. Nếu như có điều gì nàng cảm thấy thích thú trên cương vị mới này, thì nàng sẽ trả lời ngay đó là quyết định đi về nông thôn của họ, và sự đón chào tuyệt vời quá mức mong đợi của dân làng. Việc đi thăm họ thường xuyên luôn nằm trong những mục tiêu của nàng nhằm mang lại một điều gì tốt đẹp hơn cho những tá điền và dân làng của chồng nàng.

Nhưng nàng không tiếc chút nào khi đi cùng với mọi người. Nàng bị nhồi nhét trong một chiếc xe ngựa cùng với Muriel, Rachel, Ngài Albert và Ngài Sotherby, họ vừa đi vừa nói chuyện và cười đùa vui vẻ. Hai cô của nàng ngồi trên chiếc xe còn lại đang chạy trước mặt, chồng nàng đi cùng và đang chuyện trò với họ. Anh điều khiển xe ngựa trông hoàn toàn thoải mái, tất cả bọn họ đều cười vui thích trước những gì anh nói. Anh quả là một quý ông hoàn hảo, nàng bắt buộc phải thừa nhận điều này. Cho dù anh có đã nghĩ gì về gia đình nàng đi chăng nữa, anh vẫn cư xử với họ hết sức lịch thiệp và nhã nhặn chừng nào họ còn lưu lại làm khách của anh.

Nàng cảm thấy lòng mình dâng lên một niềm tự hào về anh. Và cả niềm tự hào mình đã thuộc về anh nữa.

Họ không phải đang đi thám hiểm hay du lịch, nàng nghĩ thế. Nàng muốn tận hưởng buổi chiều ngày hôm nay. Như ngài tử tước đã nói vào lúc sớm, thời tiết Giáng sinh thật tuyệt vời. Và bản thân Giáng sinh cũng là một mùa phi thường và kì diệu nữa, nàng nghĩ, cuộn đôi tay mình trong những chiếc găng ấm áp, đưa mắt ngắm nhìn hơi thở mình đang bay lên thành những đám mây mỏng mảnh trên đầu. Âm thanh của vó ngựa nện đều đặn trên tuyết hòa lẫn với tiếng kêu lạnh lạnh của những quả chuông và tiếng cọt két của những chiếc xe đang lăn bánh trên đường.

Nàng tiếp tục nhìn lên phía trước, không tham dự vào cuộc chuyện trò của các chị và những quý ông kia. Anh đã là chồng nàng, nàng nghĩ, ngắm nhìn tấm lưng thẳng, hai bắp đùi mạnh mẽ và đôi tay đeo găng của anh đang giữ chặt dây cương. Chồng của nàng. Người đàn ông mà nàng sẽ trao gửi hết cuộc đời còn lại. Ý nghĩ đó đã cách đây không lâu, lần đầu tiên đã làm nàng rung mình kinh hãi – cho đến tận bây giờ, vẫn thật khó khăn khi nhớ lại những ngày đầu tiên của họ. Nó là một điều nàng đã phải chấp nhận như việc chấp nhận đối mặt với một cuộc sống bất hạnh và nhiều nỗi âu lo. Bây giờ nó như một sự... Thử thách. Phải, đúng là một thử thách.

Nàng quay đầu lại và bất chợt bắt gặp đôi mắt tò mò của ngài Albert. Họ cùng vội quay đi chỗ khác ngay lập tức.

Hôm nay là buổi học cuối cùng của bọn trẻ. Tất cả bọn chúng đều đang rất háo hức và khích động bởi vì bà Nữ bá tước sẽ đến thăm và nghe chúng đọc bài ngày hôm nay. Sự khích động và nỗi lo lắng luôn đi cùng với nhau của cô giáo còn tăng lên gấp mười khi nhìn thấy nữ bá tước của họ đang đến kèm thêm hai quý bà nữa, nhưng sống sót nhất vẫn là sự xuất hiện của Ngài bá tước.

Những quý bà lớn tuổi liền được giới thiệu tên ngay, một người thì chào rất nhã nhặn trong khi người còn lại thì mỉm cười hiền hậu như một người mẹ, cả hai đều ngồi lên những chiếc ghế mà Cô giáo Brook vừa vội vàng mang đến. Ngài lãnh chúa vẫn kiên quyết đứng bên khung cửa, tay chắp sau lưng, trong khi phu nhân của ngài mỉm cười dịu dàng với tất cả bọn trẻ và bắt đầu tiến về phía băng ghế ngồi của bọn chúng và nói chuyện với từng đứa một.

Cô Brook đột nhiên cảm thấy rất kinh hoàng. Điều này chưa từng được lên kế hoạch trước bao giờ cả. Cô chưa hề chuẩn bị cho bọn trẻ để chuyện trò với bà Bá tước, người mà lẽ ra sẽ đến một mình, sẽ ngồi đợi trên chiếc ghế đã được sắp xếp một cách chu đáo đặt trên chiếc bục kia, trong lúc đó bọn trẻ sẽ đứng dậy từng đứa một và đọc trôi chảy những đoạn văn đã chuẩn bị sẵn trong tập đọc của chúng.

Cô Brook nuốt khan trong họng và nhận ra tình cảnh gay go của cô chính là bắt nguồn từ dáng đứng bất động của Ngài lãnh chúa và những quý bà lớn tuổi đang ngồi trên ghế kia- những người khách của Grenfell Park.

Bá tước ngẩng nhìn vợ mình chăm chú. Nàng dường như không chú ý chút nào đến những nghi thức ngoại giao đúng đắn vào một dịp như thế này. Nàng đáng lẽ phải đóng vai trò của một quý bà đài các, kiêu sa và cách biệt, sẽ gây một ấn tượng khiếp sợ và thán phục trong tim lũ trẻ cũng như Cô Brooks nữa. Giống như chàng đang đóng vai trò Đức ông của mình, đứng bất động trong phòng học và chau mày nghiêm nghị.

Mặc dù vậy chàng không được tự ý chọn lựa vai trò đó cho mình. Nó là một phần đã ăn sâu vào tâm trí chàng bởi nền tảng giáo dục từ lâu chàng đã được học, khiến cho chàng dường như không thể làm khác đi được. Bọn trẻ hiển nhiên là bớt căng thẳng thấy rõ và vui sướng trước sự gần gũi quá sức mong đợi và nụ cười ấm áp của nàng trong căn phòng. Nhưng thay vì cảm thấy thất vọng trước lối cư xử chưa hợp lẽ của nàng (bà nội chàng mà chứng kiến chuyện này chắc sẽ đội mồ ngồi dậy mất), chàng lại cảm thấy một nỗi thêm muốn và ghen tị cùng lúc với một niềm tự hào không ngờ đến dâng lên trong lòng. Và còn một điều gì khác nữa. Nàng thật vô cùng xinh đẹp, ấm áp, và ân cần - làm sao chàng đã từng nghĩ rằng nàng là một người lạnh lùng cơ chứ?

Nhưng Cô Brook nhìn trông như thể sắp sửa bị chứng ngạt máu tấn công. Chàng bèn tiến vài bước về phía cô.

“Bà đã dạy ở đây từ hè rồi phải không, thưa bà?” chàng nói. “Ngài giáo sĩ Blodell đã thông báo với tôi lúc ông ấy tìm được bà là ứng cử viên tuyệt vời cho vị trí này, và tôi chưa từng nghe được điều gì khác ngoại trừ những báo cáo tốt đẹp về việc dạy của bà từ khi bà đến đây.”

Cô Brook lập tức đỏ mặt trước lời khen ngợi rồi vội nhún gối chào một cách ngưỡng ngùng. “Xin cảm ơn ngài.” cô ấy nói. “Tôi chỉ làm hết sức của mình thôi, thưa Đức ngài”

Chàng mỉm cười với cô ấy. “Bà dự định cho lũ trẻ tập đọc phải không?” Chàng hỏi. “Tôi thấy các quý bà đã sẵn sàng nghe bọn chúng đọc rồi. Hi vọng chúng tôi không làm gián đoạn những kế hoạch trong ngày của mọi người.”

“Ôi không, thưa Đức ngài.” Cô Brook vội vàng đảm bảo với chàng. “Chúng tôi rất lấy làm vinh dự thưa ngài. Còn hơn cả vinh dự nữa.”

“Vậy chắc bà không phiền nếu chúng tôi chuyện trò với lũ trẻ một lúc trước đã.” Chàng nói. “Chúng tôi không định chất vấn chúng về bài học ngày hôm nay đâu, thưa bà. Giáng sinh mà” Chàng mỉm cười trấn an bà giáo lần nữa.”

Cô Brook đã từng rất sợ hãi. Bây giờ cô bớt căng thẳng hơn nhiều, và đã bắt đầu nhìn Ngài bá tước với sự tôn kính gần gũi hơn trong đôi mắt.

Còn bây giờ, chàng khám phá ra mình đã chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiến tới bọn trẻ và chuyện trò với chúng, như vợ chàng đang làm. Chàng gần như cảm thấy khiếp hãi. Biết nói gì với bọn trẻ trong làng bây giờ? Làm sao mà nàng có thể trông hoàn toàn thoải mái thể nhỉ, cứ như việc đó là niềm ưa thích của nàng vậy?

“Các cháu có một buổi hòa nhạc vào ngày mai phải không?” Chàng hỏi nhóm những bé trai đầu tiên mà chàng nhìn thấy trước nhất. Một câu hỏi thật ngốc nghếch vì đã rõ ràng câu trả lời rồi.

Chúng gật đầu, những đôi mắt tròn xoe đều mở to.

Chàng mỉm cười, tìm kiếm trong đầu những câu khả dĩ tiếp theo để nói.

“Nhưng chúng cháu không có chỗ nào để biểu diễn cả.” một giọng lạnh lạnh cất lên.

Bá tước tìm ra nơi bắt nguồn giọng nói đó và nhướng mày lên. “Không có chỗ nào ư?” Chàng nói với nó một cách khịch lệ.

“Phòng học thì quá nhỏ cho tất cả bố mẹ của bọn trẻ, thưa ngài.” Đó là giọng của vợ chàng, cất lên ầm ập đầy vẻ quan tâm và có một chút gì vui thích trong đó. “Bọn trẻ chỉ đang nói với tôi về việc ấy thôi. Giáo đường của nhà thờ thì lại phải đóng cửa cho đến tận mùa hè vì ngồi trên trần đã bị hư hỏng nặng.

“Được rồi,” bá tước nói, “tôi sẽ cho lệnh lợp lại ngói xong, chỉ trong vòng vài ngày tới thôi.”

Bọn trẻ vội hoan hô một cách háo hức. Bằng tiền của cha nàng, chàng nói với nàng điều đó bằng ánh mắt hơi đánh lại đang lướt trên mặt nàng. Như một phản xạ phòng vệ tự động chàng đợi chờ những lời châm chọc lại. Nhưng nàng lại chỉ đang mỉm cười.

“Trong lúc chờ đợi,” nàng nói, “chúng phải biểu diễn buổi hòa nhạc đó trong điều kiện chật chội đến tuyệt vọng vì quá đông người mất thôi, hoặc là vẫn phải sử dụng nhà thờ, nơi rõ ràng là không phù hợp chút nào.”

“Trừ phi là có sự lựa chọn khác.” chàng nói.

“Ôi thưa ngài.” Cô Brook thốt lên giọng đầy lo lắng. “Phòng học của trường đã là quá tốt rồi. Còn các con, thật là hư quá khi quấy rầy Đức ngài và Đức bà đây bằng một vấn đề nhỏ nhặt như vậy.”

“Nhưng chuyện này lại không nhỏ nhặt chút nào, thưa bà?”, chàng nói, quay về phía cô giáo. “Và chắc hẳn phải cách nào khác chứ.” Chàng nhìn lại vợ mình, nàng vẫn đang mỉm cười với chàng. Nàng biết rõ điều chàng đang nghĩ, chàng chắc chắn là như vậy. Giống như là người chồng và người vợ đều thấu hiểu rõ ràng suy nghĩ của nhau. Thật là một khoảnh khắc lạ lùng và không thực.

“Chúng tôi đang có một nhà đầy khách, Cô Brook ạ,” nàng nói, “những người chắc chắn sẽ rất vui thích được thưởng thức buổi hòa nhạc của bọn trẻ. Và còn nữa, họ không thể nào cùng chen chúc trong căn phòng chật chội này với cả cha mẹ và ông bà của chúng được. Cô và dì cũng nghĩ như cháu phải vậy không, Dì Catherine, cô Beryl?”

“Dì chắc chắn,” Dì Catherine nói, “là chúng ta đều sẽ rất thất vọng nếu bỏ lỡ một buổi hòa nhạc như thế.”

“Vậy thì quyết định” Bá tước nói. “Bọn trẻ sẽ đem về nhà một tin tức mới rằng, buổi hòa nhạc ngày mai sẽ được tổ chức tại Grenfell Park. Bắt đầu lúc vào lúc bốn giờ, chúng ta có nên nói như thế này không?” Chàng nói tiếp, tay chấp sau lưng. “Rằng đó là một quyết định rất thỏa đáng để giải quyết khó khăn này?”

“Và tiếp sau đó sẽ có một buổi tiệc,” vợ chàng nói, “với thật nhiều trò chơi và thức ăn ngon nữa.” Nàng lại mỉm cười dịu dàng với bọn trẻ.

Một vài đứa trẻ nhìn họ chằm chằm, miệng há tròn xoe, số còn lại hoan hô ầm ĩ. Có hai bé trai thậm chí còn lộn ngược người ra đằng sau ghế ngồi của chúng một cách phấn khích, và gây ra một vụ huyền não đáng kể trong khi Cô Brook cứng cả người và nhìn chúng giận dữ.

“Thật là quá sức tử tế, thưa ngài, thưa bà.” cô ấy nói. Lấy lại quyền hạn của mình, cô ấy hướng về phía những học trò đang quá khích vì vui sướng. “Cô tin rằng các con sẽ bày tỏ lòng biết ơn của mình một cách

đúng đắn bằng cách vỗ tay hoan nghênh, phải không các con?”, cô ấy nói và làm mẫu bằng cách vỗ hai tay vào nhau thật nhẹ nhàng và lịch sự.

Bọn trẻ vỗ tay với sự nhiệt tình lớn hơn gấp bội. Bá tước mỉm cười với vợ và chợt nhận ra lần đầu tiên trong mối quan hệ của họ - ở bên ngoài phòng ngủ - họ đã kết hợp với nhau thật ăn ý như là hai vợ chồng thực thụ. Rất nhịp nhàng cùng nhau, mà chẳng cần phải bàn tính trước, họ đã cùng lên kế hoạch một buổi hòa nhạc và một bữa tiệc cho bọn trẻ và cả cha mẹ chúng trong ngôi nhà. Điều chưa từng được nghe nói đến ở những vùng lân cận, điều mà người đầu bếp của chàng cũng đành phải cam chịu thôi. Chàng cảm thấy vô cùng hài lòng, thích thú với việc này mà chẳng biết nguyên nhân tại sao.

“Cô Brook.” vợ chàng nói. “Tôi hiểu là bà muốn bọn trẻ đọc bài cho tôi nghe. Tôi rất vui thích được nghe chúng đọc, vậy bà muốn tôi sẽ đứng ở đâu đây?”

Rất nhanh, nàng đứng lên chiếc bục và chàng thì lại đứng bên khung cửa một lần nữa. Nhưng nàng đã cư xử thật tế nhị và khôn ngoan, chàng nghĩ - nếu như nàng đã có dự định từ trước như vậy. Bây giờ thì bọn trẻ không còn bị căng thẳng vì quá khích động nữa mà đang vui vẻ tận hưởng niềm vui bất ngờ này. Thậm chí Cô Brook nhìn cũng không còn dễ cáu kỉnh như trước. Và bọn trẻ đứng lên từng đứa một và lần lượt đọc trong khi Eleanor mỉm cười khích lệ chúng.

“Các cháu thật tuyệt vời.” Nàng nói khi đứa bé cuối cùng đã ngồi xuống. “Và đọc rất hay. Ta chưa từng biết đến niềm vui thích nào như vậy trong cả thời gian dài trước đây. Thế ngày mai buổi biểu diễn có tuyệt vời như thế này không?”

Bọn trẻ đều cười vui.

“Ta sẽ rất mong đợi vào ngày mai đó.” nàng nói và chuẩn bị bước đi. “Có phải Giáng sinh luôn là ngày lễ tuyệt vời nhất trong năm đúng không nào?”

Bọn trẻ nhìn như là chúng đều sẵn sàng nhao nhao để hưởng ứng câu nói của nàng, nhưng Cô Brook liền ra hiệu cho chúng, chúng liền đỏ mặt rồi cùng đồng thanh câu hát. “God Rest Ye, Merry Gentlemen.” (*) những từ ngữ được bọn trẻ hát lên với một sự nhiệt tình và hăng hái quá mức và hoàn toàn chẳng để tâm chút nào đến ý nghĩa của bài hát.

Đúng vậy, Giáng sinh quả là kì diệu và tuyệt vời, Bá tước nghĩ, thăm trả lời cho câu hỏi của vợ chàng khi chàng mở cánh cửa phòng học nhường lối cho các quý bà đi trước và giờ tay chào tạm biệt bọn trẻ và cô giáo.

“Còn bây giờ chúng ta đến nhà ông mục sư,” chàng nói, “để báo tin cho bà Blodell nơi tổ chức mới của buổi hòa nhạc và cho bà ấy biết luôn về bữa tiệc phải không?”

“Vâng.” vợ chàng nói, nắm lấy tay chàng. “Tôi chắc nó cũng là một trách nhiệm nặng nề của bà ấy nữa đấy, thưa ngài.”

Chàng nhìn sang vợ mình khi nàng đang quay đi nói điều gì đó với hai người cô, và lấy làm ngạc nhiên tự hỏi về những ánh sáng long lanh, rực rỡ còn đọng lại trong mắt nàng khi nàng nhìn và nói chuyện với chàng.

(*) “God Rest Ye, Merry Gentlemen. “hay là (may God rest you merrily, gentlemen) câu hát mở đầu cũng là tiêu đề của bài hát truyền thống chúc mừng Giáng sinh ở Anh, tương tự như bài Silent Night.

18. Chương 10 - Phần 1

Chương 10

Các bác của nàng đã hoạt động không ngừng nghỉ trong suốt một ngày ở nhà. Bác Sam tuyên bố trong bữa tiệc trưa, nếu ông tiếp tục chơi bi a thêm trong suốt tuần kế tiếp, ông sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ còn phải bản khoản về nỗi sợ hãi sẽ mau chóng trở thành một ông già thêm một phút nào nữa.

“Bọn trẻ khoái đi xe trượt tuyết chứ hả, cháu nói vậy phải không, Bess?” Bác Ben hỏi. “Trượt theo ngọn đồi dài nhất chứ?”

“Nói chung là quá dài so với sức lực của cháu đấy, thưa Bác” chị ấy trả lời. “Quả thực là ở đây có nhiều ngọn đồi, nhưng dĩ nhiên là Davie chỉ chọn con đường nào dài và dốc nhất mà thôi.”

“Thế mới là cháu trai của ta chứ” Bác Sam nói và cười vui vẻ. “Ồ đây có bao nhiêu cỗ xe trượt tuyết vậy hả, chàng trai?” Ông quay về phía Bá tước đang đứng ở đầu bàn.

“Sáu.” Bá tước nói. “Mặc dù số lượng những chiếc xe đó đã chẳng quan trọng gì, bởi vì cháu là người duy nhất cháu biết đã từng sử dụng một chiếc trong số đó. Cho đến tận sáng nay thưa ngài”

“Sáu hả?” Bác Sam bùng lên phấn khích. “Quá đủ để xếp thành một toa tàu rồi. Chúng nó có chịu nổi sức nặng của ta không hả chàng trai?”

“Nhất định là có rồi, thưa ngài.” Bá tước nói, nhưng vẻ mặt chàng lại hơi có chút ngờ vực.

“Tuyệt vời.” Bác Sam chà hai tay lại với nhau trong một điệu bộ nôn nóng, gợi nhớ lại hình ảnh người anh em đã mất của mình. “Nếu chúng đỡ nổi ta, ta chắc chúng cũng sẽ chịu được hết tất cả mọi người. Ben có vẻ nhẹ nhõm hơn ta cỡ một chiếc lông chim. Còn ta thì không biết cân nặng của Irina bây giờ là bao nhiêu.”

“Ôi, Samuel.” cô lập tức phản đối và đỏ mặt.

“Ôi bác Sam.” tất cả các chị em họ đều đồng thanh.

Cuối cùng mọi việc đã được quyết định mà không cần phải bàn cãi gì thêm, sau bữa ăn mọi người sẽ làm cuộc hành trình ra những ngọn đồi phủ tuyết trong đêm tối và sẽ trượt trên những chiếc xe trong khoảng một, hai giờ dọc theo những triền dốc.

Thật giống như một đàn trẻ con vậy, Eleanor nghĩ, và nhìn với một chút lo lắng về phía chiếc bàn nơi chồng nàng đang ngồi với bốn người bạn. Quả thực, bọn họ cư xử còn ngang bướng hơn cả bọn trẻ con nữa. Bây giờ nàng chẳng thể biết được chồng nàng và những người bạn của anh đang nghĩ gì? Họ có cảm thấy thường trực một nỗi chán ghét với những tính cách vô tư, suông sã của thị dân hay không? Hay là họ đã học được cách để chịu đựng rồi?

Chồng nàng nhìn vẫn điềm tĩnh, nhã nhặn như mọi khi. Hay nói một cách khác là hoàn toàn không thể dò đoán được. Nàng không biết được cuối cùng thì lúc nào anh sẽ bùng nổ nổi tức giận với gia đình của nàng, bộc lộ cảm nghĩ thực sự của mình đối với họ hay là anh chỉ đơn giản phản ứng lại bằng một cuộc tranh cãi với nàng khi có dịp.

Họ đã lại tranh cãi một lần nữa trên đường trở về nhà từ trong làng.Ồ, cũng không chính xác là một cuộc tranh cãi. Họ đã trao đổi với nhau vài lời và nàng đã mắc sai lầm vào lúc cuối, đến mức nàng đã cảm thấy hết sức bức mình. Niềm vui thích tuyệt vời của buổi chiều đã bị phá hỏng.

“Em chắc cũng biết điều này, anh nghĩ vậy.” anh ta nói khi dẫn nàng lên gác để vào phòng của mình. “Lúc ở trường, phải chăng em đã rất thành công trong việc làm cho Cô Brooks trông như thể sắp ngất bằng việc không chú ý cư xử như một vị phu nhân?”

“Như thế nào vậy?”, nàng nói và cứng người lại.

“Em chỉ nên gạt đầu một cách độ lượng và không được mỉm cười.” anh nói. “Và cho phép họ dẫn nàng đứng trên chiếc bục không một chút chậm trễ. Và nàng chỉ nên lắng nghe bọn trẻ đọc, ngắc ngứ với giọng mất bình tĩnh như vậy, rồi sau đó thì khuyên chúng một cách độ lượng rằng chúng phải thật chăm chỉ học tập hơn nữa nếu muốn đọc được trôi chảy.”

Nàng cảm thấy vô cùng tức giận với sự thờ ơ, vô cảm của anh. Ôi nàng mới chỉ bắt đầu cảm thấy thoải mái với anh mà quên mất rằng anh thuộc giai cấp quý tộc, là một kẻ ngạo mạn điển hình nhất.

“Tốt thôi.” nàng nói, hếch cằm lên. “Làm sao ngài có thể trông đợi điều gì ở con gái của một kẻ thị dân, thưa ngài? Con gái của một nhà buôn than? Ngài còn có thể mong đợi gì ngoài sự thô lỗ chứ? Có lẽ ngài nên mang tôi trở về thành phố nơi tôi có thể trốn tránh yên ổn tất cả mọi việc giao tiếp xã hội và để khỏi phải làm mất mặt ngài.”

Anh ta mở cánh cửa thông với phòng thay đồ của nàng và nghiêng mình cúi chào.

“Em quả thật là một chú nhím nhiều gai.” anh nói dịu dàng. “Nếu như em để cho anh nói hết, anh đang định nói là anh rất vui mừng vì em đã phá bỏ những lễ thói thông thường. Em làm cho bọn trẻ cảm thấy thoải mái để vui thích tận hưởng buổi chiều ngày hôm nay thay vì nỗi lo sợ.”

Nhưng nàng đã nhìn lại anh với vẻ hoài nghi trong đôi mắt. Lời khen từ bá tước Fallogen ư? Hay đơn thuần đó lại chỉ là một sự chiều cố khác? Nàng chợt nhớ lại -Mọi điều đang dần trở nên tốt đẹp, con yêu quý, nhưng đừng quên rằng thời gian tới cũng sẽ như thế, vì vậy cho đến lúc đó con hãy nhớ những việc đã xảy ra như thế nào.

Nàng đã vượt qua anh và đóng cánh cửa lại sau lưng mình. Và nàng tự hỏi phải chăng họ đã tranh cãi, hay là không phải như vậy?

Và bây giờ những người thân của nàng đang có ý định đi trượt tuyết dọc theo những sườn đồi. Nhưng vấn đề là ở chỗ nàng đang cũng đang nóng lòng đến chết đi được. Nàng muốn lướt trên những ngọn đồi dốc nhất với tốc độ năm mươi dặm một giờ, nếu như có thật tồn tại một tốc độ như thế, nàng muốn hét vang trong không gian rộng lớn. Nàng đã bị đè nén quá mức với việc phải thận trọng cư xử như một đại phu nhân mà nàng đang bị ép phải làm. Ôi chúa, ngay cả trong những cơn ác mộng tồi tệ nhất của nàng, nàng cũng chưa bao giờ từng mơ mình sẽ trở thành một Nữ bá tước.

Nàng nhìn lại chồng một cách bướng bỉnh qua bên kia chiếc bàn. Anh bắt được ánh mắt của nàng và nhướng mày lên.

Quả là một chú nhím nhiều gai, nàng nghĩ, đó hoàn toàn chỉ là sự hạ cố của anh mà thôi. Thế thì được, nàng sẽ “xù lông nhím” “với anh!

Cô Beryl, Cô Ruth và chị Aubrey ở lại trong nhà. Bọn trẻ không được tiết lộ về cuộc thám hiểm vì chúng phải đi ngủ sớm để chuẩn bị cho Đêm Giáng sinh, Bessie giải thích với chúng như vậy. Còn tất cả mọi người đều khởi hành về phía những ngọn đồi, mặc thật ấm để chống lại cái lạnh giá buốt của buổi tối, sáu người trong bọn họ kéo theo sau những chiếc xe trượt tuyết. Một vài người trong bọn họ còn mang theo cả đèn lồng, mặc dù hoàn toàn không cần thiết. Đêm sáng huyền ảo bởi ánh trăng, tuyết trắng và những vì sao lấp lánh trên trời.

“Thời tiết Giáng sinh mới thật tuyệt diệu làm sao” George Gullis nói, tuy nhiên vẫn giả vờ làm điệu bộ rùng mình để có cơ hội anh quàng tay mình qua vai của Mabel.

“Thời tiết tuyệt diệu cho những cặp tình nhân, đây mới là điều cậu muốn nói đó chàng trai.” Bác Sam gọi với lại. Nhưng nếu như ông đang muốn chọc cho những cặp tình nhân lúng túng, thì chắc ông sẽ phải thất vọng mà thôi. Bọn họ chỉ đơn giản là đang nhìn vào mắt nhau và cùng cười rạng rỡ, ánh sao phản chiếu lung linh trên gương mặt.

“À” Dượng Harry nói, dừng lại trên dấu chân của mình khi họ đã tiến gần đến những ngọn đồi. “Bây giờ mới được gọi là tuyệt diệu này, có đầy đủ cả những con dốc cho những kẻ liều lĩnh bạt mạng, và cả những ngọn đồi cho ai yếu tim nữa.

“Và thật nhiều những thân cây để che chở nữa chứ” Di Catherine nói. “Chúng trông thật là đáng yêu với những cành trĩu nặng tuyết.”

Quả là một không gian đáng yêu dành cho lũ trẻ, Eleanor nghĩ. Hay là cho nhà Transomes, những người mà trong trái tim luôn luôn là những đứa trẻ. Bao gồm cả nàng nữa. Ôi nàng muốn là người đầu tiên được trượt xuống ngọn đồi dài nhất.

“Thôi được.” Cô Irene nói, chỉ tay xuống ngọn đồi ít dốc nhất. “Cô chẳng xấu hổ chút nào khi thừa nhận là mình bị xếp vào hàng ngũ những kẻ yếu tim đâu. Sam, đưa em xuống ngọn đồi này đi.”

Trong khi đó, Harvey và Jane, George, Mabel cùng với Tom và Bessie đều chọn những ngọn đồi khác nhau, đây thường nằm trong tay.

“Cô Weekes.” Tử tước Sotherby nói, quay về phía Muriel. “Cô có muốn thử sức với ngọn đồi dốc nhất này không?”

“Theo sau chúng tôi nhé, nếu cậu dám, Jason.” Ngài Albert gọi với theo kèm một nụ cười toe toét. Anh ta đã sẵn sàng trượt xuống đồi cùng với Rachel rồi.

“Ôi, các anh.” Eleanor nói không với một người đặc biệt nào. “Em muốn là người đầu tiên được trượt cơ.”

“Làm người thứ ba có sao không?” Một giọng nói cất lên sau lưng nàng. “Chúng ta sẽ tóm được một chiếc xe sớm nhất ngay khi có người nào vừa trượt xuống thôi.”

Nàng quay lại và mỉm cười. Nhưng niềm vui thích đã đột ngột biến mất trong lúc này. “Thứ ba là từ hồi nãy rồi, Wilfred.”

Nàng nói, và nhìn vào dáng người cao, mảnh dẻ của anh ta và tưởng tượng ra mọi việc sẽ như thế nào nếu những sự kiện vài tháng trước có thể đổi khác đi. Nó chắc sẽ là một buổi tối diệu kì trượt xuống ngọn đồi, để mình khuất bóng sau những thân cây trong một vài phút và đi thật chậm về nhà trong khi mọi người đều đang rào bước trước mặt.

Nàng đợi chờ một cơn đau nhức nhối. Hay ít nhất cũng là một niềm khao khát. Nhưng nàng chỉ cảm thấy một mối phiền muộn vì anh ta đã đến, vì anh ta đang ở đây, một nỗi nhắc nhở thường trực về những gì đáng lẽ phải xảy ra. Và nàng không thể đẩy khỏi đầu óc nàng nỗi thất vọng vì sau cùng anh ta cũng chẳng hoàn hảo chút nào như nàng đã nghĩ. Anh ta đáng lẽ không nên viết cho nàng bức thư ấy, đáng lẽ không nên đến, và càng không nên đeo đuổi nàng vào mọi lúc như thế này. Và dường như bất cứ khi nào nàng nghe trộm được anh ta chuyện trò với một ai đó là thế nào anh ta cũng đang nói về chức vị mới của mình trong công ty của anh ta. Nhắc nhở cho nàng một cách không thoải mái về việc họ đã tiến gần đến cái đích hạnh - phúc - mãi - mãi - về - sau mà họ đã từng cùng nhau mơ ước như thế nào.

Nàng muốn được trượt đầu tiên xuống ngọn đồi. Với một ai đó, Với...

Thật vậy, điều hợp lý duy nhất ở đây là nàng nên luôn ở bên cạnh chồng trong mọi lúc. Nàng đưa mắt tìm kiếm anh trong đám đông và thấy anh đang nhìn lên con dốc nơi Cô Irine và Bác Sam đang chuẩn bị trượt xuống. Nàng cau mày. Tại sao nàng lại muốn trượt với anh cơ chứ? Chẳng nghi ngờ gì là anh không tán thành việc tất cả cùng ra ngoài. Nàng đành phải tự thưởng thức niềm vui trượt tuyết với Wilfred vậy.

Cô Irene hét lên còn Bác Sam gầm vang phấn khích.

Mabel cũng hét vang.

Ngài Albert Hagley thì hò reo.

một bầy trẻ con đang chơi đùa. Eleanor nghĩ, và nàng cho phép Wilfred nắm tay nàng trong vài phút, cho đến lúc anh ta tìm được một chiếc xe trượt, và kéo nàng cùng lên đồi, băng qua những lớp tuyết dày nhất ở bên kia đường trượt. Nàng hít đầy lồng ngực không khí mát mẻ và quả quyết với bản thân rằng nàng sẽ được vui chơi.

Họ dường như gặp khó khăn một chút để leo lên sườn đồi, khi họ đã tới đỉnh con dốc, nàng quay đầu nhìn xuống. Nhưng mọi thứ đều quá tuyệt diệu để không thể bỏ lỡ. Nàng lẹ làng ngồi xuống ghế trước của chiếc xe trượt và đợi Wilfred cũng ổn định vị trí, hai đầu gối của anh ta kẹp hai bên hông nàng, đôi tay anh ta nắm chặt những sợi dây vòng qua hai bên vai nàng. Hơi thở ẩm áp và đôi môi anh ta đang hôn lên má nàng.

“Ellie.” anh ta thì thầm. “Anh ước gì chúng ta có thể trượt xuống bên phía kia ngọn đồi, biến mất và không bao giờ trở lại nữa, em có muốn như vậy không?”

Nhưng nàng chỉ cảm thấy tức giận và không ham thích một chút nào. “Em chỉ muốn được trượt xuống đồi mà thôi.” Nàng nói, quay mặt đi khỏi anh ta.

“Hắn ta đã đứng bên ngoài thư viện.” Wilfred nói. “Hắn ta có cư xử thô bạo với em không, Ellie?”

Nàng hét lên thật to. “Trượt nào”

“Đi thôi nào, Ellie, Wilf.” Bác Ben, đang vắt vả kéo chiếc xe ngược lên đồi với Cô Eunice, vội đứng lại vỗ tay và huýt gió với họ.

Và giờ đây họ đang lao vút xuống sườn đồi, không khí lạnh ủa vào mắt và lên trên mặt họ, nỗi phiền toái dường như không thể tránh được. Eleanor hét lên thích thú và cười đến mức không thể dừng lại được khi họ đã gần xuống tới chân đồi và trượt chậm dần cho đến khi ngừng lại hẳn.

“Ellie.” Wilfred nắm được cổ tay nàng khi nàng nhảy ra khỏi xe, nhưng nàng rút tay lại và nhìn vào anh ta.

“Hãy để cho em yên.” nàng rít lên với anh ta, cảm thấy bất ngờ với chính mình. “Anh đã không muốn em khi anh đã có thể có được em, Wilfred. Còn bây giờ, anh sẽ không bao giờ còn có em được nữa. Và em thì không chia đôi bản thân mình. Em thuộc về Randolph.” nàng gần như bị vấp lời vì chưa quen với cái tên lạ lẫm đó, “theo luật lệ, trước chúa và bởi lòng trung thủy của hôn nhân.”

“À, ra thế Ellie.” Anh ta nhìn nàng vẻ khổ sở. “Cuối cùng em cũng đã bị quyến rũ bởi tước vị và sự giàu sang phú quý rồi. Anh đã không chờ đợi điều đó ở em.”

“Em chỉ bị quyến rũ bởi hôn nhân mà thôi.” Nàng nói. “Anh ấy là chồng em. Hãy để cho em yên một mình, Wilfred.”

Anh ta vẫn túm lấy cổ tay nàng và kéo nàng ra xa đường xe trượt. Nàng quay trở lại thực tế và nhìn quanh với một nỗi lo sợ có thể bị ai đó chứng kiến cuộc cãi cọ của họ. Nàng không nghĩ ra ai có thể nhìn thấy ngoại trừ chồng nàng, người đang quay mặt nhìn lên một con dốc nhỏ. Anh ở quá xa để có thể nghe thấy được câu chuyện. Nàng rút tay mình lại.

“Ngài Charles.” nàng gọi to người bạn của chồng nàng khi anh ta đang quay trở lại từ lần trượt mới đây của mình, đang cười vang và phúi tuyết trên người. “Ngài có muốn thử lại một lần nữa không? Với tôi?”

Ngài Albert Hagley đã quyết định một cách rất quyết liệt sẽ đi vào làng vào buổi chiều hôm đó. Và anh đã ngồi ở cỗ xe thứ hai, trò chuyện với tất cả ba quý cô - mặc dù Bà Fallogen đã quá bận tâm với việc nhìn Randolph để nghe những gì cậu ấy nói - và anh phải thăm thán phục cô gái tóc sẫm nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngồi bên mình và cảm thấy không thoải mái chút nào. Anh đã rất thận trọng lảng tránh cô từ buổi sáng ngày hôm trước. Anh không muốn gây cho ai đó một ấn tượng là anh đang tán tỉnh cô.

Lúc trước ở trong làng anh chắc đã đi cùng cô nếu cô lại không lập tức khoác tay người chị họ và rồi không biết là làm sao chuyện đó lại xảy ra, anh không thể chắc được- đến lúc về cô lại đi cùng với...Jason. Dường như điều đó có nghĩa là cô cũng chẳng hề theo đuổi anh. Chuyện này làm anh yên lòng nhưng mặc dù vậy anh vẫn cảm thấy rất chán nản.

Có lẽ việc trải qua một ngày ở cách xa khỏi gia đình của cô đã làm anh mất cảnh giác và trở nên thiếu thận trọng hơn hẳn. Dù sao đi nữa thì anh cũng đã nhận ra là anh đang dạo bước với Rachel Transome tới những ngọn đồi và cười khúc khích với những giai thoại vui nhộn của cô về lịch sử những vụ trượt băng và đua thuyền của gia đình. Nhà Transomes, dường như lúc nào cũng biết cách vui vẻ. Điều đó làm anh suy nghĩ một cách buồn bã về những sự lúc nào cũng ra vẻ đoan trang đứng đắn của mẹ và các chị anh và cả những chuyện ngồi lê tâm phào của họ với đề tài ai là những kẻ cư xử không theo chuẩn mực giai cấp quý tộc ngày hôm nay.

Khi họ tới những sườn đồi, anh thấy là mình đang túm ngay lấy một chiếc xe trượt, mặc dù ở đây chỉ có sáu chiếc, nắm chặt tay Rachel cùng lướt bay trên những lớp tuyết dày bắn tung sang hai bên đường xe trượt, y như cách bọn trẻ con mới vừa làm sáng nay vậy. Và anh đã cùng cười vang, hò reo với cô khi họ trượt xuống chân đồi còn nhanh hơn tốc độ của âm thanh - hay là anh đã đang cùng thể nguyên với cô, tay đặt lên trái tim mình?

“Thật là một cú trượt ngoạn mục.” cô nói, mỉm cười vui vẻ.

Anh không hề nghĩ đến chuyện đổi người cùng chơi trong suốt tất cả các lần họ trượt xuống đồi như mọi người đều làm. Và anh cũng chẳng nghĩ tới chuyện buổi tối anh đã cố làm ra vẻ thờ ơ với cô như thế nào. Anh không băn khoăn tự hỏi tại sao cô chẳng bày tỏ dấu hiệu nào muốn cúi chào và rời khỏi anh.

Anh chỉ muốn cùng tận hưởng thời gian vui vẻ tuyệt diệu này. Những người họ hàng bên vợ của Randolph, anh kết luận một lần nữa, đều rất biết cách vui đùa và tận hưởng cuộc sống.

Sau đó Timothy Badcombe đề nghị họ cùng tham gia một trò chơi vui vẻ hơn là trượt trên những chiếc xe, và anh chấp nhận lời thách đố trong cuộc chiến với Tim. Tim chọn vũ khí- đó là những quả bóng tuyết- và họ ném như mưa vào nhau với sức mạnh dữ dội và niềm vui thích cho đến khi cả hai đều trắng xóa toàn thân vì tuyết và cùng cười ha hả. Nhưng chiếc xe trượt đã biến mất. Tim tỏ ra buồn phiền bởi vì cô Jane Gullis trẻ đã chiếm lấy nó một cách hân hoan và đang kéo nó lên sườn đồi.

“Thôi được,” Ngài Albert nói với Rachel, “Anh cho rằng những chiếc xe đã rời bỏ chúng ta để tự giải trí cho bản thân mình bằng những cú trượt khoan thai, nhẹ nhàng hơn, phải không em?”

Anh cúi chào cô rồi đưa tay ra, cô mỉm cười vịn vào tay anh.

Và dĩ nhiên những bước chân đã dẫn dắt họ đến những thân cây và họ đi lang thang đến những gốc cây kín đáo, tách biệt nhất và cùng để cho bản thân chìm khuất dần trong rừng. Và dĩ nhiên sau cùng bước chân họ chậm lại và cùng dừng ngay một lúc, và dĩ nhiên ở đó cũng có một thân cây hơi ngả để cô có thể dựa lưng vào.

Anh ôm lấy gương mặt cô trong đôi bàn tay và nhìn sâu vào mắt cô, đang lấp lánh yếu ớt dưới ánh trăng. “Nếu như em muốn anh đưa em trở lại với gia đình, anh sẽ làm ngay bây giờ.” Anh nói với cô dịu dàng.

19. Chương 10 - Phần 2

Chương 10

Anh nghe thấy cô khẽ nuốt xuống. Và anh cúi đầu, hôn cô thật nhẹ nhàng, giống như khi anh hôn cô bên dưới hành tẩm gửi trong rừng, Gương mặt cô lạnh mát nhưng hơi thở và đôi môi cô lại ấm áp, nồng nàn.

“Ummm.” anh thì thầm. “Ngọt ngào quá.”

“Anh có phải là một kẻ phóng đảng không?” cô thì thầm thì lại với anh.

Anh nhích người khỏi cô, nhưng vẫn ôm lấy gương mặt cô trong tay mình. “Bởi vì anh đã mang em đi tới đây mà không có người đi kèm nào theo cùng ư?” Anh hỏi. “Anh không bao giờ muốn xúc phạm đến em. Rachel. Hãy tin tưởng anh. Em có muốn anh đưa em trở lại không?”

Cô nhìn anh chăm chăm và sau một vài giây cô lắc đầu nhẹ nhẹ.

Thế là anh lại hôn cô một lần nữa, lâu hơn, sâu hơn nữa và anh áp sát thân mình vào cô, cảm thấy những đường cong mảnh dẻ và mềm mại trên người cô.

Thưa Ngài, ôi thưa Ngài! Anh đã phải mất một năm để tránh xa những tình huống như thế này bất chấp những cố gắng tìm cách mai mối của mẹ và chị anh. Nhưng anh đã rõ ràng trong tâm trí là anh sẽ suy nghĩ về chuyện này sau. Ngày mai anh sẽ cố gắng trốn tránh cô một lần nữa, nhưng không phải là bây giờ.

Đôi tay cô vẫn quàng quanh hông anh và cả hai cùng nghĩ đến việc biến mất trong không gian này dù chỉ một vài phút, hay có lẽ một vài giờ.

Cô Eunice bị lạnh. Sau đó thì Bác Ben đề nghị (hiển nhiên là bất đắc dĩ) đưa cô trở lại nhà. Nàng chưa từng nghe một lời đề nghị nào như vậy. Cái gì cơ? Bỏ về khi đang vui như thế sao? Bọn họ phải đốt ngay một đống lửa, đó là lời Bác Ben tuyên bố, (dù ý tưởng đốt lửa đã có từ trước, chỉ chờ người thích hợp tuyên bố ra thôi.) Ai có diêm không nhỉ? Ngài Badcombe may mắn mang theo. Và thế là đột nhiên tất cả mọi người tham gia đều đổ xô đi tới những gốc cây để thu thập củi đốt, những chiếc xe và những đường trượt ngay lập tức bị bỏ quên lúc đó.

Eleanor cũng là một trong số đó. Nhưng nàng đi một mình, tránh tầm mắt của mọi người khi nàng nhìn thấy Wilfred đang tìm kiếm nàng. Chồng nàng đang trèo lên từ một con dốc nhỏ với Susan, người đã quá lo

sợ việc ngồi trên xe trượt đến mức chẳng dám làm gì cả mà chỉ đứng tần ngần dưới chân đồi gần như suốt cả buổi tối.

Eleanor nhặt lấy vài cành củi, rũ cho chúng hết tuyết và đi thêm vài bước ra xa hơn những gốc cây để tìm kiếm thêm. Và rồi nàng phải dừng lại và nhìn xung quanh một cách thận trọng. Nàng nghe thấy những âm thanh rất nhẹ, hầu như không thể nhận được ra. Chắc chắn họ không phải là một trong số những người đang ồn ào đi kiếm củi kia.

Rachel đang đứng dựa lưng vào một thân cây, ngài Albert Hagley thì đang ghì chặt chị. Họ đang ôm nhau say sưa đến mức hoàn toàn không nhận ra nàng đang đi tới. Họ cùng tạo ra những âm thanh rất khẽ.

Eleanor bị tê liệt vì khám phá của nàng trong một vài khoảnh khắc trước khi rút lui thật chậm và thật khẽ hết mức nàng có thể. Chỉ đến khi nàng đã đi đủ xa khỏi bọn họ nàng mới vội vã rảo bước về nơi đất trống, đến lúc ấy nàng mới nghĩ có lẽ nàng nên tạo ra một âm thanh vào lúc đó, chia cách họ ra và đi kèm theo Rachel trở lại với mọi người.

Nhưng Rachel! Sau cuộc nói chuyện giữa họ mới buổi sáng hôm nay ư? Sao chị ấy có thể? Và với Ngài Albert Hagley nữa! Người đàn ông luôn khinh miệt tầng lớp thị dân, người đàn ông luôn nghĩ bọn họ chỉ đáng để dụ dỗ và quyến rũ nếu như người thị dân ấy là một phụ nữ trẻ và xinh đẹp. Rachel lại là con gái của một chủ quán trọ.

Nhưng Rachel đã không phản đối, dĩ nhiên, thực tế Ngài Albert là một kẻ phong lưu, phóng dăng lão luyện và có phải đến hơn hai năm kinh nghiệm kể từ khi anh ta đã cố quyến rũ nàng.

Eleanor nhìn quanh một cách hoảng sợ và bối rối. Bác Ben? Nàng có nên nói với ông không? Hay là cô Eunice? Nhưng thật là sự khùng khiếp nếu nàng làm vậy. Buổi tối của tất cả mọi người sẽ bị phá hủy mất. Có lẽ cả Lễ Giáng sinh cũng tan tành theo. Chắc Bác Ben sẽ thấy cần thiết phải rời khỏi đây ngay đêm theo cả gia đình. Hay có lẽ Ngài Albert sẽ phải xin phép ra đi. Và nếu thế Rachel -chắc không nhận ra là mình đang được bảo vệ khỏi anh ta- sẽ không bao giờ còn nói chuyện với nàng lần nào nữa.

Ôi Rachel!

Và rồi nàng nhìn thấy chồng nàng đang đứng bên cạnh đồng lửa đã được nhóm lên từ bao giờ. Anh đang quay lại phía nàng và mỉm cười.

“Em định mang chúng đến đây hả Eleanor?” Anh hỏi. “Hay em đến để mang một ngọn lửa của chính mình ra đằng xa kia?”

Nàng nhìn xuống mớ cành cây nhỏ nàng đang giữ trong tay và vội vã quăng chúng lên đỉnh đồng lửa. Nàng giữ lấy tay anh.

“Làm ơn.” nàng nói. “Em cần phải nói chuyện với anh.”

Anh vội đi ra xa khỏi nhóm người với nàng và nhìn xuống mặt nàng đầy vẻ dò hỏi, quan tâm. “Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

“Đó là ngài Albert.” nàng nói. “Anh ta với Rachel trong tay đứng giữa những thân cây và anh ta đang hôn chị ấy.”

Anh nhướng mày lên. “Người ta có thể trách cứ cậu ấy chỉ cậu ấy vì đã tận dụng được một cơ hội tuyệt vời” anh nói. “Họ có vẻ đã thu hút lẫn nhau ngay từ khi họ mới nhìn vào mắt nhau rồi.”

“Nhưng” nàng khẩn cấp nói. “Nhưng anh ta là một... một kẻ phóng dăng.”

“Bertie ư?” Anh nói với chút ngạc nhiên. “Anh nghĩ đó là một từ hơi nặng nề đó, Eleanor. Anh chắc chắn cậu ấy không phải là kẻ dám cưỡng đoạt một cô gái ở giữa những thân cây khi mà có quá nhiều người thân của cô ấy đang ở rất gần xung quanh đâu.”

“Nhưng anh ta đâu có quan tâm đến chị ấy.” nàng nói. “Chị ấy chỉ là con gái của một chủ quán trọ.”

Đôi mắt anh trở nên lạnh lùng. “Ồ, vậy à.” anh nói. “Đúng, chúng tôi đều là những người của tầng lớp quý tộc luôn coi thường những người thuộc tầng lớp dưới và không mất thời giờ để cưỡng ép những thiếu nữ của giai cấp đó nếu chúng tôi có cơ hội đâu. Hay là kết hôn với họ vì tiền, dĩ nhiên rồi.”

“Xin làm ơn.” Nàng lại nín lấy cánh tay anh lần nữa. “Em biết em đang nói gì mà. Em có một kinh nghiệm xác thực về anh ta.”

Anh ngậy ra nhìn nàng và rồi đôi mắt anh bỗng chói sáng rực. “Cậu ấy đã cố thử làm gì đó với em rồi phải không?” Anh hỏi, giọng căng lên vì giận dữ.

“Vâng.” nàng nói, nhưng nàng vội giữ chặt lấy tay anh khi anh nhìn ra hướng những gốc cây và đã bước được một bước ra khỏi nàng.

“Không, không phải bây giờ. Không phải trong lúc chúng ta đã kết hôn với nhau. Hai năm trước đây. Chúng em cùng có mặt trong một buổi dạ vũ với nhau và em đã nhận ra bởi cách mà anh ta luôn nhìn em rằng anh ta thích em. Nhưng sau đó em biết anh ta đã nghĩ em là người dễ dãi bởi vì giai cấp mà em thuộc về. Anh ta đã cố gắng để... chạm vào em, và khi anh ta hiểu mình không thể nào có được em, anh ta bắt đầu nhạo báng em và gọi em là một kẻ thị dân. Và sau đó rất nhanh mọi người đều gọi em như thế, em đã phải mất cả tháng để chống trả lại chuyện này. Rachel đã cho phép anh ta chạm vào chị ấy bởi vì chị ấy không biết anh ta thực sự là người như thế nào.”

Anh nhìn nàng chăm chú, quai hàm đánh lại, gương mặt vẫn biểu lộ một nỗi tức giận.

“Vậy em đã từng là một người...” anh như tự nói với bản thân mình nhiều hơn là với nàng. Và sau đó, dường như bằng cách nào đó anh đã điềm tĩnh được trở lại.

“Cậu ấy sẽ không xúc phạm đến chị em đâu, Eleanor.” anh nói. “Cậu ấy là bạn anh, giống như chị em vậy, và họ đều thân thiết như tất cả những người khác. Đây chỉ là một vụ hôn vụng trộm, không có gì khác hơn. Nhưng ngay ngày mai, anh sẽ có vài lời với cậu ấy. Anh xin hứa.”

Nàng cảm thấy mọi sự căng thẳng đã rút hết khỏi nàng. Anh đã đúng. Dĩ nhiên là anh đúng. Dù sao đi nữa Rachel cũng sẽ được an toàn trong buổi tối ngày hôm nay. Và ngày mai chồng của nàng sẽ nói chuyện với Ngài Albert, giải thích rằng Rachel là chị họ của nàng và là khách của anh. Ngài Albert sau đó sẽ vì danh dự mà cư xử như một quý ông lịch thiệp trong những ngày còn lại ở Grenfell Park. Đó là một cách xử sự của một quý ông. Danh dự đối với họ còn quan trọng hơn bất cứ điều gì trong cuộc sống.

“Có nhất thiết phải cần đến hai mươi người hoặc xấp xỉ chừng đó chỉ để đốt một ngọn lửa hay không?” chồng nàng hỏi, anh đang nhìn lại qua vai mình.

“Em nghĩ là cần đấy,” nàng nói, “khi họ là người Nhà Transomes.”

Câu trả lời của nàng đã lấy được từ trên gương mặt anh một nụ cười toe toét, lần đầu tiên theo như nàng nhớ anh đang trực tiếp nhắm vào nàng. Nó làm anh nhìn trông có vẻ trẻ con và rất đẹp trai. Nó cũng làm cho hai đầu gối nàng chợt trở nên yếu ớt.

“Nhìn này Eleanor,” anh nói, “sáu chiếc xe đều bị bỏ lại. Chúng ta có nên lấy một chiếc trong số chúng không?”

“Ồ có chứ.” Nàng nhìn lên anh một cách háo hức. Nàng đã trượt với hầu hết mọi người đàn ông trong nhóm trừ anh. “Đi nào. Ngọn đồi dốc nhất nhé. Nó đã được sử dụng nhiều lần đến mức trở nên trơn láng và nguy hiểm một cách tuyệt diệu.”

“Đó chính là điều làm cho nó trở nên hấp dẫn lạ thường.” anh nói, nắm lấy một tay nàng trong tay anh và tay kia thì giữ sợi dây kéo của chiếc xe.

“Anh đã từng làm việc này trong tất cả thời gian kể từ khi anh còn là một cậu bé à?” Nàng hỏi khi họ cùng bước một cách khó khăn lên đỉnh đồi.

“Không thường xuyên lắm.” anh nói. “Anh không bao giờ có ai để trượt cùng mình. Dường như không có gì vui cả khi em chơi trò này mà hoàn toàn chỉ có một mình.”

“Anh đã từng là một đứa trẻ rất cô đơn.” nàng nói, nhìn vào anh. “Em cũng là con một nhưng em không bao giờ cô đơn cả vì luôn luôn có rất nhiều anh chị em họ bên mình.”

“Cả những người bác và cô của em cũng bổ sung thêm vào quân số tụi trẻ con nữa phải không?” anh nói.

Nàng nhìn anh gay gắt. Nhưng anh đang mỉm cười, không phải là đang chế nhạo. “Và cha em nữa” nàng nói tiếp. “Ông luôn luôn ở cùng với chúng em. Trước khi ông bị bệnh, ông đã là một người tràn đầy sức sống và yêu thích sự vui nhộn. Anh chỉ nhìn thấy cha em vào lúc ông đang cận kề cái chết.”

Nhưng việc nhắc đến cha nàng lại chỉ gợi nhớ cho cả hai đến thực tế mà họ đều ước gì ngay khoảnh khắc này có thể quên đi được. Lý do cho cuộc hôn nhân của họ, sự cay đắng, đau đớn mà cả hai đều phải gánh chịu trong cuộc hôn nhân này. Một khoảnh khắc im lặng - một sự im lặng không thoải mái - đều đang cảm thấy giữa họ khi anh đã định vị trí chiếc xe đúng trên đỉnh của đường trượt. Anh đứng thẳng người lên và nhìn vào mắt nàng.

“Cha luôn luôn mong muốn điều tốt nhất cho em.” Nàng nói “Cha nghĩ cuộc hôn nhân này là điều tốt nhất, đó là lý do của ông ấy.”

Nhưng đôi môi của anh vẫn mím chặt và anh không nói gì cả. Anh đợi nàng ngồi xuống ghế trước của xe và rồi anh cũng ngồi vào vị trí của mình sát bên nàng, đôi chân và cánh tay nâng niu bao bọc lấy nàng. Nàng dựa người vào ngực anh và ước gì mình đã đừng nhắc đến Cha. Nàng ước gì anh cũng làm những điều như Wilfred đã làm lúc trước và hôn lên má nàng. Nhưng anh vẫn đang sắp xếp lại sợi dây kéo trong tay mình.

“Một lời thú tội.” anh nói. “Anh chưa từng trượt trên đường trượt đặc biệt này lần nào trong buổi tối ngày hôm nay. Nhìn trông như thể đây một cú trượt đáng lo ngại phải không?”

Nàng mỉm cười. “Nếu anh muốn.” nàng nói, “Em sẽ theo anh tới đường trượt ngắn nhất nếu anh nghĩ anh sẽ được an toàn hơn là ở chỗ này.”

Để trả lời anh chỉ đưa một chân ra trên tuyết và đẩy mạnh. Nhưng có lẽ sự phản ứng của anh trước lời chế giễu của nàng có kèm đôi chút dữ dội. Hay có lẽ đó chỉ là một bước đà để buộc chiếc xe trượt nhanh hơn trên đường dốc. Hay đó là bởi vì nàng đã quay đầu mỉm cười với anh ngay gần mặt anh, và thực tế là anh đã đẩy chiếc xe lao đi chỉ với một bước đà thay vì phải là hai.

Có lẽ không chỉ bởi một nguyên do. Và dù sao chẳng nữa họ cũng không có thời gian để phân tích cho cặn kẽ. Chiếc xe tuột khỏi tầm kiểm soát trong khoảnh khắc ban đầu, lắc lư từ bên này sang bên kia khi anh cố làm cho nó cân bằng trở lại, nhưng lao với tốc độ đến mức đáng đáng lo ngại, cắt xuyên qua những lớp tuyết theo một góc nguy hiểm trên nửa đường lao xuống, nảy tung về một bên lên không trung và cuối cùng hất văng mọi hàng hóa của nó đâm đầu xuống lớp tuyết dày và mềm mại.

Eleanor đã quá sợ hãi để hét lên. Nhưng ngay khi nàng ngã đè lên người chồng nàng, với cánh tay anh ôm chặt quanh mình, nàng nhận thấy cả hai đều đang cười không thể dừng lại được. Cười khúc khích có lẽ là từ ngữ hợp lý miêu tả những gì nàng đang làm, nàng nghĩ vậy, nhưng nàng quá bất lực để ngăn chặn bản thân mình hay là có thể tạo ra được một âm thanh nghe có vẻ nghiêm túc hơn.

“Ai muốn đếm số chân và tay của mình nào?” Anh hỏi khi anh đã có thể nói lại được. “Có phải chúng ta đều có bốn cho mỗi người không nhỉ?”

“Ôi, em nghĩ vậy” nàng hớn hển trả lời.

“Nhưng em e rằng không thể đếm được số ngón chân và tay đâu. Anh thấy chưa? Em đã nói với anh rằng chúng ta nên chọn con dốc ngắn nhất. Đó là cho những người chưa có kinh nghiệm như anh đấy. Chúng ta phải tránh né những tai họa chứ” nàng khôi phục lại tiếng cười khúc khích của mình.

“Tai họa á?” Anh đã kiểm soát được tiếng cười của mình. “Ai nói gì về một tai họa đấy? Anh đã lập kế hoạch trước cho chiếc xe với một kỹ thuật hoàn hảo. Em nghĩ như thế nào nếu anh làm cho em bị đè bẹp ở bên dưới người anh?”

Nàng nhắc đầu lên và nhìn xuống gương mặt anh. Và không hiểu làm sao lại bỏ quên mất tiếng cười, và thậm chí quên luôn cả hơi thở của mình trong khoảnh khắc ấy.

“Em có nghĩ vậy không?” anh thăm thò với nàng.

“Có.” nàng nuốt xuống một cách vụng về.

“Ý định của anh là để chúng ta ngã lên chiếc giường êm như lông và mát mẻ tuyệt diệu này.” anh nói. “Và hoàn toàn cách khỏi tầm mắt của những người đang đốt lửa, em thấy đấy.”

Nàng không thể nghĩ ra được một câu trả lời nào. Nàng dường như không bị ép buộc để phải nói điều gì đó. Bàn tay anh đang ở sau gáy nàng, trên chiếc mũ trùm, đang ép nhẹ lên cổ nàng và nàng để môi nàng chạm vào môi anh. Và sau đó nàng lấy làm vui sướng vì đã làm như vậy. Đôi môi anh mát lạnh trên môi nàng, hơi thở của anh ấm áp phả lên má nàng, và khi miệng anh hé mở trên miệng nàng, cảm giác cũng ấm áp như vậy. Và rồi lưỡi anh, lướt trên những đường lượn mềm mại của môi nàng và nàng cũng hé môi, để mình chìm vào anh, chìm sâu hơn nữa trong anh.

Không rơi lại chút nào của nỗi khiếp sợ đã khiến nàng phải đấu tranh mù quáng chống lại anh trong đêm tân hôn của họ. Chỉ có sự ấm áp, bắt đầu từ môi nàng lan tỏa đến miệng, xuống tới cổ, bầu ngực và rồi đến bụng nàng cho đến khi nó đập rộn ràng tại nơi anh đã ghé thăm nàng đêm hôm trước. Nàng muốn anh ngay bây giờ. Bên trong nàng. Cứng cáp, ấm nóng và tuyệt diệu.

“Mmm...” nàng nói khi lưỡi anh rút ra khỏi miệng nàng và rồi anh hôn đôi môi, lên má và lên đôi mắt nàng.

“Mmm...” anh nói, lại hôn miệng nàng lần nữa, lướt nhanh lưỡi anh vào trong đó.

“Thật là một chiếc giường quá mát mẻ phải không?”

Anh đang nằm dài cả thân hình trên tuyết. Nàng đang ở trên người anh. Mặc dù vậy vẫn có tuyết đang tan ra ở một số nơi và đôi chân nàng bị tê vì lạnh. Nàng đang ở trên mình một người đàn ông và đang phơi bày ra trên sườn đồi nơi mà tất cả họ hàng của nàng sẽ thấy nếu họ quan tâm và bước vài mét ra khỏi đồng lửa, và sẽ thốt lên những lời trêu chọc nàng. Trong lúc này điều đó không có vẻ quan trọng gì lắm bởi anh là chồng nàng. Các quý bà thì không bày tỏ cảm xúc của mình với chồng họ một cách cởi mở như thế.

Nàng ngồi dậy trên đôi chân và bắt đầu phui những bông tuyết đang bám trên áo. Và từ khi nào nàng không quan tâm đến những gì một quý bà phải làm thế nhỉ? Nàng chẳng quan tâm. Nàng nhìn anh đứng dậy bên cạnh nàng, cởi chiếc áo choàng ra và rũ tuyết khỏi nó.

“Em cuộc là” nàng nói, “Anh sẽ chẳng phải cần một kế hoạch trước như thế này nếu như anh có may mắn cưới được một quý cô, thưa ngài.” Thật là ngốc nghếch, những từ ngữ nóng nảy, nàng nghĩ khi nàng lắng nghe bản thân mình như thể nàng là một người khác đang khách quan nghe mình nói chuyện vậy. Nàng có thể trách móc anh vì đã nhìn nàng một cách ngạc nhiên.

“Em không thể tưởng tượng ra cảnh anh lăn tròn trên tuyết với Cô Dorothea Lovestone, ví dụ như vậy.”

Anh suy nghĩ trong một lúc. “Em đúng rồi.”, cuối cùng anh cũng nói. “Dorothea thậm chí sẽ không bao giờ ra ngoài này đâu. Cô ấy sẽ không hạ mình chơi trượt tuyết như thế.”

“Đấy, anh thấy chưa?” nàng nói, cảm thấy thậm chí còn trẻ con hơn nữa vì anh nói rất có lý. Anh đã không nổi giận chút nào. “Cô ấy là một quý cô còn em thì không.”

“Đúng rồi.” anh nói. “Em hoàn toàn đúng, Dorothea, dĩ nhiên quá yếu đuối và có lẽ thậm chí còn không sống sót nổi nếu lăn tròn trên tuyết. Đó cũng là một nét đặc thù của một quý cô.”

“Trong khi em thì quá khỏe mạnh và thậm chí còn chẳng run rẩy chút nào.” nàng nói.

Anh nhìn nàng không chút vội vã từ đầu đến chân, “Lại đúng nữa rồi.” anh nói, giọng điềm tĩnh đến phát bực. Nàng chỉ muốn đâm cho anh một cú vào ngực nhưng biết sẽ thật là đại dột nếu làm như vậy. Tất cả những sự chọc tức của anh biến đi đâu hết rồi? Tất cả những gì anh đã làm là đồng ý với nàng theo một cách hòa nhã và dễ thương nhất.

“Nhưng đang nói về sự run rẩy của em, đôi chân anh dường như bị đóng thành hai tảng băng mất rồi. Của em có thể không?”

“Tại sao chân em phải bị lạnh?” nàng hỏi “Khi mà em còn chẳng có đến lấy một sự yếu đuối duyên dáng của một quý cô cơ chứ?”

“Anh không biết câu trả lời đâu.” anh nói. “Chúng ta có nên quay trở lại đồng lửa không nhỉ?”

20. Chương 11 - Phần 1

Chương 11

Mọi chuyện thế là đã bắt đầu rồi, chàng tin chắc như vậy, trong phòng học trẻ em khi nàng đã xử sự không theo quy tắc thông thường và chàng đã không hề cảm thấy bị mất mặt hay bối rối một chút nào, chỉ có đôi chút thêm muốn và có lẽ cả niềm...say mê nữa. Và chàng đã có một quyết định táo bạo và khinh suất để mời lũ trẻ con xâm chiếm nhà mình cùng cha mẹ của chúng vào Đêm Giáng sinh, một quyết định được đưa ra tức thì chỉ bởi ánh sáng rực rỡ và sự thách thức tươi cười trong đôi mắt nàng. Và lời đề nghị của nàng sau buổi hòa nhạc sẽ có một bữa tiệc, ý tưởng đã làm chàng vui thích thay vì phải làm chàng kinh hãi.

Đó là sự bắt đầu. Sau đó, dĩ nhiên tiếp theo chính là gia đình nàng- gia đình náo nhiệt, vui vẻ và đáng yêu của nàng, những người mà chàng đã từng coi như thô lỗ không thể nào tả xiết chỉ mới một tháng trước đây thôi. Lời đề nghị trượt tuyết buổi tối trên những sườn đồi (thậm chí đến từ cả những người già nữa!) thay vì lựa chọn một hoạt động êm đềm hơn ở phòng khách ban đầu đã làm chàng bị sốc. Nhưng sau đó chàng nghĩ lại tại sao không nhỉ? Nghe có vẻ vui nhộn tuyệt vời.

Và rồi chàng nhìn sang vợ mình, mặc dù nàng đã xử sự rất nghiêm trang, từ tốn ở trên bàn ăn tối nay, nàng vẫn có vẻ như sắp sửa bùng nổ vì háo hức. Nàng cũng là một Transomes từ trong gốc. Lại thật, chàng nghĩ, tại sao chàng không nhận ra được điều đó ở Luân Đôn? Hay là bởi nàng đã không cho phép chàng được thấy.

Trước khi họ rời ngôi nhà chàng đã thấy sự nhún nhảy vui thích trong những bước chân của nàng và ánh sáng long lanh trong đôi mắt nàng mà nàng không thể che giấu. Trên đồi, chàng ngắm nhìn nàng trượt xuống những con dốc, hét vang và cười thích thú. Giống như nàng chỉ là một cô bé chín tuổi thay vì một cô gái mười chín vậy.

Chàng muốn ở bên nàng. Nhưng những cách xử sự đúng đắn đã giữ chàng lại bên những người khách. Chàng đã chứng kiến cuộc cãi cọ của nàng với Wilfred Ellis và đoán rằng nó mang lại kết cục buồn bã cho anh ta. Chàng hi vọng rằng ít nhất thì chàng cũng đã đúng. Chàng thích cái thực tế là Ellis đang giết chết dần tình yêu của nàng với anh ta bằng cách cứ đeo bám nàng dai dẳng mọi lúc mọi nơi như thế.

Có vẻ như là tất cả mọi thứ đều tập trung vào một tiêu điểm là những gì đã diễn ra từ buổi chiều ngày hôm nay. Có quan trọng với chàng hay không nếu tình yêu của nàng dành cho người anh họ đã chết? Ai là người chàng muốn nàng yêu? Bản thân chàng ư? Thói quen hành xử đầu tiên thường gây ra một sự từ chối. Nhưng nhà Transomes đã dạy cho chàng rằng thói quen trong cách xử sự đôi khi là một cách làm thật ảm đạm và thô lương.

Chàng rất muốn được ở bên nàng. Đó là sự thật giản đơn cho mọi nguyên do. Chàng muốn được ở bên nàng nhiều hơn là chàng nhận ra, nhất là bây giờ. Và khi chàng trượt lần thứ hai với Susan cho đến khi cô gái không còn sợ sệt, và đã thoải mái thú nhận việc trượt tuyết thật là vui, thì chàng liền vội vã đi về phía ngọn lửa để tìm vợ mình.

Phải chăng cú lộn nhào của họ trên tuyết là một việc được chủ tâm tính toán trước? Chàng không biết chắc được. Nhưng chàng chắc một điều đó là một cú lộn nhào may mắn. Quả thực may mắn vô cùng. Chàng nhận ra chàng đã khao khát muốn được hôn vợ kể từ lúc chàng chưa hôn nàng vào đêm hôm trước. Nhưng tất nhiên nàng chưa hoàn toàn sẵn sàng đón nhận sự yêu thương dịu dàng của chàng như chàng đã bắt đầu tin rằng mình đang muốn đối xử với nàng như thế. Nàng hơi bối ngỡ trong phúc chốc sau đó đã hưởng ứng lại nụ hôn của chàng thật nồng nhiệt, nóng bỏng nhưng rồi nàng vội quay lại với tính cách châm chọc ngày thường của mình một lần nữa, và lại trở nên phòng thủ như ngày đầu chàng mới gặp nàng. Lúc đầu, chàng chưa nhận ra điều đó ngay, chàng đã nghĩ nàng đơn giản chỉ là luôn thù địch với chàng.

“Chúng ta có nên quay trở lại đóng lửa không nhỉ?” chàng đề nghị.

Chàng quàng tay qua eo nàng và họ đi xuống một cách khó khăn cùng nhau qua những lớp tuyết dày gồ ghề vì đã bị xáo trộn bởi rất nhiều bước chân và tìm được con đường dễ đi hơn. Nàng đang nhìn ra phía trước khi chàng cúi xuống ngắm nàng. Nàng muốn một cuộc tranh cãi và chàng đã từ chối tranh luận với nàng. Nhưng chàng không hề cảm thấy nó giống như họ đang cãi cọ. Chàng chỉ cảm thấy muốn cười vui, chàng đã khôn ngoan giữ được hòa bình.

“Dù sao chẳng nữa” nàng nói khi họ đã tới bên đồng lửa- bây giờ đang cháy sáng trong một cuộc đời rực rỡ và ngăn ngủi của mình-không có thêm những cành cây nào để dự trữ, và cung cấp cho nó nếu như đồng lửa sắp sửa lụi tàn. Đúng là một đồng lửa điển hình của Nhà Transomes, chàng nghĩ với một niềm thích thú mới vẫn làm chàng say mê và ngạc nhiên không dứt.

“Em nghĩ trượt tuyết như thế này vui thích hơn rất nhiều việc cứ ngồi héo mòn trong phòng khách ủ rũ chỉ để cố gắng nhìn trông thật thanh tú và mỏng manh.”

“Em nghĩ vậy thật à?” chàng nói. Chàng đã không cho nàng cơ hội để nói thêm. Chàng cười khúc khích thành tiếng.

Chàng để nàng đứng giữa chàng và ngọn lửa, vòng tay ôm quanh eo nàng và nhẹ nhàng ép lưng nàng dựa sát vào ngực mình. Dượng Harry và Dì Catherine, Tôm và Bessie cũng như George và Mabel cũng đang đứng giống như họ. Dĩ nhiên đứng như vậy thì không phải phép, người ta thường không chạm vào người một quý cô ở nơi công cộng ngoài bàn tay của họ, thậm chí ngay cả khi họ là hai vợ chồng.

Bác Ben đang nói về những vì sao.

“Mọi người nghe xem, lý luận của ta là như thế này.” ông nói. “Ngôi sao đã dẫn đường cho họ đi mãi cho tới một đêm họ đến được hang đá và chuồng ngựa nơi Đức Chúa ra đời. Họ đến từ phương Đông, trong truyện nói thế. Phương Đông là bao xa? Một dặm, hai dặm? Ba vị vua sống chỉ cách con đường có hai dặm thôi ư?” Bác nói tiếp “Vậy thì hãy thay bằng lời của ta đây, họ đến từ phương xa và ngôi sao dẫn đường cho họ cho đến một đêm..”

“Từ khi cô cưới Ben” Cô Eunice nói, “Cô đã luôn mong đợi quán trọ có đông khách vào dịp Giáng sinh cho đến khi một ngày kia có hai người một mỗi, rã rời đến quán trọ hỏi kiếm phòng. Cô có thể hình dung chính xác trong đầu một bức tranh về Thiên Chúa trong đêm người Giáng sinh.” (*)

(*) Chúa Jesus được sinh ra trong một chuồng ngựa (stable) tại Bethlehem và được đặt trong máng cỏ (manger) vì lúc đó trong tất cả các nhà trọ đều không còn một phòng trống nào và họ đều bị xua đuổi. Thánh Joseph phải đưa bà Maria đến một hang đá ngoài kinh thành, nơi bà đã hạ sinh Đức chúa Hài Đồng. Việc này nói lên Đức chúa giáng trần là để cứu tội cho thế gian, chính vì thế Ngài đã phải chịu đau khổ gian truân ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ.

Bác Ben cười khúc khích. “Mọi người sẽ không bao giờ đoán được khi nhìn cô ấy lại thấy rằng Eunice là một tâm hồn lãng mạn nhạy cảm như vậy đâu, mọi người có thấy thế không?” Ông nói.

“Chị ấy chắc chắn phải vậy rồi, anh Ben” Dượng Harry nói. “Em không thể nghĩ ra một lý do nào khác giải thích tại sao chị ấy lại kết hôn với anh đâu.” Ngay lập tức xung quanh bùng nổ một trận cười.

“Em đừng phải một người mồm mép rồi, Ben ơi” Bác Sam nói. “Anh nên thú nhận đi”

“Đúng rồi” Bác Ben nói tiếp. “Ta đã từng là một anh chàng đẹp trai vào thời trẻ của ta. Nhưng dù sao, trở lại với điểm chính. Vấn đề ở đây là ngôi sao đó nhất định phải đứng yên ở trên trời lâu hơn là một đêm.”

“Và hàng năm, nhất định nó phải quay trở lại” Rachel nói. Cô ấy đang đứng bên cạnh Albert, vai của họ gần như chạm vào nhau. Đôi mắt của cả hai đều long lanh như đầm sương, Bá tước nghĩ, nhìn họ một cách trách móc.

“Đó là điều Cha luôn luôn nói với con.”

“Đúng rồi con gái.” ông nói tiếp. “Nó đang ở đây. Ngôi sao Giáng sinh. Ngôi sao Bethlehem.” (**)

(**) Trong tất cả các tranh ảnh Chúa giáng sinh và trong những khúc hát, đều miêu tả trên bầu trời bao giờ cũng có một ngôi sao sáng rực rỡ, Kinh Thánh gọi đó là “ngôi sao Bethlehem”- Ngôi sao Lạ, ngôi sao sáng đã dẫn đường cho Ba Vua (chính ra là ba nhà chiêm tinh) tới hang đá nơi Chúa sinh ra để triều bái người. Ngôi sao đó còn được gọi là Ngôi sao Giáng sinh, biểu tượng cho sự ra đời của Chúa Jesus.

Cả nhóm người đều yên lặng lạ lùng, vì rằng thực tế tất cả bọn họ đều là những người Nhà Transomes. Họ chăm chú nhìn lên bầu trời đêm cao lồng lộng. Đêm tối và ánh sao. Dường như họ đều mong đợi khi họ nhìn xuống trở lại sẽ thấy một chuồng ngựa và một đứa bé nằm trong máng cỏ với xung quanh là những mục đồng và các vị vua.

“Em nghĩ đó là ngôi sao kia” Mabel nói. Nhưng cô nói dường như chỉ cho riêng George và quay đầu lại để cho anh có thể hôn trộm cô thật nhanh. Lại một cử chỉ không theo phép thông thường, Bá tước nghĩ, chạm má chàng lên đỉnh đầu vợ trong một khoảnh khắc.

“Ngôi sao kia.” Cô Eunice nói. “Thật có vẻ lạ khi không ở trong quán trọ vào Giáng sinh phải không, Ben. Anh có cho rằng chú Joe đang ở trên cao nhìn xuống chúng ta không?”

“Ngôi sao gần mặt trăng.” Rachel nói, và Albert nghiêng đầu mình lại gần cô hơn nữa để có thể nhìn thấy ngôi sao cô đang chỉ, vì sao cô cho rằng đang sáng lấp lánh nhất trên bầu trời.

“Ngôi sao kia.” Bá tước Fallosen thì thầm vào tai vợ chàng. Chàng chỉ thẳng lên trời để cho nàng phải dựa đầu lên vai chàng mới thấy được.

Họ cùng nhau nhìn lên cao, lên bầu trời kì diệu của Giáng sinh. Chàng cảm thấy lần đầu tiên trong đời trong tất cả các mùa Giáng sinh đã qua, câu chuyện về đức tin mà chàng luôn tưởng nhớ lại mỗi năm ở nhà thờ lại trở nên tĩnh lặng và lắng đọng đến dường này

“Nhưng nó ở ngay trên đỉnh đầu chúng ta” nàng nói “Nó sẽ không còn ở vị trí đó nữa cho đến ngày mai phải vậy không?”

“Ngày mai, nó sẽ ở nơi chuồng ngựa” chàng nói. “Đêm nay nó chiếu sáng trên đầu chúng ta để chúng ta có thể cảm thấy ánh sáng lấp lánh và ấm áp của nó.”

“Em đã nghĩ là anh không thích thú với Giáng sinh.”

“Anh chưa từng” chàng nói. “Nhưng khi đó anh chưa bao giờ ra ngoài trời để tìm kiếm những vì sao.” Và chưa bao giờ được ở bên em trước đây. Những từ ngữ tự nó thành hình trong đầu chàng mặc dù chàng không nói to chúng lên.

Nàng cười dịu dàng. “Và ngôi sao Giáng sinh riêng của mỗi người đơn giản sẽ là ngôi sao mà họ luôn luôn kiếm tìm phải không?” nàng hỏi.

“Nhưng chúng sẽ luôn ở trên kia.” chàng trả lời. “Đôi khi chúng ta quên mất phải ngược mắt lên để tìm kiếm chúng.”

Nàng vẫn dựa đầu mình lên vai chàng và nhìn đắm đắm lên bầu trời với chàng. Bầu trời đêm bát ngát, lồng lộng và huyền ảo mà người đàn ông này đã thường lãng quên trước đây, mặc dầu chúng luôn tồn tại ở đó và luôn chứa đựng trong lòng sự mệnh mông mênh vô tận và những bí ẩn diệu kì.

Lạy Chúa, chàng nghĩ, nàng là vợ chàng. Nàng thuộc về chàng. Nàng là của chàng. Lần đầu tiên trong cả một thời gian dài chàng có được một ai đó là của mình, hoàn toàn thuộc về mình. Nàng là gia đình của chàng, người mang đến cho chàng nguồn an ủi và tình bạn mãi mãi. Người thuộc về chàng để chàng trân trọng, ấp ủ và yêu thương. Lạy Chúa! Chàng đang nắm giữ cả một kho báu trong vòng tay mình. Cha của nàng đã nói điều gì về kho báu nhỉ?

“Ngôi sao Bethlehem là bất kì một ngôi sao nào mà chúng ta ước muốn” Bác Ben nói. “Là ngôi sao mang lại cho chúng ta sự bình yên, niềm hi vọng và tình yêu. Chúng ta nghĩ đó là vì sao nào trên bầu trời thì nó sẽ là Ngôi sao Giáng sinh của mỗi chúng ta.”

Bác Sam cười khúc khích. “Anh ấy sắp sửa làm thơ như một chàng trai trẻ mất rồi.”

“À.” Tử tước Viscount Sotherby nói. “Đó là một suy nghĩ thật đáng yêu. Nó khiến cho câu chuyện về Giáng sinh trở nên ấm áp và gần gũi với con người hơn rất nhiều.”

“Đó là Ngôi sao Lạ của anh bởi vì anh đã lựa chọn nó.” Bá tước thì thầm ấm áp vào tai vợ. “Vì sao của em và của anh.”

Nàng vẫn đứng dựa vào chàng, nhìn lên bầu trời, đầu tựa trên vai chàng và không nói gì cả. Thật là một sự tĩnh lặng diệu kì, thần tiên, trong khoảnh khắc yên lặng đó chàng cảm thấy gần gũi, thân thiết với nàng hơn bất kì người nào khác trước đây. Giây phút đó chàng tin rằng họ đã hòa nhập làm một bởi vì họ là hai vợ chồng, bây giờ và mãi mãi. Khoảnh khắc chàng cảm thấy đã yêu nàng say đắm.

Nhưng không hẳn hoàn toàn yên tĩnh. Có những tiếng nói xung quanh đồng lửa và tiếng nổ lách tách của ngọn lửa sắp tàn. Tâm trí của chàng bị sao nhãng và phép lạ chợt biến mất. Có lẽ nàng đứng bên chàng bởi vì chàng đã ép nàng ở đó và bởi vì nàng là người vợ biết vâng lời. Có lẽ nàng im lặng bởi nàng không có lời gì để nói, hay nàng không thể nói gì sợ gia đình nàng có thể nghe thấy. Có lẽ nàng vẫn xa cách chàng, vẫn chống đối chàng như nàng đã luôn như vậy từ đầu. Chàng chợt cảm thấy lạnh giá dù bên cạnh chàng ngọn lửa vẫn đang tỏa sáng ấm áp.

“Dù sao đi nữa,” chàng nói, giọng nói trở lại vẻ lạnh lùng cố hữu, “điều này nghe thật dễ thương phải không? Và có Lễ Giáng sinh để làm gì nếu không phải là dịp để nuông chiều trí tưởng tượng của chúng ta bay xa?” Anh đặt tay lên vai nàng và giữ cho nàng đứng vững lại, rồi rời khỏi nàng để cùng những người đàn ông hát tuyệt lấp lên ngọn lửa đã sắp tàn.

“Mọi người cùng trở lại nhà uống chút sô cô la nóng thật nóng nhé?” anh nói vui vẻ, cao giọng để mọi người đều nghe được. “Và có lẽ uống thêm cả một chút rượu Brandy trong lúc chờ đợi nữa, nghe có được không nào?”

21. Chương 11 - Phần 2

Chương 11

Ý tưởng nghe thật tuyệt và những giọng đồng thanh hưởng ứng vui vẻ càng làm anh thêm chắc chắn. Và thế là rất mau chóng họ đều quay trở lại nhà để nhập bọn với những người đang ở nhà, như thường lệ, tất cả bọn họ đều chuyện trò huyền ảo và cố gắng để sao cho giọng của người nói sau to át hẳn người vừa nói trước.

Eleanor, trở lại nhà với các cô, Bessie và Susan, nàng cảm thấy lạnh lẽo và thật đơn độc mặc dù họ vẫn đang chuyện trò vui vẻ. Nàng cũng cảm thấy một chút hoang mang, bối rối. Một điều gì đó không thể gọi tên nàng đã cảm thấy rất rõ khi được anh ôm chặt bên ngọn lửa. Nàng đã dựa sát vào người anh và có thể cảm thấy đôi vai và nền ngực rộng của anh bên đầu nàng và đôi cánh tay vững chắc ôm vòng qua eo nàng. Nàng cảm thấy thật thoải mái thậm chí là hạnh phúc được ở trong vòng tay anh. Nàng nhớ lại ngay cả hồi xưa khi Wilfred từng ôm nàng, nàng cũng không cảm thấy dễ chịu và hạnh phúc được như thế này.

Anh là chồng nàng và bằng cách này hay cách khác họ cũng đang học cách chung sống cùng nhau. Trong suốt ngày hôm nay ý tưởng chung sống đó dường như đã trở nên chấp nhận được, không còn có vẻ là một nhiệm vụ bất khả thi như những ngày đầu tiên nữa. Nó thậm chí còn bắt đầu trở thành một ý tưởng hấp dẫn. Bắt đầu từ sự hòa hợp, ăn ý lạ kì và vui thích giữa họ ở trường học, rồi sau đó họ lại có cùng mối quan tâm về chuyện của Rachel, anh đã hứa với nàng sẽ có lời nói chuyện với Ngài Albert. Và rồi là nụ hôn ngọt ngào trên tuyết- dòng suy nghĩ của nàng dừng lại ở kỉ niệm đó.

Bên ngọn lửa, cánh tay anh, bờ vai anh, giọng nói của anh... Và rồi anh chọn cho nàng, cho anh riêng một vì sao trên trời- ngôi sao của họ. Ngôi sao Bethlehem của riêng họ, vì sao dẫn đường cho họ tìm đến với niềm hi vọng, sự yên bình và tình yêu, như lời Bác Ben nói. Nàng đã tin, Ôi nàng đã hoàn toàn nắm giữ được sự huyền ảo của khoảnh khắc đó. Nàng đã hoàn toàn tin tưởng và khao khát nó – ngôi sao Lạ của nàng, với tất cả trái tim và linh hồn của mình.

Và rồi giọng nói của anh, trở lại với thực tế, nói với nàng rằng đó chỉ là một sự tưởng tượng dễ thương. Nàng đã lại cô đơn ngay khoảnh khắc sau đó, khi anh giúp mọi người dập lửa. Bây giờ nàng vẫn cô độc với tính ngốc nghếch, đại dốt của mình. Trong hơn một tháng trước khi anh kết hôn với nàng, anh chỉ để mắt đến nàng có một lần, bởi vì anh đã cần tiền đến tuyệt vọng để trả hết những món nợ của mình và cho anh cơ hội tiếp tục sống cuộc sống xa hoa của một Ngài Bá tước. Nàng chẳng là gì quan trọng với anh cả, nàng chỉ là không hơn là một điều phiền toái và là một sự bối rối với anh. Anh đã cảm thấy xấu hổ bởi cách cư xử của nàng ở trường học buổi chiều hôm đó. Má nàng bồng cháy vì sự nhục nhã, nàng đã không hoàn thành được điều mà người ta mong đợi ở nàng.

Đó chẳng phải là điều nàng quan tâm, nàng tự nhủ với bản thân. Nàng chưa bao giờ muốn trở thành một quý bà, lại càng chưa bao giờ muốn làm một Nữ Bá tước. Anh ta bắt buộc nàng phải làm Nữ Bá tước của anh bởi vì anh đã muốn tiền của Cha. Được thôi, anh đã có tiền, và anh cũng có cả nàng nữa. Anh ta cứ muốn ép nàng thành người nào mà anh ta mong đợi đi, nàng sẽ là đồ chết tiệt và sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu nàng thay đổi bản thân mình chỉ để làm vừa lòng anh.

Đó chỉ là một sự hi vọng. Chàng tự nói mãi với bản thân mình điều đó. Chàng bắt buộc bản thân mình phải nhớ. Đó chỉ là một hi vọng, có nghĩa là chàng phải hết sức kiên nhẫn và không được quá thiết tha. Chàng biết là chàng không bao giờ có thể có tất cả những gì mình muốn. Chàng không thể chạm vào Ngôi sao Bethlehem thậm chí nếu như nó xuất hiện ngay trên đầu chàng và thậm chí ngay cả khi chàng có thể với tới.

Nàng sẽ không bao giờ có thể yêu chàng. Không phải theo cách mà chàng mong muốn được yêu. Cuộc hôn nhân của họ được tạo ra trong một hoàn cảnh quá phức tạp. Nàng đã không muốn lấy chàng và không bao giờ muốn gia nhập vào thế giới của chàng. Nàng đã yêu một người khác. Không, quá viễn vông nếu tin rằng nàng sẽ đến với chàng và sẽ yêu chàng.

Nhưng nó vẫn là một niềm hi vọng. Luôn luôn tồn tại niềm hi vọng trong chàng. Chắc chắn chàng phải nói điều gì đó với nàng. Vẫn còn một rào cản giữa họ và nó đã trở nên quá lớn để vượt qua kể từ khi chàng nghĩ chuyện này không quan trọng lúc mới cưới nàng- có một sự thật cần phải nói với nàng. Chàng đã quá kiêu hãnh để nói ra điều đó, nhưng bây giờ chàng muốn nàng biết sự thực. Chuyện đó lúc này là quan trọng với chàng.

Bá tước Fallogen rời khỏi giường của mình, gõ cửa phòng thay quần áo của vợ và bước vào. Nàng đang ở đây, ngồi trước gương và đang chải tóc. Mái tóc dài rực sáng lên như đồng đỏ.

“Anh tin rằng các vị khách của chúng ta đều đang rất vui vẻ.” chàng nói, đặt tay mình lên vai vợ khi nàng hạ chiếc lược xuống.

“Vâng.” Nàng nhìn chàng trong gương. “Thậm chí cả các bạn của anh nữa. Em nghĩ họ đúng là những quý ông cô đơn. Có phải vì vậy mà anh mời họ đến không?”

“Anh đã phải dùng mưu mẹo để mời họ đến.” chàng nói, và ước gì mình có thể thu lại những lời nói đó. Chàng không định nói mình phải sử dụng mưu mẹo bởi vì chàng đã không tìm được lối thoát nào cho cuộc hôn nhân của họ lúc đó mà phải viện đến sự giúp đỡ của những người bạn. “Anh chắc rằng cả bốn người bọn họ sẽ chấp nhận ngay vì bọn họ chẳng có nơi nào để đi. Vợ của Sotherby đã qua đời ngay trên giường để hai năm về trước, em có biết chuyện này không?”

“Không.” nàng nói dịu dàng. Nàng đứng dậy và quay lại chàng. “Một quý ông thật tội nghiệp. Anh ấy rất tử tế. Em thích anh ấy.”

Nàng đứng trước mặt chàng, không hề thử cố gắng để rời xa chàng. Tay chàng vươn ra tự theo ý muốn của bản thân chúng để cởi những chiếc cúc trên áo dài của nàng. Nàng nhìn theo đôi tay chàng. Chàng cảm thấy khao khát nàng dữ dội, một nhu cầu nhất thiết phải có nàng. Và hoàn toàn không chỉ là về thể xác. Chàng cần có nàng.

Hãy bình tĩnh, chàng tự nhủ với bản thân. Phải kiên nhẫn. Đừng bao giờ chờ đợi quá nhiều ở nàng.

“Eleanor.” chàng nói, mở chiếc cúc cuối cùng trên áo nàng, nhưng dừng lại trước khi tụt chiếc áo ra khỏi đôi vai nàng. “Anh lấy em là vì tiền. Anh phải thừa nhận điều này.” Lặng chúa, chàng nghĩ, làm sao chàng lại có thể bắt đầu với những từ ngữ tai hại như thế? “Nhưng em cũng đã đánh giá sai về anh.” chàng nói tiếp một cách vội vã, giọng chàng cứng nhắc. Chàng lẽ ra phải nên tập dợt trước cuộc nói chuyện này trước khi bắt đầu mở lời với nàng.

“Em ư?” nàng ngược đôi mắt lên nhìn chàng. “Đừng nhắc lại chuyện đó nữa, được không anh? Xin đừng, không phải lúc này. Anh có muốn em lên giường ngay không?”

“Anh không phải là một kẻ bài bạc.” chàng nói. “Hay là một kẻ tiêu xài hoang phí. Những món nợ đó không phải là của anh.”

“Ôi, xin hãy làm ơn.” nàng nói và đưa tay lên đẩy chiếc áo ngủ rơi xuống vai và trượt ra khỏi bộ ngực cho đến khi nó tuột xuống chân nàng. Nàng nhắm mắt lại và tiến sát lại chàng. “Em không muốn nghe điều đó. Nó không còn quan trọng nữa. Anh là chồng em và em đã chấp nhận chuyện đó. Hay là em còn chưa? Hay đêm qua em còn chưa phục tùng anh? Hay em chưa làm cho anh vừa lòng?”

Chấp nhận và phục tùng. Cơ thể trần truồng của nàng áp sát vào chàng, đôi mắt nàng khép lại một cách ngoan ngoãn. Bởi vì nàng là vợ chàng. Bởi vì nàng đã đồng ý kết hôn với chàng để làm vui lòng cha nàng và nàng sẽ tôn trọng sự giam cầm đó trong suốt phần đời còn lại của nàng. Bốn phận và tiết hạnh. Nàng không quan tâm đến lời giải thích của chàng.

Chàng chợt thấy lạnh giá. Và bây giờ chàng đang cảm nhận được những đường cong ấm áp, mềm mại và mượt mà của nàng đang áp sát vào thân hình chàng, chiếc áo ngủ của chàng là vật cản duy nhất còn lại giữa họ. Chàng có thể nhìn thấy đôi vú của nàng đang ép chặt lên ngực chàng và suối tóc đỏ rực của nàng đang chảy dài, sáng lấp lánh và buông lơi trên vai nàng xuống đến tận lưng. Chàng khao khát nàng. Chàng khao khát vợ mình và nàng thì đang sẵn sàng phục tùng chàng.

Trái tim chàng lạnh giá, nhưng cơ thể chàng đang bốc cháy trong một ngọn lửa đang thiêu đốt chàng.

“Anh đã nghĩ là có thể,” chàng nói tiếp, “em sẽ quan tâm muốn biết về anh. Có thể chúng ta sẽ học cách để trở thành bạn bè.”

“Anh muốn em lên giường.” nàng nói và giọng nàng dường như cũng giá lạnh như trái tim chàng vậy. “Chúng ta nên lại đó chứ?”

“Ừ.” chàng nói, và ngắm nhìn nàng đi qua căn phòng và nằm xuống giường khi chàng cởi bỏ chiếc áo ngủ của mình, ném nó xuống sàn bên cạnh chiếc áo của nàng.

Chàng khao khát nàng, chàng nghĩ vậy khi nhìn xuống nàng một vài giây sau đó, nàng đang nằm một cách ngoan ngoãn và mềm mại trên giường. Chàng cảm thấy máu chảy rần rập khắp người, và chàng cần phải ở bên trong nàng. Chàng cần phải giải phóng bản thân khỏi nỗi khao khát nàng cháy bỏng. Chàng nhắc hai chân nàng rộng ra, quỳ xuống giữa chúng, định hướng bản thân mình rồi đẩy vào trong nàng. Nàng đã nóng rực và ẩm ướt. Sau tất cả sự yên lặng của cơ thể nàng và vẻ điềm tĩnh trên gương mặt, nàng cũng ham muốn chàng. Họ đều khao khát lẫn nhau. Chàng hạ thấp người xuống sát bên nàng và bắt đầu đâm sâu vào nàng ngay lập tức thật nhanh và thật nhịp nhàng.

Và tuy thế, đây vẫn không phải là cách chàng mong ước được yêu nàng. Cơ thể chàng chuyển động vội vã để thỏa mãn khao khát của chính nó trong khi tâm trí lại cách biệt đến lạ lùng. Đây chỉ hoàn toàn là thể xác, chàng nghĩ, tuy rằng nó kì diệu một cách tuyệt vời. Chỉ là thể xác chàng đang tìm kiếm sự thỏa mãn nơi thân hình nàng, và gieo hạt giống của chàng bên trong nàng để đáp ứng lại khao khát của nàng. Tất cả đơn giản chỉ là như vậy.

Cần phải có một điều gì khác nữa, chàng muốn một điều gì khác xảy ra. Chàng muốn gắn kết đôi môi họ với nhau như những phần khác trên cơ thể họ đang hòa làm một. Chàng muốn nhìn vào mắt nàng muốn soi thấu tâm hồn nàng và muốn nàng nhìn lại chàng. Chàng muốn thì thầm trò chuyện với nàng, được nói và được nghe nàng nói. Chàng chợt nhận ra mình đang ao ước muốn có Ngôi sao Bethlehem. Và chàng ước rằng quyết tâm của mình sẽ được thỏa mãn một chút còn hơn là không bao giờ đạt được.

Chàng muốn nàng. Ôi Lạy Chúa, chàng ham muốn nàng. Như thế này, đúng, như vậy, như vậy và như vậy. Nhưng phải hơn thế nữa, chàng muốn nhiều hơn thế.

“A a.” Chàng đã căng cứng trong nàng và thở dài khao khát bên gương mặt nàng. Và rồi chàng cảm thấy được giải phóng khỏi sự căng thẳng và một niềm hoan lạc đang dâng trào mãnh liệt vào lúc chàng phun vào trong nàng. Nàng vẫn nằm bên dưới chàng, yên lặng, ấm áp và vô cùng mềm mại.

Họ là hai thực thể vô cùng riêng biệt, chàng nghĩ vậy khi dòng suy tư đã trở lại với chàng. Hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Cơ thể họ gắn chặt với nhau bằng một sự gắn gũi, thân mật nhất mà một người đàn ông có thể chia sẻ với một người đàn bà. Hạt giống của chàng đã ở sâu trong người nàng, ngay bây giờ có lẽ đã bắt đầu hình thành nên đứa con đầu tiên của họ. Nhưng thế giới và vạn vật xung quanh họ vẫn hoàn toàn khác biệt. Chàng rút ra khỏi nàng với một niềm đau đớn nhức nhối vì tiếc nuối và dịch sát lại gần nàng. Sự tưởng tượng, chàng đã gọi tên cảm xúc của chàng như vậy lúc đứng bên ngọn lửa với nàng. Chàng đã

muốn bảo vệ bản thân trước sự im lặng của nàng, chàng đã nói ra sự thật. Tất cả chỉ là sự tưởng tượng của chàng mà thôi.

Chàng phải trở về phòng của mình, chàng nghĩ. Nàng đã làm tròn bổn phận của mình, bây giờ chàng phải để cho nàng nghỉ ngơi. Mai sẽ thật là một ngày bận rộn, và nếu ở lại, chắc chắn chàng sẽ lại ham muốn nàng nhiều lần nữa trong suốt đêm. Tốt hơn chàng nên đi.

Chàng chìm vào giấc ngủ và chợt tỉnh dậy sau đó, có lẽ một lúc lâu sau đó- cả ngọn lửa trong lò và những cây nến đều đã cháy hết. Nàng đang dụi đầu vào ngực chàng, thì thầm khe khẽ và đang tìm kiếm miệng chàng bằng đôi môi của mình. Chàng biết rằng nàng vẫn còn đang ngủ thậm chí ngay lúc chàng đã thức dậy và mang lại cho nàng điều nàng muốn. Chàng hôn nàng một cách dúi khát, dúi dúi với môi, răng và lưỡi mình và tự hỏi nếu như nàng bất chợt tỉnh dậy, ai là người nàng đang mơ tưởng đến. Dù bất cứ là ai đi chăng nữa, nàng cũng đã trở nên nóng rực. Chàng tìm thấy bộ ngực của nàng và dùng tay nâng niu, ve vuốt nó, nắn nắn nàng cương cứng ngay lên sẵn sàng chờ đợi.

Nhưng chàng sẽ không suy nghĩ để nhận biết ai là người tình trong giấc mơ của nàng. Chàng nâng nàng lên, vẫn đang say ngủ và ảm áp, để nàng nằm lên trên người mình và kéo hai chân nàng rộng ra sao cho đầu gối nàng ôm quanh thắt lưng chàng. Và rồi chàng đỡ nàng nằm xuống giường, nhắc hông nàng lên rồi đi vào trong nàng. Chàng tìm thấy đôi môi nàng một lần nữa, yêu nàng một cách dúi dúi, và nóng bỏng như chàng hằng mơ ước. Chàng cảm thấy niềm hoan lạc được thể hiện rõ ràng qua sức nóng đang dần lan tỏa khắp người nàng và bởi cách nàng đang hòa theo từng nhịp đẩy của chàng. Cơ bắp bên trong nàng siết chặt và bao bọc xung quanh chàng, và cuối cùng nàng thét lên với chàng. Nàng rùng mình rồi gục vào lòng chàng trong khi chàng vội kéo chiếc chăn đắp kín xung quanh nàng.

Nàng đã làm giống như trong đêm tân hôn của họ, chàng nhớ lại. Nhưng lần này thật sự rất khác biệt, nàng đã hòa hợp hoàn toàn với chàng, trong mọi khoảnh khắc, trong mỗi nhịp điệu, trong từng chuyển động.

“Eleanor.” chàng thì thầm bên tai nàng.

Nhưng nàng đã lại chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Eleanor. Vợ của anh. Người yêu của anh.

Tình yêu của anh.

Chàng cố cưỡng lại giấc ngủ trong một lúc. Chàng quá ảm áp, dễ chịu và thoải mái, không muốn tận hưởng thêm một cảm giác mạnh mẽ nào khác nữa. Và nàng vẫn đang nằm trên người chàng, ảm áp và mềm mại vô cùng. Họ vẫn còn gắn chặt với nhau.

Tình yêu của anh. Thật là một giấc mơ diệu kì, một Giấc mơ đêm Giáng sinh. Có lẽ thực tế ngày mai sẽ rất lạnh giá, chàng muốn thức dậy vào ngày mai nhưng vẫn giữ lại được giấc mơ tuyệt diệu của mình.

Chàng chìm vào giấc ngủ.

22. Chương 12 - Phần 1

Chương 12

Ngài Albert Hagley đang ở trong phòng bi-a với Ngài Charles, Aubrey Ellis, Wilfred và Dượng Harry. Bá tước thơ thẩn bước vào và nhìn bọn họ trong một lúc.

“Hựt rồi!” chàng kêu thầm khi Ngài Charles, sau khi đánh trúng hai cú biên liên tiếp, lại để hựt một lỗ dễ dàng.

“Làm một cuộc dạo chơi trong phòng tranh không, Bertie?”

Ngài Albert định mở miệng từ chối nhưng khi nhìn vào mặt vị chủ nhà, anh liền dưng cây gậy đánh bi a vào tường và nói:

“Tại sao lại không nhỉ? Thật là thảm thương nếu phải ra ngoài trời trong thời tiết như thế này. Tuyết và tuyết bay mù mịt khắp nơi. Đây thật chẳng phải là thời tiết tốt cho Ngày Giáng sinh.”

“Tuyết sẽ ngừng rơi vào đúng giữa trưa thôi.” Dượng Harry nói một cách vui vẻ khi hai người bọn họ bước ra khỏi phòng.”

“Không có bất kì một quý cô nào đang dạo chơi trong phòng tranh cả.” Bá tước nói. “Ánh lửa rực hồng trong buổi sáng lạnh lẽo này nghe có vẻ quyến rũ quá. Chúng ta sẽ có được phòng tranh cho riêng mình trong chốc lát.”

“Chuyện này thật sự quan trọng sao?” Ngài Albert hỏi, nhìn vào mặt bạn một cách tò mò. “Ý cậu là chỉ có hai người chúng ta riêng với nhau thôi phải không?”

Bá tước không trả lời, nhưng khi họ bước hẳn vào phòng, chàng liền đóng cánh cửa lại sau lưng mình thật chặt.

“Úi.” ngài Albert nói và được đến khung cửa sổ gần nhất phân bố ở một bên của căn phòng.

“Tớ hi vọng là ngài Gullis sẽ đứng về việc tuyết sẽ ngừng rơi vào giữa trưa. Tớ ghét cảnh phải bó gối ở nhà vào Ngày Giáng sinh.”

“Cậu đang có mối quan tâm đặc biệt gì với Rachel Transome vậy?” Bá tước hỏi khẽ.

Ngài Albert nhìn lại chàng vẻ ngạc nhiên.

“Mối quan tâm của tớ ư?” anh nói. “Ôi Lạy Chúa, Randolph, cậu đang định đóng vai trò người giám sát của gia đình đấy hả? Cậu có phải là người đứng đầu nhà Transomes đâu? Tớ tưởng vị trí đó là của nhà buôn thịt – Bác Sam chứ?”

“Cậu đã rất quan tâm chú ý đến cô ấy.” Bá tước nói. “Và cậu đã để bị bắt gặp đang hôn cô ấy giữa những gốc cây vào tối hôm qua”

“Tớ sẽ bị dày xướng địa ngục nếu tớ bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời đó.” Ngài Albert nói “Hay là cậu cũng đã để ý đến cô ấy hoặc là đã thử nói chuyện với cô ấy rồi?”

“Cô ấy là một cô gái ngây thơ.” Bá tước nói “Và hoàn toàn không thích hợp với những kinh nghiệm trần mạt của cậu đâu, Bertie. Hơn nữa cô ấy lại là con gái của một chủ quán trọ.”

Ngài Albert nhún vai. “Được rồi, vợ của cậu là con gái một nhà buôn than.” anh nói “Nhưng tớ thấy cô ta rất phù hợp với vai trò của một nữ Bá tước đấy chứ. Cậu đang cố cảnh báo tớ điều gì vậy? Tớ chẳng hiểu ý cậu là gì?”

“Tớ biết cậu nghĩ thế nào về những kẻ thị dân.” Bá tước nói.

Ngài Albert nhìn bạn chằm chằm. “Mới có vài tuần trước đây cậu còn đang nguyên rửa tình cảnh bi đát của mình vì bị bẫy vào một cuộc hôn nhân không mong muốn.” Anh nói. “Cậu có quá cay đắng đến mức phải tìm cách cứu tớ khỏi lặp lại một sai lầm giống vậy không? Cậu có thấy gia đình này hoàn toàn không phải là những người thị dân ồn ào?”

“Trái lại.” Bá tước nói. “Tớ ghen tị với sự cởi mở, ấm áp và những tình cảm nồng nhiệt của họ đối với người khác. Có nhiều lúc tớ cảm thấy thực sự mong muốn được làm một thành viên trong bọn họ - và sau đó tớ nhớ rằng mình đã là chồng của Eleanor.”

“Quý bắt cậu đi.” Ngài Albert nhìn bạn mình một cách thích thú. “Cậu đã quá đổi yêu mến cô ta rồi, Randolph ạ.”

Nhưng dáng đứng của Bá tước vẫn cứng đờ, vẻ mặt chàng không hề tươi cười.

“Cô ấy nói với tớ rằng cậu đã cố gắng quyến rũ cô ấy ở nhà Hutchins hai mùa hè trước.” Chàng nói.

“Cô ta đã nói với cậu à? Thế là cậu đã biết đó chính là cô ta.” Ngài Albert nói “Tớ không chắc “quyến rũ” là một từ chính xác đâu Randolph. Tớ chỉ cố để có được chút đặc quyền mà thôi, tớ muốn biết mình có thể tiến được bao xa. Nhưng sự thật là tớ không đạt được kết quả gì nhiều.”

“Bởi vì cô ấy là một kẻ thường dân.” Giọng Bá tước trở nên đanh lại. “Cậu đâu có đối xử với con gái nhà Hutchin như vậy, Bertie.”

Ngài Albert lại cau mày lần nữa. “Tớ có nhất định phải trả lời cho chuyện đã xảy ra hai năm về trước không?” anh hỏi. “Hay thậm chí là cho những chuyện đã chẳng xảy ra nữa?”

“Tớ rất không muốn chuyện này lặp lại với Rachel.” Chàng nói. “Đó là tất cả những gì tớ muốn nói. Cô ấy là chị họ của vợ tớ và là khách của tớ ở đây. Cũng giống như tất cả mọi người khác, cô ấy là một quý cô và cô ấy cần phải được đối xử như thế.”

“Tớ cũng sẽ vẫn hôn cô ấy vào tối hôm qua nếu cô ấy là một quý cô gấp mười lần như vậy.” Ngài Albert nói. “Tớ mê đắm cô ấy, nếu cậu cần biết, Randolph. Có lẽ còn hơn thế nữa. Cô ấy nhạy cảm và thông minh hơn tất cả những con bướm đom đóm đáng đầy rẫy khắp các vũ hội ở Luân Đôn. Và còn xinh đẹp hơn gấp bội lần. Nhưng tớ vẫn cho rằng tớ không nhất thiết phải trả lời mọi chuyện với cậu. Tớ sẽ chỉ chịu trách nhiệm với bố cô ấy thôi, nếu cần phải vậy.”

“Cậu sẽ?” Bá tước nhìn đã bốt căng thẳng. “Ý cậu là những lời nói trân trọng ư? Thế sao cậu lại nói với mọi người Eleanor là một kẻ thị dân?”

“Tớ đâu có nói.”

“Có, cậu đã nói.” Bá tước nói. “Khi cậu nghĩ rằng cô ấy phải là người mà cậu đã gặp ở Nhà Hutchin. Cậu nói thế khi lần đầu tiên nghe về chuyện kết hôn của tớ.”

“Thì cô ấy là vậy mà.” Ngài Albert nói. “Trọng âm của những thị dân ở Luân Đôn luôn nghe như dao cắt vậy. Rất âm ỉ, Randolph, và cả cách cười phá lên nữa chứ.”

“À.” Bá tước nói. “Thế đó là vào lúc trước hay sau khi cậu cố gắng theo đuổi cô ấy vậy, Bertie?”

“Lúc trước tớ chẳng nhận ra được tất cả những biểu hiện đó.” Ngài Albert nói. “Nếu không, tớ sẽ nghi ngờ việc tớ muốn tiếp cận gần gũi với cô ấy.”

Bá tước gật đầu. “À phải.” chàng nói. “Eleanor chắc chắn sẽ làm như vậy. Tớ có thể hình dung ra bức tranh rất rõ ràng. Bàn tay nắm chặt lại, nói chuyện chầm chọc, tay áo sấn lên đến tận khuỷu và mắt thì lóe sáng.”

“Tớ đã có một thời gian thật không thoải mái khi biết rằng cô ấy chỉ là một người, như thực tế là vậy.” Ngài Albert nói tiếp. “Nhưng nghe này, Randolph. Tớ thích gia đình này, ai mà không thích được cơ chứ? Họ đã làm cho Giáng sinh vui lên rất nhiều, phải vậy không? Tớ đã quên bằng mất việc mình đến đây chỉ là để săn bắn.”

“Và cậu sẽ không làm tổn thương Rachel chứ?” Bá tước hỏi.

Ngài Albert nhìn chàng một cách không thoải mái lắm. “Tớ đã cố gắng tránh xa cô ấy.” anh nói. “Lúc đầu, tớ cho rằng bởi vì cô ấy là con gái của một chủ quán trọ và mẹ tớ sẽ té xỉu mất nếu tớ mang cô ấy về giới thiệu. Sau đó thì bởi vì tớ không muốn bị mắc bẫy trong một hoàn cảnh vô kế khả thi, với cả gia đình cô ấy bao xung quanh. Tớ chưa bao giờ thoải mái với ý nghĩ “quyến rũ” cô ấy đâu, Randolph. Lạy Chúa, cậu nghĩ thế nào về tớ đây?”

“Cảm ơn vì cách cư xử của cậu.” Bá tước nói. “Nhưng Eleanor đã rất lo lắng. Cậu có thực sự cảm thấy yêu mến Rachel không, Bertie?”

“Mẹ tớ sẽ té xỉu mất.” Ngài Albert nói.

“Nhưng rút cục thì cậu cũng phải sống trọn đời với một cô gái chứ.”

“Cuối cùng thì tớ cũng phải thế.” Ngài Albert tự cào vào đầu mình. “Quý bắt cậu đi, đó đơn thuần chỉ là một ý nghĩ thôi mà, phải vậy không? Tốt hơn hết là tớ nên tránh xa cô ấy trong suốt thời gian còn lại.”

“Nếu như cậu có thể làm được.” Bá tước nói. “Tớ thì lại cho rằng cậu sẽ để lộ tất mọi cảm xúc thâm kín của cậu trong thời gian còn lại cho mà xem.”

“Ôi ngài ơi.” Ngài Albert nói. “Con gái một chủ quán trọ và con gái một nhà buôn than. Chuyện đây có quan trọng lắm không, Randolph? Ý tớ là có thật sự quan trọng đến thế?”

“Với tớ thì không.” Bá tước nói. “Tốt hơn hết là tớ phải đi xem Eleanor có cần sự giúp đỡ gì không trong phòng khiêu vũ mới được. Cô ấy đã quyết định sẽ trang hoàng nó cho buổi hòa nhạc của bọn trẻ và cả một bữa tiệc sau đó vào buổi chiều nay.”

“Tớ sẽ trở lại phòng bi a.” Ngài Albert nói. Nhưng bạn anh vẫn không bước thêm bước nào về phía cánh cửa khi anh lại gần. Thay vào đó Bá tước vẫn đứng nhìn anh một cách ủ ê. Ngài Albert nhướn mày lên.

“Tớ xin lỗi, Bertie.” Bá tước nói. “Nhưng tớ buộc phải làm điều này, nó là dành cho vợ tớ.”

Và ngay giây sau đó, biểu hiện trên mặt Ngài Albert đầu tiên là một nỗi kinh ngạc và sau đó là sự đau đớn khi một cú đấm gọn sắc đập vào quai hàm anh. Anh loạng choạng thối lui về đằng sau, nhấc chân lên một cách vụng về rồi nằm sõng soài ra trên sàn nhà.

“Nếu cậu muốn làm một điều gì đó,” Bá tước nói, “thì cậu có thể ném một chiếc găng tay vào mặt tớ, Bertie. Tớ chắc là cả hai có thể tìm được vài phút rảnh rỗi và giải quyết mọi chuyện tốt đẹp ở cách xa ngôi nhà và tránh khỏi tầm nhìn của các quý bà, quý cô.”

Ngài Albert xoay mặt lại và thận trọng sờ quai hàm mình bằng hai đầu ngón tay. Anh cau mày từ vị trí của mình trên sàn nhà.

“Ngày càng say đắm cô ta!” anh nói trong niềm căm phẫn. “Cậu đang yêu cô ta điên cuồng Randolph ạ. Đây là lần đầu tiên - và cũng là lần cuối đấy nhé, tớ hi vọng rằng tớ đã bị trừng trị thích đáng cho tội lỗi của mình hai năm về trước.”

“Cậu có muốn trả thù không?” Bá tước hỏi.

Ngài Albert chìa một tay ra. “Giúp tớ đứng dậy nào.” anh nói. “Đây là điều ít nhất mà cậu có thể làm. Giờ thì tớ cho rằng tớ phải tìm cách giải thích cái vết tím bầm trên mặt này trước cả tá những cặp mắt tò mò. Tớ đập mặt vào cửa, chắc thế. Cách giải thích dễ dàng nhất và cũng nhục nhã nhất phải không? Quý tha ma bắt cậu đi, Randolph, khi cậu tung ra cú đấm, cậu chẳng để ý đến cái gì nữa hả? Đầu của tớ sẽ còn quay mòng mòng cả tháng cho mà xem.”

Bá tước kéo mạnh bạn mình đứng dậy trên đôi chân và chìa tay ra trước mặt anh trong im lặng. Ngài Albert nắm lấy nó mà không nói lời nào thêm. Họ rời phòng tranh cùng với nhau.

Eleanor nhìn xung quanh, vẻ hài lòng hiện ra trên nét mặt. Nàng đã nghĩ phòng khiêu vũ là một căn phòng quá rộng lớn, trống trải và ảm đạm lúc nàng mới thấy lần đầu, giờ đây nó trông thật sống động và đầy không khí lễ hội, sẵn sàng cho một buổi dạ vũ. Nàng nghĩ bọn trẻ và ba mẹ chúng sẽ rất vui thích. Nàng đã có sẵn một kế hoạch để chào đón cha mẹ lũ trẻ khi họ tới đây. Nàng đoán rằng nếu chỉ một phần trong số bọn họ đến Grenfell Park thì chắc chắn họ cũng sẽ cảm thấy vui thích cũng nhiều như sự thử thách và hồi hộp vậy. Nàng muốn họ được yên tâm và thoải mái khi ở đây. Sau cùng, nàng vẫn chỉ là Eleanor Transome thẳng thắn và giản dị như hai tháng trước đây thôi.

Nàng mỉm cười khi ngắm nhìn cả gia đình đang lao động miệt mài cũng như nàng và cảm thấy khâm phục những công trình làm bằng tay của họ. Chồng nàng đã tưởng rằng nàng sẽ ra lệnh cho những người hầu trang hoàng nhà cửa. Anh đã đề nghị giúp đỡ, như thế có nghĩa là anh vẫn chưa hiểu hết về gia đình nàng. Chỉ cần ý tưởng được nêu ra vào buổi tiệc trưa và thế là cả nhà đều hồ hởi hưởng ứng. Một nửa trong số họ đều không ngại lê bước ra ngoài dù cơn bão mới chỉ vừa tan, để mang về nhiều hơn những cành cây trang trí. Cô Beryl và Cô Ruth thì lại trèo lên những tầng gác mái để mang xuống bằng hết những đồ trang hoàng đã lâu không được dùng đến, mặc dù họ đã từng tuyên bố lúc trước là trên đó chẳng còn lại gì nhiều. Ngài Sotherby thì quyết định đi vào làng để mua những sợi ruy băng, Muriel, Mabel và George cùng đi với anh.

Sau đó, tất nhiên là họ cùng nhau trang hoàng cho căn phòng một cách vui vẻ và hăng hái. Chỉ hơn một giờ nữa là buổi hòa nhạc sẽ bắt đầu, một giờ để kịp lau chùi và thu dọn lại mọi thứ.

“Giỏi lắm, Ellie.” Bác Sam nói, phác họa thêm bằng một điệu chào hoa mỹ cường điệu, “Chúng ta nhảy một điệu valse nhé?”

Nàng nhìn người hâm mộ tưởng tượng của nàng đang cúi chào trước mắt một lúc với chút bất ngờ thú vị và nói. “Nhưng bác ơi, cháu phải xin lỗi, thiệp mời của cháu kín chỗ hết rồi.”

Hai người bọn họ đều cười thích thú và ông choàng tay một cách âu yếm lên vai nàng rồi hỏi

“Cháu có hạnh phúc không, Ellie?”

Nàng gật đầu. Chồng nàng và Ngài Badcombe đang giữ chặt chiếc thang dài bên trên có Ngài Albert Hagley đang đứng chênh vênh trên bậc cao nhất để treo những ngôi sao lên ngọn tháp đèn nhiều tầng. Cả ba đều chỉ mặc áo sơ mi cánh, nàng ngờ rằng chắc ba người bọn họ đều chưa từng làm một việc gì tương tự như thế trước đây.

“Cậu ấy là một người đàn ông tốt, Ellie ạ.” Bác nàng nói. “Joe đã chọn lựa rất đúng. Mặc dù ta biết có lẽ cháu cũng đã giúp Joe trong việc lựa chọn này. Cháu có yêu cậu ấy không, cô gái bé bỏng?”

Nàng gật đầu. Phải, nàng có yêu. Nàng đã nhận ra điều này thật rõ ràng vào đêm qua khi nàng chợt tỉnh giấc thấy anh đang làm tình với nàng và nàng biết rằng mình cũng đang làm tình lại với anh. Có lẽ chính nàng là người bắt đầu trước, nàng có cảm giác là như vậy. Nhưng điều đó không quan trọng, họ thực sự đã yêu nhau. Nhưng đó là tình yêu về thể xác, là hành động thường làm trong cuộc sống vợ chồng, là sự liên kết thân mật, gần gũi của hai thân thể. Nhưng đêm qua, sự việc đã tiến xa hơn thế rất nhiều, và đó chính là điều nàng đã mong đợi, ao ước từ lâu trước cả khi nàng nhận thức được rõ ràng điều nàng muốn.

Họ đã yêu nhau, ngoài ra chẳng còn cách nào khác để miêu tả những chuyện đã xảy ra. Nếu chỉ là về thể xác thì chuyện họ làm còn tuyệt vời hơn thế rất nhiều, anh đã giải phóng sự căng thẳng và nỗi đau nhức nhối ra khỏi người nàng và đưa nàng đến một thế giới diệu kỳ của yên bình và êm ái. Một thế giới mà nàng chưa từng biết đến. Xúc cảm đã tràn đầy giữa họ - Ôi không có lời nào để miêu tả được hết những gì đã xảy ra.

Còn ngày hôm nay, mọi chuyện đang trở nên rất rõ ràng và dứt khoát. Nàng đã tỉnh dậy từ rất sớm khi anh để nàng lại ấm áp và thoải mái trong chăn. Và khi anh rút ra khỏi người nàng, anh vẫn không nói gì, mặc dầu lúc đó nàng đã mở mắt nhìn anh. Anh chỉ ngồi dậy trên giường, cuộn lại tằm chăn trùm kín lên nàng thật ấm áp cho đến tận cảm và nhìn vào đôi mắt nàng, chần chừ, nấn ná trong một lúc. (Bà này ko tả nhiều nhưng qua mấy lần đắp chăn cho người yêu đủ thấy Mr này là người vô cùng chu đáo và dịu dàng, hay! Bao giờ lấy chồng phải chọn anh nào như thế, he he)

Và ngày hôm nay họ đã nhìn và chuyện trò với nhau trong một tình bạn thân thiện chứ không còn lạnh lẽo và thù địch như trước, nhưng ngoài ra chẳng có gì khác nữa.

Không có gì chứng tỏ rằng họ đã trở thành những người tình đam mê lẫn nhau vào đêm qua, không đơn giản chỉ là giữa chồng và vợ, cùng gắn bó chặt chẽ trong ân ái của hôn nhân.

Hay là nàng đang tưởng tượng? Chắc có lẽ anh không cùng chia sẻ những cảm xúc đó với nàng? Hoặc chỉ mỗi mình nàng đã làm tình với anh?

“Vâng”, nàng nói lần nữa. “Cháu yêu anh ấy, Bác Sam ạ. Cháu chỉ mong ước một điều là Cha cũng đang ở đây với cháu.” Và một nỗi đau bất thành linh chợt dội lên trong cổ họng nàng. Cha thân yêu của nàng vắng mặt trong buổi dạ vũ, khi cả gia đình đều đang quay quần ở bên, đó quả là một vết thương nhức nhối và vô cùng hiện hữu.

Ông ôm chặt đôi vai nàng và nói. “Bác cũng vậy, cô bé của ta.”

23. Chương 12 - Phần 2

Chương 12

Chồng nàng đang băng qua phòng tiến về phía họ, anh mỉm cười và phủ bụi ở hai bàn tay.

“Thật là huy hoàng, tráng lệ, Bác có nghĩ vậy không, Bác Sam?” anh hỏi.

“Ta nói gì bây giờ, chàng trai?” Bác Sam trả lời, rồi vai Eleanor và giang đôi tay rộng lớn miêu tả một cách nồng nết. “Đây là dấu ấn của nhà Transome đó. Nhưng mà này, có phải cháu là bạn nhảy tiếp theo của Eleanor không? Cô bé từ chối nhảy với ta, nói rằng tệp mời của nó đã kín chỗ hết rồi.”

“Thật không?” Bá tước nói. “Nhưng cô ấy còn dễ từ chối cháu hơn nữa, Bác Sam ạ. Cháu là chồng của cô ấy mà. Mà đây lại là một điệu valse, phải vậy không?” (*)

(*) Thông thường người chồng và người vợ không cùng nhảy với nhau trong một điệu valse k họ đứng làm chủ buổi vũ hội.

Nàng cười. “Như Bác Sam nói, em sẽ có một quãng thời gian choáng váng thật tuyệt vời trong buổi dạ vũ tới đến nỗi mà em chẳng còn biết điệu nhảy nào sắp diễn ra nữa.” Đôi mi nàng chớp chớp vì xao xuyến nhìn anh.

Anh cầm lấy tay nàng trong bàn tay anh và quay đầu nhìn ra phía đám đông những người thân của nàng đang chuyện trò vui vẻ và ồn ào, cho đến k anh thấy người anh muốn tìm.

“Jason!” anh gầm lên. “Chơi một điệu valse đi, nếu cậu không pên, bên cây đàn pianô ấy. Cậu là người đệm đàn chính cho buổi kêu vũ, có phải không nhỉ?”

Ngài Sotherby nhìn anh ngầy ra trong một khắc, cuộc chuyện trò của anh với Di Catherine và Cô Beryl liền bị gián đoạn. “Tớ chỉ nghĩ giải lao một chút thôi mà, thưa Ngài Bá tước.” anh nói”Tớ quay trở lại với công việc ngay đây, một điệu valse sẽ bắt đầu ngay bây giờ.”

Lời đề nghị không mong đợi này quả là một phép lạ, Eleanor nhận thấy phải đến mười phút sau ngài Sotherby mới dứt được chuyện trò, ngồi xuống bên cây đàn và không cần đến bản nhạc, một điệu valse bắt đầu ngân lên. Chồng nàng cúi chào nàng với dáng điệu tao nhã hơn Bác Sam rất nều lần và chìa tay ra cho nàng.

“Thưa bà,” anh nói, “một điệu nhảy dành cho tôi, tôi có thể vọng như vậy không?”

Nàng nhìn vào céc tệp mời tưởng tượng trong tay và nói. “Tất nên rồi, thưa ngài.” Và nhún chào thật thấp.

Và rồi họ cùng nhảy điệu valse, điệu vũ nàng chưa từng nhảy với một ai bao giờ bên ngoài trường học, và nàng có thể thề trên cuốn Kinh thánh rằng họ đang trong lướt đi trong không trung. Nàng đang mỉm cười với đôi mắt anh và nụ cười của anh cũng phản cếu lại trong đôi mắt nàng, và một cảm giác thật hạnh phúc chợt trào dâng trong nàng. Anh hẳn cũng phải cảm nhận được nó, ngay lúc này và cả đêm qua nữa. Đây nhất định phải là cảm giác chung của họ, Ôi nó chưa bao giờ từng xảy ra như vậy giữa họ trước đây.

“Khá là đông đúc, phải vậy không thưa bà?” anh nói và nàng nhìn xung quanh để nhận ra hầu hết mọi người đều đang kêu vũ. Thậm chí Cô Ruth cũng đang xoay nhanh xung quanh ngài Badcombe và nhìn như thể Cô sắp cười vang vì vui thích vào bất cứ lúc nào.

“Giáng sinh.” Bá tước nói, cười với nàng. “Nó làm cho một người ôn hòa nhất cũng trở nên mất trí phải vậy không? Anh dám nói chúng ta sẽ trở lại sự mầu mực và yên bình trong tuần tới thôi.”

Tất cả là như vậy chẳng? Tất cả xảy ra chỉ bởi vì đây là Lễ Giáng sinh? Mọi phép màu sẽ biến mất vào tuần tới? Biến mất không để lại dấu vết nào hay sao? Sẽ không còn tình hữu nghị và những lời bông đùa nữa ư? - không còn những vũ hội kì ảo chỉ trong tuần sau thôi? Không còn tình yêu thương?

“Em vọng là không.” Nàng nói và nhìn thấy một tia sáng chợt lóe lên trong đôi mắt anh trong khoảnh khắc trước lúc anh vội quay đi k điệu nhạc tắt dần.

Tiếng ầm ĩ trong phòng vũ hội còn bùng lên gấp mười lần và không gian tràn ngập tiếng cười.

“Chúng ta tốt hơn là nên nghỉ ngơi một chút để chuẩn bị sẵn sàng cho buổi hòa nhạc.” Bá tước nói, cất cao giọng, và không biết làm thế nào mà mọi người đều nghe thấy giọng anh trong sự ồn ào, huyền não ấy. “Tất nên, với những ai sẽ tham dự.”

Tất cả mọi người đều muốn tham dự và họ cùng nói như là gào lên với anh át cả tiếng người bên cạnh. Bà trước cười toe toét.

Eleanor quay lại k thấy một bàn tay đang chạm nhẹ vào cánh tay mình.

“Thưa bà,” Ngài Albert Hagley nói, “tôi có thể xin phép bà năm phút được không? Tôi có thể nói chuyện với bà không?”

Nàng thực sự không muốn thế. Nàng luôn cảm thấy rất bối rối với sự có mặt của anh và cố gắng tránh anh bất cứ k nào nàng có thể. Nàng vẫn còn bị ấn tượng quá sâu sắc về những gì xảy ra giữa họ lúc trước.

“Tất nên rồi.” nàng nói một cách thận trọng. “Chúng ta nên đi dạo trong nhà kính chẳng?” Và nàng chỉ đường ra từ phòng dạ vũ.

“Thời tiết đang được cải thiện.” Ngài Albert nói, tay đụng khế vào céc lá bóng mượt như nhung của một cái cây và dạo bước đến bên những ô cửa sổ được phân bố ở cả ba mặt nhà kính.

“Vâng.” nàng nói. “Tôi rất vui mừng vì thời tiết sẽ thuận lợi cho bọn trẻ và cha mẹ của chúng, cũng như cho tất cả chúng ta nữa. Bây giờ chúng ta có thể khởi hành đến nhà thờ trước buổi tối được rồi.”

Sau đó là một chút im lặng vụng về. Tại sao anh ta lại muốn nói chuyện riêng với nàng? Nàng tự hỏi. Anh ta là người cuối cùng ở đây mà nàng muốn trò chuyện.

“Tôi nợ bà một lời xin lỗi, thưa bà” anh ta nói đột ngột, quay lại một cách cương quyết từ ô cửa sổ và nhìn thẳng vào nàng.

Nàng nhìn trả lại anh ta với đôi chút ngạc nhiên. Anh ta đâu có làm gì xúc phạm nàng. Và thật bất ngờ nàng chợt nhớ lại nàng đã nghĩ anh ta thật là hấp dẫn k lần đầu tiên gặp mặt tại bữa tiệc của Pamela - nhưng đó chỉ là cảm giác lần đầu tiên. Anh có khổ người mảnh khảnh, với gương mặt hẹp, đôi mắt sẫm và mái tóc nâu. Nàng đã ấu tị tại sao Rachel thích anh, và tại sao Rachel lại dùng từ “hấp dẫn” để miêu tả về anh.

“Sau cùng,” anh nói, “cách cư xử của tôi là không thể tha thứ được. Cả lúc bắt đầu và sau này nữa. Đôi k cách dễ nhất để biến sự nhục nhã vì bị từ chối và cảm giác ê chề của nó là làm ra vẻ khinh thường lại. Đó chính xác là những gì tôi đã làm, và tôi đã kêu gọi mọi người đứng về phía mình. Đã là cả một quãng thời gian rất khó khăn với bà phải không thưa bà?”

Trời ơi! Anh ta đang nói về sự việc đã xảy ra của hai năm về trước. Nàng đỏ mặt. “Vâng, quả thực là như vậy.” nàng nói. “Mặc dù tôi đã chắc là không ai biết chuyện này vào lúc đó.”

Dường như trên mặt anh cũng có nét ửng đỏ. “Trọng âm của những người thị dân Luân Đôn.” anh nói. “Bà đã bắt chước rất giống, thưa bà. Và cả điệu cười phá lên nữa chứ. Tôi đã chẳng ng ngờ gì đó chỉ là một màn kịch cả, sự thật là bà tao nhã và thanh lịch như bất kì... một quý bà nào khác. Bà là một quý bà thực sự, thưa bà.”

Nàng đột nên ng ngờ. “Có phải chồng tôi đã yêu cầu ngài lời xin lỗi này không?” nàng hỏi.

“Không” anh nói. “Tuy nên sáng nay cậu ấy đã nói chuyện với tôi về Cô Transome. Cô Ranchel Transome thưa bà.”

Nàng cắn môi dưới.

“Bà hẳn phải sợ chuyện tương tự như hai năm trước lại sẽ xảy ra,” anh nói, “với chị họ của bà, tôi nghĩ vậy. Và tôi thành thật muốn xin bà thứ lỗi về chuyện đó, thưa bà. Lúc đó thật sự cần phải có một ai nện cho tôi một trận đòn nên thân mới phải.”

Nàng mỉm cười chậm rãi. “Cảm ơn ngài.” nàng nói. “Ngài là người bạn thân nhất của chồng tôi có phải vậy không? Tôi ước rằng những chuyện này chưa từng xảy ra. Tôi đã vô cùng khó xử k phải giáp mặt với ngài quá thường xuyên.”

“Vâng.” anh nói. “Tôi cũng cảm thấy giống như bà.” Anh tiến bước lại gần và đưa bàn tay phải của mình về phía nàng. “Bà có đồng ý cầm lấy tay tôi không, thưa bà? Chúng ta có thể trở thành bạn bè được chứ?”

“Tôi rất vui lòng.” nàng nói, đặt bàn tay mình vào tay anh đáp lại cái bắt tay của anh. Đôi mắt nàng dừng lại ở vết tím bầm trên quai hàm trái của anh và chợt nhớ lại trận trêu đùa không thương tiếc anh đã phải chịu trên bàn tiệc trưa nay.

“Céc cửa mà ngài va vào ấy,” nàng nói, “là cú đâm của chồng tôi có phải vậy không?”

Anh chỉ nhìn nàng và mím môi.

“Bởi vì Rachel ư?” nàng nói. “Ồi, lẽ ra anh ấy không nên làm như thế”

“Bởi vì bà, thưa bà.” anh nói. “Bởi vì tôi đã cư xử không tôn trọng với bà hai năm về trước.”

“Ồ.” nàng vội bịt một tay lên miệng, nhưng vẫn không thể dừng được nụ cười dưới những ngón tay. Và nàng càng không thể ngăn được ánh nhảy múa vui tươi trong mắt mình. “Ồ.” nàng nói lần nữa.

“Và bà hài lòng vì chuyện này,” anh nói, “thậm chí ngay cả k quai hàm tôi vẫn còn đau như quỷ vậy. Hài lòng vì cậu ta đã đánh tôi phải không thưa bà? Hay là vui sướng vì cậu ta quá quan tâm đến bà đủ để làm thế?”

Điều sau. Ôi, là điều sau cùng. “Ngài Albert.” nàng nói. “Tôi rất lấy làm tiếc về céc quai hàm tội nghiệp của ngài. Nhưng chẳng nhẽ ngài không thấy Giáng sinh quả là thời gian diệu kì nhất trong năm hay sao?”

“Tôi đã có những ngày thật tuyệt vời ở đây, tôi phải công nhận.” anh nói. “Nhưng tôi cho rằng dinh cơ này vẫn cần cải tiến thêm, còn khá ần thứ bị bỏ quên. Và tôi có nên nói là đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy vui mừng vì anh họ của Randolph đã là người tệ hại như thế không nhỉ?”

Nàng nhìn anh không ều.

Anh nhướn mày lên. “Bởi vì nếu anh ta không phải là con người như vậy” anh giải thích. “Thì làm sao mà Randolph gặp gỡ và cưới được bà. Bà hiểu ý tôi chứ?”

“Anh họ của anh ấy?” nàng nói, ngậy ra nhìn anh. “Tôi đã bỏ lỡ điều gì chẳng? Làm ơn cho tôi biết ngài đang nói cái gì vậy?”

“Anh họ của cậu ấy. Bá tước Falloden cũ,” anh nói, “là một con quỷ ăn chơi trác táng, một tên đàn ông tồi tệ, nếu bà thứ lỗi cho cách nói của tôi. Kể đã làm khánh kiệt tài sản của gia đình và tự để mình chìm ngập trong nợ nần - hầu hết là do bài bạc - và sẽ tiếp tục đánh mất mọi thứ anh ta có nếu như không may mắn là đã chết trước. Randolph đã thừa hưởng cả những món nợ, mặc dù cậu ấy có thể thoát thác nó cho người khác. Cha bà đã mua lại tất cả chúng và cả văn tự thế chấp Grenfell Park. Bà phải biết chuyện này chứ. Bà không biết gì sao? Ôi, Lạy Chúa, tôi đang nói cái gì thế này?”

Nàng nóng nảy chạm tay vào tay anh.

“Vâng, tôi có biết.” nàng nói. “Tôi có biết về những món nợ và lý do tại sao anh ấy phải kết hôn với tôi. Ngoại trừ việc tôi đã cho rằng tất cả những món nợ đó là do chồng tôi gây ra.”

“Randolph ư?” anh nói và cười vang. “Chuyện hài hước nhất mà tôi từng biết đó. K chúng tôi còn học đại học, và cả thời gian sau đó nữa, cậu ấy là người duy nhất trong bọn chúng tôi luôn phải xoay sở để sống với thu nhập rất ít ỏi của mình. Bà không biết điều này phải không? Có lẽ tôi nên giữ mồm giữ miệng thì tốt hơn.”

“Không.” nàng ngược nhìn anh và mỉm cười rạng rỡ. “Không. Ôi cảm ơn anh, bạn của tôi.”

Nàng cắn môi dưới và lại tiếp tục mỉm cười. Anh ấy đã cố gắng kể chuyện này với nàng đêm trước. Nàng đã ều rõ ngay lập tức, nhưng tại sao anh lại không nói với nàng từ lâu trước k nàng hình thành định kiến về anh. Nhưng nàng đã ngăn anh lại đêm đó. Nàng đã muốn làm tình với anh và nàng không muốn ham muốn của mình bị nguội lạnh đi - sẽ rất nguy ể k việc này đã làm cho anh nhớ lại anh cưới nàng là vì tiền. Thực tế là mọi chuyện đã diễn ra như vậy. Nàng nhớ đến thái độ tiêu cực của mình trong suốt cuộc làm tình đầu tiên của họ - nàng đã từ chối không thể ện là nàng ham muốn anh, rằng nàng thích những gì anh đã làm với nàng. Ôi, lẽ ra nàng phải nên nghe anh, phải nghe những lời này từ chính miệng anh nói.

“Tôi phải chuẩn bị sẵn sàng để đón bọn trẻ.” nàng nói đột ngột, quay ra phía cửa. “Ngài có muốn cùng xem buổi hòa nhạc của chúng tôi không?”

“Nếu tôi không đi,” anh nói, “chắc tôi sẽ là người duy nhất trong nhóm không có mặt. Vâng, tất nên tôi rất muốn xem chút.”

Nàng quàng tay qua cánh tay anh k anh mở cửa và họ cùng bước vào đại sảnh để lên lầu. “Mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn.” nàng nói. “Tôi hứa là như vậy. Đây là Lễ Giáng sinh. Mọi thứ đều mới mẻ và tuyệt vời vào dịp Giáng sinh, thậm chí là k ta đang phải sẵn sóc cho một cái hàm đau.” Nàng cười và anh cười lại với nàng.

K nàng bước vào phòng thay đồ, nàng ngân nga hát và dạo thử một vài nhịp valse với người bạn nhảy trong tưởng tượng trước k rung chuông gọi người hầu thậm chí ngay cả k nàng biết mình chỉ cần nửa giờ để chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng nàng bất chợt dừng tay lại trên céc chuông, bị xâm cém bởi một ý nghĩ mới.

Wilfred! Nàng đã không nghĩ đến anh ta một chút nào suốt cả ngày hôm nay, mặc dù nàng có lướt nhìn anh ta trong một vài lúc. Nhưng ngược lại nàng đã nghĩ về chồng rất nều. Nàng buộc phải thú nhận với bản thân mình rằng nàng đã yêu anh. Nhưng nàng cũng đã từng yêu Wilfred - nàng có không?

Câu trả lời rất rõ ràng, Không, nàng không yêu. Anh ta đã không còn trở nên quan trọng đối với nàng nữa. Bởi vì nàng là người không kiên định ư? Nàng có không? Hay là tình cảm của nàng quá dễ thay đổi? Nhưng sự thật là cuộc hôn nhân đã thay đổi nàng, nàng nghĩ vậy. Dưới tác động của sự gần gũi, riêng tư và việc chung chăn gối trong hôn nhân đã làm nàng nhận thấy ở chồng nét hấp dẫn, lôi cuốn của riêng anh, không chỉ bởi ngoại hình mà cả tính cách của anh nữa. Và nàng biết cảm giác của nàng về anh đã không lằm lẩn kể từ lúc Ngài Albert nói với nàng mọi chuyện. Anh đã cưới nàng vì tiền của Cha, đúng vậy, nhưng cũng để cứu lấy dinh cơ và vùng đất nơi anh đã lớn lên từ thời thơ ấu. Nàng biết từ những bằng chứng ền nên trong những ngày ở đây rằng anh yêu Grenfell Park. Anh không cưới nàng vì sự ích kỉ muốn thỏa mãn sống cuộc sống nông cuồng và hoang phí.

Nàng mỉm cười dịu dàng và nhắm mắt lại. Nàng đã yêu anh. Nàng ngẫm nghĩ lại tính chất mới mẻ của ý tưởng này và thì thầm trong căn phòng. Có lẽ anh không quan tâm quá sâu đậm với nàng, mặc dù nàng tin rằng cảm xúc của anh nhất định đã trở nên dịu dàng hơn trước. Nhưng nàng sẽ không để những ý nghĩ này làm nàng pên muộn. Đây là Giáng sinh và mọi thứ đều có thể xảy ra vào Đêm Giáng sinh. Nàng nhớ lại mình đã hứa với Cha sẽ có một Lễ Giáng sinh tuyệt vì ông. Và nàng cũng nhớ lại rằng ông đã nói một ngày kia nàng sẽ hạnh phúc vì cuộc hôn nhân ông đã ép buộc nàng.

Đúng là như vậy.

Nàng mỉm cười với cô hầu của nàng k cánh cửa mở.

24. Chương 13 - Phần 1

Chương 13

Bá tước Falloden bước vào phòng trang điểm của vợ để hộ tống nàng xuống phòng khiêu vũ.

“Chúng ta sẽ cùng chào đón mọi người khi họ đến.” chàng nói. Sự thực là chàng chưa bao giờ lại mong chờ buổi chiều ngày hôm nay đến thế này. Một điều như vậy chưa từng xảy ra ở Grenfell Park và chàng hoàn toàn không biết phải hành động tiếp tục như thế nào. Chàng có hơi hối tiếc một chút vì đã bốc đồng tổ chức buổi tiệc này.

“Ồ, vâng.” Nàng làm chàng lóa mắt với một nụ cười rực rỡ sáng ngời. “Họ sẽ rất hạnh phúc khi tới đây. Và bọn trẻ con sẽ bị khích động đến mức muốn bệnh cho mà xem. Em có thể nhớ rõ khi chúng em diễn vở kịch Giáng sinh hồi bọn em còn là những đứa bé, các anh chị em họ và em. Bọn em luôn phát ốm vì chờ đợi trong niềm phấn khích và vì chiến thắng huy hoàng của một buổi biểu diễn thành công. Phát ốm vì sự háo hức những lời khen của người lớn nữa. Mọi người luôn luôn khen ngợi bọn em cho dù chúng em có quên cả lời thoại hay là ngã lăn đùng ra sàn vì vấp phải gấu áo của trang phục hay không.”

Nàng đang rạng ngời trong vui thích và chắc chắn sẽ niềm vui này sẽ còn đọng lại mãi sau Lễ Giáng sinh. Đôi má nàng ửng hồng và anh thấy nàng vô cùng xinh đẹp, trông không hề già hơn so với tuổi mười chín của mình đến một ngày. Chàng cảm thấy ghen tị với sự thật là nàng lại có thể mong đợi sự thử thách này với vẻ thoải mái và vui thích đến thế.

“Eleanor,” chàng nói, “đừng quá hi vọng là tất cả mọi người sẽ đều vui vẻ hết em à. Với hầu hết cha mẹ và ông bà của lũ trẻ thì đây đúng là một sự kiện đáng khiếp sợ khi tới nơi này và được chào đón bởi chúng ta. Hầu hết bọn họ sẽ không thích thú với buổi chiều hôm nay đâu, nhưng chắc chắn một điều là họ sẽ nói mãi về nó và nhớ đến nó trong suốt quãng đời còn lại cho mà xem.”

Nàng nhìn anh một cách hoài nghi.

“Thật là vô lý!” nàng nói và cười vang. “Anh có thể chọn đóng vai trò Ngài bá tước chán ngắt của mình, thưa ngài, nhưng em nhất quyết không chịu làm một nữ Bá tước buồn tẻ đâu.”

Nàng không cố gắng để tranh luận với chàng, chàng có thể nhận ra ngay. Nàng đang mỉm cười, và ánh mắt nàng nhảy múa vui tươi.

“Em chưa lường hết được mọi chuyện phải không?” chàng hỏi. “Đó không phải là vai diễn mà chúng ta có thể lựa chọn hay không. Họ đến đây. Chúng ta là Bá tước và Nữ bá tước Falloden. Đối với bọn họ thì chúng ta là những nhân vật rất quan trọng, có thể làm họ khiếp sợ đó.”

Nụ cười của nàng trở nên ngập ngừng. “Anh đang cố cảnh báo em ư?” nàng hỏi. “Có đúng vậy không? Anh đang gợi cho em nhớ lại vai trò mà em được mong đợi để làm, để em không phải làm anh hổ thẹn vì cách cư xử không đứng đắn của mình như hôm ở trường học chứ gì?”

Có lẽ sau cùng thì nàng cũng đã sẵn sàng để tranh cãi. Anh đưa tay ra và vuốt nhẹ khớp ngón tay dọc theo quai hàm nàng.

“Chú nhím nhiều gai.” chàng thì thầm nói. “Đi xuống lầu thôi, không thì em sẽ chẳng còn một vị khách nào để chào đón nữa đâu. Và anh thích em là chính bản thân mình, Eleanor à. Anh rất thích cách em xử sự ở trường học ngày hôm qua.”

“Anh thích thật không?” Nàng nhìn anh một cách bối rối và thận trọng. “Anh không cho là nó thô tục sao?”

“Bà nội của anh chắc chắn sẽ nói vậy. Nhưng anh không phải là bà nội anh”

“Ôi.” nàng thốt lên và quàng lấy cánh tay anh.

Những người khách sẽ đến vào bất cứ lúc nào, chàng nghĩ, và cảm thấy sợ hãi một cách ngốc nghếch một lần nữa. Những người khách mà chàng biết họ chỉ hoàn toàn thoải mái khi được làm việc trên cánh đồng hay trong túp nhà của họ và chàng cảm thấy hơi sợ hãi khi chuẩn bị đón tiếp họ một cách rộng rãi, công khai trong chính phòng vũ hội của mình. Chàng đã nghĩ tốt hơn hết sẽ đóng phong thái trịnh trọng, oai nghiêm nhất của mình, nhưng bây giờ chàng lại không muốn cư xử theo cách đó. Chàng muốn những tá điền và dân làng có thể vui thích tận hưởng buổi hòa nhạc do bọn trẻ của họ đóng.

Rồi chàng nhìn thấy Nhà Transomes. Sẽ thật là không phải nếu chỉ gọi riêng tên từng người, chàng nghĩ, quả thực là như vậy khi thấy cha con Gullis và Weekeses cũng như Jason, Charles, Tim và cả Bertie nữa. Bọn họ đều đang tụ tập gần cửa vào phòng vũ hội và đều đang rất vui vẻ trong một cuộc chuyện trò - điều có vẻ như đang trở nên hơi quá cởi mở và náo nhiệt so với sự hài hước thường ngày của họ. Bác Sam đang chà hai bàn tay vào nhau.

“Thật là giống những ngày xưa làm sao!” ông nói, giọng ông có vẻ còn to át hơn cả ngày thường vì phần khích. “Cháu có nhớ những buổi diễn Giáng sinh trước không Ellie? Cô Aunt Irene của cháu ngày xưa đã phải liên tục thúc vào xương sườn của ta để ta khỏi cười phá lên vì tội cháu đứng sai bét vị trí hết cả và để ta khỏi gây thương tổn cho cảm xúc của lũ nhỏ tội bây.”

“Đây là Giáng sinh.” Dượng Harry nói, cười rạng rỡ với tất cả mọi người xung quanh. “Lũ trẻ con, buổi hòa nhạc, diễn kịch và những bữa tiệc ngon. Giáng sinh còn là gì nữa đây? Truyền thống đang được tiếp nối

bởi một thể hệ mới, ta đang nói vậy. Tôm đã hoàn thành vai trò của mình rất tốt. Bây giờ đến lượt cháu, Ellie. Và mọi người đều có nhiệm vụ lựa chọn bạn nhảy của riêng mình thật nhanh khi còn có thể đi.”

Chàng cười khúc khích khi nghe cả một dàn hợp xướng từ thể hệ trẻ vang lên. “Ôi, Dương Harry!”

“Được thôi, ta còn cả một bài diễn văn dài sẽ công bố sau vào tối nay, có lẽ vào lúc nửa đêm.” Bác Sam nói và nháy mắt với cô Beryl.

Mabel đang đỏ bừng mặt, Bá tước nhìn thấy qua khóe mắt còn George thì đang nhìn cô, vẻ hài lòng thích thú hiện ra trên mặt anh.

“Buổi hòa nhạc,” Bác Ben la lên, “sẽ dẫn tới một tiệc trà và bữa tiệc. Đây là Giáng sinh mà, thời gian tuyệt vời để ních đầy bụng tất cả các món ăn ngon. Cháu bình luận thế nào hả Randy?”

Bá tước có thể cảm thấy vợ đang ngược nhìn mình. Cánh tay nàng trong tay chàng trở nên hơi căng thẳng, và đôi mắt nàng có vẻ lo lắng, chàng nhận thấy khi cúi xuống nhìn nàng. Vài ngày trước đây chàng chắc sẽ bị sốc và vội vàng thối lui khi nghe những câu đùa như vậy, nhưng nay chàng chỉ cảm thấy đơn giản là rất thích thú.

“Về cháu thì, thưa Bác Ben,” chàng nói, “cháu lại đang có ý định ăn cho đến khi áo sơ mi của mình bật tung cả cúc cơ.”

Mọi người đều cười khúc khích, cả chàng cũng vậy. Nhưng chàng trấn tĩnh lại rất nhanh. Đã có vài người khách đang đi lên cầu thang và sắp sửa bước vào phòng vũ hội. Bọn họ trông có vẻ như sắp chết mê mết. Chàng nhắm thắm trong óc, điều chỉnh lại tư thế của mình và mỉm cười.

Và rồi nhà Transomes - bao gồm cả các bạn chàng những người có lẽ cũng phải mang cái tên này nếu nhìn vào cách cư xử của họ - đều đang chào đón nồng nhiệt các vị khách.Ồ, họ trông chẳng có vẻ gì đang phát ốm vì những nghi thức tiếp đón đáng ra phải thế cả, thay vì vậy họ đều ủa cả ra ngoài mà chẳng cho chàng một cơ hội nào để thể hiện vai trò cứng nhắc của mình. Chàng bắt tay từng người và nói lời chào mừng họ đến Grenfell Park. Vợ chàng đứng bên cạnh cũng đang làm như vậy, mặc dù nàng cũng phải trấn an những bà mẹ lo lắng rằng bọn trẻ đã đến từ trước đó và đang ngồi trên ghế sa lon với cô giáo chuẩn bị sẵn sàng cho buổi diễn.

Nhưng chính là Nhà Transomes mới là những người đang bắt tay nồng nhiệt các vị khách và nổ ra hàng tràng chúc mừng rộn rã, họ cười vang và luôn miệng vui vẻ nhắc lại những mùa Giáng sinh đã qua. Họ bảo đảm với các vị khách rằng Giáng sinh là lễ hội nổi bật nhất trong năm và đưa từng người vào chỗ ngồi rồi cùng ngồi xuống để tiếp tục trò chuyện. Và như thường lệ làm cho các vị khách trở nên thoải mái, thư giãn ngay lập tức với sự vui vẻ của họ khiến cho phòng dạ vũ trở nên sôi động, huyền ảo không thể tưởng được như thể là phải có đến cả trăm Transomes ở đây.

“Thế là,” Bá tước nói, nhìn xuống vợ chàng khi có vẻ như tất cả các vị khách đều đã tới và yên vị ở chỗ ngồi, “đã quá đủ cho vẻ trang nghiêm và nổi khiếp sợ rồi.”

“Em xin lỗi,” nàng nói “Nếu như chuyện này gây khó xử cho anh. Nhưng em không xin lỗi giùm cho gia đình em đâu. Họ đã giúp tất cả mọi người cùng vui vẻ thoải mái.”

“Họ cũng giúp cả anh nữa.” Chàng nói và nàng ngược nhìn chàng đầy ngạc nhiên. “Anh phải nói là anh ghen tị với gia đình em, Eleanor ạ. Họ thật quá tràn đầy năng lượng để tận hưởng cuộc sống. Người ta sẽ mất rất nhiều thứ nếu cứ thường xuyên suy nghĩ và cố gắng cư xử như cách họ phải làm, hay giống như họ lúc nào cũng phải buộc mình tuân theo những chuẩn mực của dòng dõi quý tộc, mọi điều đó sẽ làm mất hết mọi niềm vui. Anh nghĩ vậy đó.”

Nàng mỉm cười với chàng thật nồng ấm, và nhìn sâu vào mắt chàng, trong một khoảnh khắc chàng quên hết cả căn phòng đầy người ồn ào vẫn đang đứng xung quanh họ mà chỉ mỉm cười với một mình nàng thôi.

“Em sẽ đi xem có thể giúp gì được cho Cô Brooks và bọn trẻ không,” nàng nói. “Em sẵn sàng đánh cược - dĩ nhiên nếu một quý bà như em được phép đánh cược - rằng ít nhất là cả tá phút sau, cơn khủng hoảng mới bùng phát.”

“Anh đã buột miệng định khuyên em nên vắng mặt rồi cơ.” Chàng nói. “Sự gánh vác trọng trách trong vị thế của một Nữ bá tước chỉ có làm cơn khủng hoảng bùng phát nhanh hơn thôi, và kéo theo cả tá chuyện như thế tiếp tục cho mà xem. Nhưng anh đã học được một điều rằng không nên tin ngay lời nói chực hiện ra ở đầu lưỡi mình là đúng. Vậy thì đi đi em.” chàng nói và hầu như sắp sửa nói tiếp tình yêu của anh, nhưng đã kìm lại được đúng lúc. Một tình bạn thân thiện đã nảy sinh giữa họ như họ đã đồng ý với nhau lần đầu tiên khi ở Luân Đôn và trong suốt cuộc hành trình đến Grenfell Park. Có lẽ mối quan hệ đó đã vượt xa cả tình bạn, nhưng chàng vẫn chưa nắm bắt được cảm xúc của nàng. Chàng không nên vượt quá địa hạt của mình.

Chàng nhìn theo nàng đang vội vã bước ra hành lang đến phòng khách nhỏ nơi đã biến thành phòng hóa trang cho tiệc trẻ. Và chàng cảm thấy hoàn toàn thanh thản, sẵn sàng để tận hưởng một, hai giờ sắp tới đây. Mọi nỗi khiếp hãi vì lúng túng và bối rối của chàng đã biến mất tự bao giờ. Lại thật, chàng nghĩ. Chàng đã học được cách xử sự thật tuyệt vời từ nàng Bá tước của chàng, học cách làm sao để trở thành một vị lãnh chúa, một vị Bá tước thực sự có ích. Một khi chàng muốn trở thành một giáo viên tốt trước hết chàng phải là một học sinh giỏi.

Con gái một người thường dân, con gái của một nhà buôn than. Eleanor. Vợ của chàng. Tình yêu của chàng. Chàng mỉm cười một mình khi nàng đã khuất bóng và quay trở lại phòng vũ hội.

Âm thanh những cuộc chuyện trò lắng xuống ngay khi chàng bước vào, một vài tá điền của chàng nhìn như thể họ sắp sửa quỳ trên đôi chân mình vậy. Nhưng chàng chỉ mỉm cười và chọn một chỗ ngồi cho mình ở đằng sau và nhớ lại những lời Dượng Harry nói.

Thật vậy, đây là Lễ Giáng sinh. Bọn trẻ con, sự vui thích và niềm hi vọng. Lòng nhiệt tình, tình bằng hữu và sự yêu thương nữa chứ. May mắn là Giáng sinh cũng đã tìm đến chàng vào phút cuối. Thật may mắn là Ngài Joseph Transome đã sắp đặt mọi chuyện hết sức vội vàng ngay trước khi ông mất và ông đã để ý đến chàng, lựa chọn chàng làm chồng cho con gái của ông.

Chàng chợt ước gì Ngài Transome vẫn còn sống để có thể chân thành cảm ơn ông vì mọi chuyện.

Mọi người đều đã tới, Eleanor trấn an bọn trẻ. Tất cả đều đang háo hức mong đợi buổi biểu diễn. Ôi không, tất nhiên bọn chúng cũng sẽ quên lời thoại và bước chân khi nhảy, như người ta thường mắc khi thời khắc trọng đại diễn ra. Và nếu như may rủi – một vài sự ngẫu nhiên rất hay đến – bọn chúng có quên lời thoại thì Cô Brook ở đằng sau đã sẵn sàng nhắc chúng và dù sao chẳng nữa cha mẹ của chúng vẫn cảm thấy hết sức tự hào. Và nàng cũng rất tin tưởng vào buổi biểu diễn của chúng, nàng trấn an bọn trẻ như vậy. Còn bản thân nàng sẽ không bị kích động, hồi hộp nếu như nàng cố gắng.

Bọn trẻ vẫn hết sức bồn chồn và lo lắng khi nàng rời khỏi phòng. Cô Brooks thậm chí trông còn có vẻ căng thẳng đến mức sắp vỡ làm hai mảnh. Nhưng ít nhất khi nàng rời đi nàng đã an tâm rằng sự bồn chồn của lũ trẻ đến từ niềm phấn khích hơn là do nỗi sợ hãi. Nàng mỉm cười với tất cả và vội vã tiến về phòng dạ hội, chợt nhớ lại những gì Dượng Harry đã nói. Đã đến lượt nàng để tạo ra một thế hệ trẻ con mới có thể trình diễn những vở kịch Giáng sinh tiếp nối truyền thống gia đình.

Nàng hi vọng - Ôi nàng hi vọng chuyện này sẽ xảy ra sớm. Chỉ cần hai đêm yêu đương nữa thôi là đến ngày giữa tháng của nàng. Có lẽ một đứa trẻ đã bắt đầu hình thành... Nhưng nàng không nên mong chờ bất kì điều gì quá sớm. Nếu càng ao ước, nàng sẽ phải chịu nỗi thất vọng càng lớn nếu như không có gì xảy ra. Nàng cần phải kiên nhẫn và phải hi vọng vào những điều chồng nàng đã nói -nàng phải chờ đợi anh hàng đêm kể từ nay về sau. Nếu nó không xảy ra trong tháng này, thì có lẽ sẽ là tháng sau hoặc sau nữa. Nàng quá khao khát có được một đứa con, con của anh.

Nàng mỉm cười rạng rỡ với tất cả mọi người khi bước vào phòng vũ hội, gật đầu chào đáp lại khi tiếng ồn đã lắng xuống.

“Bọn trẻ đã sẵn sàng” nàng nói “Nếu như bây giờ chúng ra lệnh được cho đôi chân mình biết vâng lời, chúng sẽ xuất hiện chỉ trong vài phút nữa.”

Tiếng cười hưởng ứng đáp lại vang lên khắp nơi khi nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chồng, mỉm cười với anh, và đặt bàn tay mình vào tay anh.

Đã quá trễ khi nàng chợt nhận ra cử chỉ đó của mình thật không thích hợp, nhưng nàng lại không thể rút tay mình ra khỏi tay anh mà không gây ra một sự chú ý nào. Bàn tay anh vẫn điềm tĩnh nắm lấy tay nàng thật ấm áp và đặt lên đùi mình.

“Ôi thưa Ngài.” nàng nói “Em rất vui mừng vì anh đã đồng ý tổ chức buổi hòa nhạc ở đây”

“Em vui ư?” anh nói. “Anh cũng vậy.”

25. Chương 13 - Phần 2

Chương 13

Nhưng trước khi nàng có thể ngạc nhiên ngẫm nghĩ về cảm giác ấm áp vừa mới nảy sinh giữa họ thì Cô Brook đã bước vào phòng khiêu vũ, bọn trẻ theo sau trong một hàng ngũ im ắng. Đột nhiên cả căn phòng rộng lớn trở nên yên lặng, Bác Sam bắt đầu vỗ tay và mọi người đều làm theo, và rồi lũ trẻ xếp hàng đầy trên sân khấu và bắt đầu hát khúc hát Giáng sinh đầu tiên. Ba giọng hát cất lên ngọt ngào theo đúng điệu. Giọng thứ tư nghe như đang găm giữ giữa quãng tám của cây đàn piano. Eleanor mỉm cười và khẽ vươn người ra phía trước.

Chương trình gồm một bài hát đồng ca, một bài đơn ca, một khúc song ca, ngâm thơ và khiêu vũ. Và cuối cùng là vở kịch mô tả lại sự tích Giáng sinh mà Cô Brook đã vô cùng khéo léo dàn dựng sao cho mỗi đứa trẻ đều được đóng một vai. Nhưng Đức mẹ Mary thì thật quá nhỏ đến nỗi cả thiên chúa Hài đồng cũng không thể nghe ra, Thánh Joseph thì nói oang oang trong một giọng mà khiến cho Bác Sam cũng phải hổ thẹn, thiên thần của Đức Chúa trời quên mất lời thoại của mình, còn những chàng mục đồng lại quá sợ hãi đến mức cô Brook phải thì thầm nhắc nhở ở đằng sau. Một chú mục đồng phang trúng cây gậy chắn cừu vào chân một chú khác và xướng lên một lời thoại không có trong kịch bản, chẳng để ý gì đến chú mục đồng kia đang nhảy lò cò một chân vì đau. Khăn đội đầu của một vị vua thì bị rơi xuống mặt trong khi ngài đang mãi quỳ và đặt hương trầm thơm lên máng cổ, buộc Đức mẹ Mary phải giúp ngài sửa lại cho ngay ngắn, các nữ thiên thần thì theo một cách không thể lý giải nổi, lại có giọng hát giống như đang cầu nhàu hơn là của các danh ca.

Nhưng mọi thứ thật sự rất tuyệt vời. Không phải chỉ bởi vì bọn trẻ đang trình diễn và cha mẹ, ông bà của chúng đều đang ở dưới say sưa theo dõi đến mức sắp nổ tung vì thích thú và tự hào. Ồ không chỉ bởi vậy, mặc dù vở kịch của bọn trẻ còn chưa hoàn hảo, nó vẫn thực sự mô tả được câu chuyện huyền thoại của Giáng sinh. Đức Chúa Jesus ra đời cùng với, niềm vui, nỗi sợ hãi và mọi điều kì diệu đều đi liền với nhau. Giáng sinh là cả một câu chuyện, một sự kiện tuyệt vời chứ không chỉ là những lời thì thầm nhắc nhở của Lễ Phục sinh sắp diễn ra sau đó. Sự kì diệu của tình yêu thương bao la đang đến với trái đất, lan tỏa khắp nhân gian dưới hình hài của đứa bé sơ sinh – Đức chúa Hài đồng.

“Ồ.” Eleanor nói, nhìn lên chồng nàng sau khi tất cả bọn trẻ đều đã cúi chào khán giả và nhanh chóng ủa ra khắp phòng khiêu vũ, nhìn chúng đã vui vẻ hơn gấp bội lúc mới bước vào đây. Nhưng nàng vẫn không thể suy nghĩ được gì, bàn tay nàng, khi nàng nhìn xuống, vẫn ấm áp trong tay anh mặc dù nàng đã có thể dễ dàng rút ra đến mấy lần khi vỗ tay tán thưởng vở kịch.

Anh nâng tay nàng lên môi hôn và nói.

“Anh phải lên trên để nhắc nhở mọi người một lần nữa về bữa tiệc và trò chơi sau đó. Đi với anh, Eleanor.”

Nàng đi theo anh lên sân khấu, tay của họ vẫn nắm chặt lấy nhau, và nàng mỉm cười với tất cả mọi người khi anh bắt đầu nói, tán dương bọn trẻ và cô giáo rồi mời tất cả bọn họ cùng ở lại để tham gia những trò chơi với bọn trẻ, sau đó cùng thưởng thức tiệc trà. Nàng cảm thấy sự hưởng ứng của mọi người với những điều anh nói - sự hưởng ứng thật nồng ấm và xúc động. Đó là sự thật, có lẽ, nàng và chồng vẫn luôn cách biệt với mọi người như anh đã nói, họ không bao giờ có thể là bạn hoàn toàn với những người dân làng và tá điền được. Dù muốn hay không, nàng vẫn là một nữ Bá tước và anh vẫn là Ngài Bá tước uy quyền, như

sự thực phải vậy. Chồng của nàng, sau tất cả, luôn phải có trách nhiệm nặng nề là bảo đảm cuộc sống yên lành cho tất cả dân làng. Nhưng tình cảm nồng ấm và xúc động đã rất đủ rồi, nó còn tốt hơn thái độ tôn kính xa cách và sự khiếp sợ rất nhiều.

Kế hoạch chính của buổi chiều hôm nay là những trò chơi cho bọn trẻ rồi sau đó đến buổi tiệc trà dành cho tất cả mọi người. Dĩ nhiên kế hoạch đó không tính là món quà chung của nhà Transome, mà chỉ của hai vợ chồng ngài Bá tước. Nhưng dù gì chẳng nữa bọn trẻ cũng vô cùng háo hức được tham gia các trò chơi.

Khi những chiếc ghế khan giả đã được dọn đi, Bác Sam lãnh trách nhiệm sắp xếp một hàng ghế dài ngay giữa trung tâm phòng dạ hội, bận rộn luôn mồm để dạy lũ trẻ cách chơi, và tuyên bố rằng chỉ còn lại duy nhất một tá ghế để chia cho tất cả mọi người trong vụ này thôi. Và Eleanor lấy một ghế, Bác Ben một chiếc nữa, George và Mabel cũng tham gia chơi. Rồi một vài phụ huynh đứng cảm nhứt dưới sự thúc giục không ngừng của tụi trẻ cũng chiếm giữ số ghế trống còn lại. Và thật vô cùng huyền não, người lớn cuối cùng cũng đã bị đánh bật khỏi ghế cho đến khi không còn một ai trụ lại ngoại trừ lũ trẻ. Tất nhiên, bọn trẻ luôn thắng trong mọi trò chơi.

Tiếp đến là trò bịt mắt bắt dê, Cô Ruth tuyên bố rằng cô đã không chơi trò này cả nhiều năm nay rồi và sẵn sàng tham gia, kéo theo Muriel với bà. Hệ quả tiếp diễn là Tử tước Sotherby cũng vội vã nhập hội. Rồi Jane và Harvey với một cặp cha mẹ cuối cùng cũng vào chơi. Và Eleanor nữa, tất nhiên, là người đầu tiên được bọn trẻ đồng thanh hét toáng lên chọn làm người bịt mắt.

Buổi tiệc đã thực sự trở thành huyền não như vậy, với tất cả mọi người đều tham gia hoặc mỉm cười cổ vũ bên ngoài hoặc chúc mừng các tuyển thủ. Thực vậy, ông Reverend Blodell đã bày tỏ cảm xúc của ông về ngài Bá tước, ca ngợi sự nhã nhặn tuyệt vời trong ngày hôm nay của ngài lãnh chúa và thay mặt dân làng thể hiện sự biết ơn sâu sắc đối với chàng. Đột nhiên Bá tước cảm thấy một niềm thích thú kì lạ muốn tham gia những trò chơi. Rồi thì, trong khi Bà Blodell tiếp tục lặp lại bài diễn văn của chồng với độ dài vượt xa, anh biết rằng mình chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Sau đó những cuộc đua đã được tổ chức và chia thành ba tốp chơi, hai người lớn và năm trẻ em cho mỗi đội.

“Và bây giờ chúng ta có ngài lãnh chúa, Bá tước Fallogen, lãnh đạo đội một.” Bác Sam thông báo bằng giọng âm âm như thường lệ. “Ngài Albert Hagley dẫn đầu đội hai, và...”

một cuộc đua theo đội. Lạy Chúa! Và rồi chàng băng qua phòng dạ vũ để nhập vào đội của mình - người lớn còn lại tham gia với chàng là Eleanor cũng như Rachel đang bước vào đội hai của Bertie - chàng phát hiện sự thật rằng họ đã được chọn lựa thật tuyệt vời đã cổ vũ cảm xúc của anh rất nhiều. Khắp phòng dạ vũ tràn đầy những âm thanh huyền não âm ỉ của tiếng huýt sáo, lời chúc mừng, hoan hô và những lời chọc ghẹo. Chàng cười toe toét.

“Làm gì bây giờ em?” chàng hỏi vợ của mình khi tất cả các đội đều đã hình thành xong.

“Anh phải nhảy vào chính giữa cái bao tải,” nàng nói, “và cố giữ lấy nó trong khi nhảy suốt chiều dài phòng khiêu vũ rồi quay trở lại. Rồi anh chuyển chiếc bao tải thật nhanh cho em.”

“Ôi Trời ơi...” anh rên lên một cách bất cần.

Nàng chỉ mỉm cười vui vẻ với anh rồi nhập hội với tụi trẻ trong đội của họ, những người đang chăm chú lắng nghe.

“Chuyện này dễ thôi mà, Thưa Ngài.” một cậu nhóc nói với chàng “Chỉ cần giữ làm sao cho khỏi ngã thôi”

“Chỉ cần giữ thôi...” bọn trẻ hét toáng lên sung sướng khi bá tước làm bộ cau mày nói.

“Thế ta phải làm gì nếu bị ngã đây?”

Nhưng Bác Sam đã ra lệnh cho những thành viên đầu tiên của mỗi đội chuẩn bị sẵn sàng chui vào bao tải.

“Khi ta hô là bắt đầu nhé!” ông nói.

Bá tước nhanh chóng khám phá ra có người thì thích ứng rất nhanh, trong khi người khác lại ngã. Có người thì xoay tít xung quanh, khó nhọc cất bước và cố gắng một cách vô ích để giữ cho chân mình không giẫm

lên mép bao tải. Người lại bị những khán giả phấn khích xung quanh cười vang, huýt sáo và la ó một cách vui vẻ hay lại phải vật lộn với những lời chê bai, trêu chọc từ những thành viên của đội khác. Có những người luôn luôn cán đích cuối cùng khi trao lại bao tải cho người kế tiếp. Có người bội thu rất nhiều vết bầm ở khuỷu tay vì ngã và hoàn toàn không có khả năng ngừng cười.

Vợ của chàng làm tốt hơn chàng nhiều- kết quả của cả một đời tập luyện trò chơi này, chàng đoán vậy - nàng luôn luôn bắt kịp ngay những quý bà khác, những người hầu hết đều bị ngã hay đang di chuyển khá là chậm chạp. Đội của chàng về thứ ba ở vòng đua thứ ba, thứ nhì ở vòng đua ba và chung cuộc xếp ở vị trí thứ nhì.

“Tốt.” chàng nói, cười vui với cả đội xung quanh mình. “Vui quá phải không? Ai thêm quan tâm đến việc về nhất nào? Vị trí thứ hai đối với ta nghe đã tuyệt lắm rồi.”

Rồi một hàng dài những người hầu xuất hiện với những khay thức ăn và đồ uống trong khi ông chủ của họ còn đang mải mê trong một cuộc đua ba vòng với Di Catherine. Đồ ăn được xếp đầy trên những chiếc bàn kê ở một góc phòng khiêu vũ. Cuộc đua tài kết thúc, và Ngài bá tước có hơi chút đầu bù tóc rối và thở không ra hơi tuyên bố tiệc trà đã sẵn sàng và mời tất cả các vị khách cùng thưởng thức. Ngài đưa ra đề nghị hơi trái ngược với truyền thống là bọn trẻ con được mời vào bàn trước tiên, và ngay lập tức những chiếc bàn bị tấn công bởi cả một bộ lạc nhóc tỳ sôi nổi và háo hức. Những cốc nước chanh và hoa quả lạnh tỏ ra là những món được ưa chuộng trước tiên.

Và rồi không biết làm sao khi bữa tiệc đáng mong đợi cũng đi đến hồi kết, thì buổi dạ vũ bắt đầu. Những điệu nhảy dân gian được hưởng ứng nhiệt liệt bởi những người thường xuyên biểu diễn các bước nhảy điệu luyện của mình trên cánh đồng cỏ xanh bất tận hay xung quanh các cây cột kết hoa. Thật khó mà nhận ra ai đã đưa ra đề nghị này- lần này chắc không phải là Bác Sam. Khi Bác Sam đã đề nghị điều gì, mọi người đều không ai nghi ngờ là không nghe rõ. Cô Brook chơi đàn piano và sau đó một chút là Ngài Tử tước. Và hầu hết mọi người đều tham gia, đầu đầu cũng thấy những nhóm trẻ con, nhóm những người trẻ tuổi và cả nhóm những người già hơn tụ tập khắp gian phòng.

Khoảng chừng giữa những điệu nhảy đồng quê Ngài Sotherby lại chơi một điệu valse, khiến cho hầu hết những vũ công khác phải kinh hoàng khi thấy một vài cặp nhảy vốn chỉ thuần thực trong những vũ điệu đồng quê cũng thử tham dự, cùng cười phá lên vui vẻ và nhìn ngắm đôi chân của mình. Thậm chí tụi trẻ con cũng tập nhảy.

Bá tước nhảy điệu valse với vợ mình và tự hỏi đã bao giờ chàng hạnh phúc hơn lúc này chưa, khi được khiêu vũ với nàng ở Grenfell Park, thậm chí ngay cả trong một vũ hội sang trọng, thời thượng được đệm bằng cả một dàn nhạc phía sau. Một lúc nào đó họ phải thử mới được, chàng nghĩ. Nhất định chàng sẽ đưa nàng trở lại Luân Đôn khi nàng không còn phải mặc tang phục. Không phải bởi vì chàng buồn nhớ Luân Đôn và những thú vui giải trí ở đó. Chàng hoàn toàn mãn nguyện được sống trọn đời ở Grenfell Park nếu tình bạn thân ái -chàng hi vọng tình cảm đó còn hơn cả tình bạn – với vợ chàng vẫn tiếp tục. Chàng tự hỏi không biết mọi chuyện sẽ đi đến đâu nếu họ không chợt khám phá ra tình bằng hữu này trong khoảng thời gian ngắn ngủi của Lễ Giáng sinh.

Chàng nhìn thấy Bertie đang nhảy với Rachel, đầu họ chụm vào nhau, đang thì thầm trò chuyện. Họ chỉ nhìn nhau say đắm mà không cần biết đến bất cứ thứ gì xung quanh nữa. Thật quá nhiều cho lời hứa quả quyết tránh xa cô gái trong ngày hôm nay của Bertie. Chàng tự hỏi không biết liệu Bác Ben có đã định sẵn một lời hỏi thăm có thể tuôn ra bất cứ lúc nào hay không, nếu như Bertie vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu bị sa lưới. Quả thật cả hai người bọn họ mới quen biết nhau có vài ngày. Điều này chỉ có thể giải thích bởi sự thu hút kì diệu của Lễ Giáng sinh, ngoài ra không còn cách lý giải nào khác.

Một giờ nữa đã trôi qua trước khi tiếng nhạc dừng hẳn và những chiếc bát lại bị tấn công ồ ạt lần nữa. Rồi tất cả các vị khách đều xin phép cáo từ cứ như thể đã nhận được ám hiệu từ trước vậy. Mọi người ai nấy mặt mũi đều hồng hào và mỉm cười rạng rỡ. Tất cả các vị khách đều bày tỏ lòng cảm kích chân thành với vợ chồng Ngài Bá tước lúc này đang đứng tiễn biệt mọi người trên bậc cửa. Đây quả là một buổi tiệc tuyệt diệu nhất mà bọn họ từng biết đến và dư âm của nó chắc chắn sẽ còn đọng lại mãi.

“Chúc mừng Giáng sinh thưa ngài Bá tước và phu nhân.”

“Chúc mừng Giáng sinh, ông và bà Mallory, và Michael nữa phải không? Vai diễn đức Vua của cháu lúc mở màn quả là rất thuyết phục.”

Những lời chúc tụng tiếp tục được vang lên, mãi cho đến khi những người khách cuối cùng đều đã ra về. Bác Sam và một vài người anh em họ khác thu lượm lại những chiếc bao tải, khăn bịt mắt và những đồ linh tinh khác phục vụ trò chơi.

Cô Ruth thì đang cầu Chúa phù hộ và phải thốt lên rằng, buổi tiệc thật vui vẻ giống hệt như những Giáng sinh của năm xưa. Cô xúc động nói rằng Ngài Bá tước và Eleanor thân yêu đã thật tuyệt vời biết bao khi tạo nên một bữa tiệc kì diệu, huy hoàng cứ như để dành tặng riêng cho bọn họ vậy.

“Ta không muốn nói ra điều này khi tất cả các vị khách còn đang đứng vây chặt xung quanh các cháu.” Dượng Harry nói, mỉm cười tình quái với Bá tước và vợ chàng. “Nhưng các cháu có nhận ra là mình đang đứng ở đâu không?”

Câu hỏi đặc biệt trong tuần Noël này chỉ có thể ám chỉ một điều duy nhất. Bá tước nhìn lên và hiểu ngay tức khắc. Nhanh tầm gửi chàng hằng mong ước đang thật sự ở ngay trên đầu họ.

“Cám ơn, Dượng Harry.” chàng nói. “Sẽ thật hết sức xấu hổ nếu cháu bỏ lỡ nó, có phải không?”

Và rồi chàng ôm lấy vợ trong đôi tay mình và hôn nàng thật lâu, thật ngọt ngào trong khi Nhà Transome và các “môn đệ” đều cười khoái trá, huýt sáo và hoan hô vang dội xung quanh họ.

Chàng không biết, Bá tước nghĩ khi ngẩng đầu lên và mỉm cười với đôi mắt nàng đang mở to, rằng chàng đã hạnh phúc hơn thế bao giờ chưa, ngay chính tại thời khắc này. Và chàng không còn ước muốn điều gì khác nữa ngoài khoảnh khắc diệu kì này.

“Chúc mừng Giáng sinh, Eleanor.” chàng nói.

“Chúc mừng Giáng sinh, Ng-à-i Randolph.” nàng nói.

26. Chương 14 - Phần 1

Chương 14

Bữa tối bắt đầu khá muộn, buổi tiệc đã diễn ra lâu hơn họ dự kiến. Nhưng rồi khi Bác Ben nói – và tất cả mọi người cũng gật đầu – rằng họ đã ních đầy cả bụng những thức ăn ngon lành trong buổi tiệc trà, đến mức chúng phải mất một lúc để trôi đi đâu đó để họ có thể tiếp tục chiến đấu với bữa tối. Và thật là đáng xấu hổ nếu bỏ qua bữa tối, vì tài nấu ăn của vị đầu bếp điền trang Grenfell quả thật rất tuyệt vời.

Và thế là họ chỉ còn không hơn một tiếng giữa bữa tối và buổi tụng kinh lúc nửa đêm ở nhà thờ. Gần như ngay trước khi họ uống xong tách trà nóng và nghĩ ra hoạt động gì đó để lấp đầy một tiếng đồng hồ đó, ban nhạc đồng ca của ngôi làng đã tới tập hợp trong sảnh lớn với những đôi má hồng hào và những bản nhạc trong tay, tuyệt từ những đôi ủng tan dần trên nền nhà.

Ban nhạc đồng ca, vốn luôn để ngôi nhà lớn này lại cuối cùng vì nó ở xa nhất trên đường họ đi bộ rồi sau đó lại luôn ước gì họ đến đây đầu tiên vì thường thì việc họ tới đây luôn khiến buổi tối vốn vui vẻ của họ kết thúc một cách ảm đạm, giờ bất ngờ khôn tả. Vị bá tước trước đây chỉ xuất hiện trên cầu thang khi họ đã hát xong các bài thánh ca, và ông ta chỉ xuất hiện để gật đầu một cách gượng gạo và chúc họ những lời chúc đơn giản của mùa Giáng Sinh. Còn các vị bá tước và nữ bá tước trước ông ta cũng chỉ bước đến cầu thang vào lúc họ bắt đầu hát, và rồi cúi chào, và rồi gật đầu một cách thanh tao với họ trước khi ra lệnh cho đám gia nhân mang đồ ăn tối, để rồi lại biến mất vào phòng của mình.

Với vị bá tước mới này thì hoàn toàn không thế, vị bá tước mà vài thành viên lớn tuổi nhất trong dàn đồng ca luôn nhớ tới như là một cậu bé trầm lặng, nghiêm trang và luôn đắm chiêu suy nghĩ. Ngài bá tước mới xuất hiện bậc trên cùng ở cầu thang ngay khi họ vừa bước vào và gia nhân vừa đóng kín cửa sau lưng, với phu nhân của mình trong tay. Và cả hai nhân vật tôn quý này đều bước xuống sảnh lớn, theo sau lưng là

toàn bộ các vị khách của mình, mà sau đó có người kể lại như một nhóm người vui nhộn, phần lớn trong số đó là người nhà của nữ bá tước.

Ngay khi ban đồng ca bắt đầu bản thánh ca đầu tiên “The Holly and the Ivy” (Nhựa ruồi và cây thường xuân – một bài hát Giáng sinh quen thuộc về hai loại cây dùng trang trí trong nhà mùa Giáng Sinh – LV), vài vị khách trong số những người nhà ấy liền tham gia một cách không hề báo trước. Và trước khi lời đầu tiên của bài hát kết thúc, gần như mọi người đều đang hòa giọng vào nhau, bao gồm cả, ban đồng ca ngạc nhiên khi nhận thấy, bao gồm cả chính ngài bá tước đáng kính.

Ở mỗi ngôi nhà mà họ ghé qua, họ đều hát bốn bản thánh ca. Đôi lúc ở ngôi nhà lớn này họ chỉ dừng lại ở ba bản. Nhưng lần này, họ thậm chí còn không được phép dừng lại ở bốn bản, ngay cả nếu họ có muốn làm thế, hay có lúc nào nghĩ đến việc làm như thế. Cả gian sảnh như rung lên với âm thanh của hết bản nhạc Giáng sinh này tới bản nhạc thánh ca khác, cho tới khi đến cả hai anh chàng đang gác cổng cũng trông như thể họ sẵn sàng nhảy vào hát cùng bất cứ lúc nào.

Cuối cùng thì bá tước cũng gạt đầu ra lệnh mang những bát rượu mừng và bát rượu táo và khay bánh bánh nướng dẹt ra. Thế mà sau khi đã ăn uống no say, ban đồng ca cùng các vị khách cũng như vợ chồng chủ nhà vẫn còn cảm thấy cần phải hát thêm một bài nữa trước khi đưa ra những lời chào tạm biệt và những cái bắt tay nồng nhiệt rộn rã tưởng chừng không dứt để rồi ban đồng ca có thể vẫy chào bọn họ trên bậc cửa một cách nuối tiếc như thể họ sẽ không gặp lại nhau trong vòng một tiếng đồng hồ nữa ở nhà thờ.

Đám phụ nữ tranh luận rôm rả - thậm chí còn chẳng nghĩ đến việc hỏi ý bá tước hay phu nhân – về việc mọi người nên đến nhà thờ trên hai chiếc xe trượt ra sao. Cô Beryl thì nói họ có thể đi làm nhiều chuyến. Đám đàn ông sẽ cười ngửa, tất nhiên rồi, Cô Eunice bảo thế. Và nếu họ chấp nhận vài sự khó chịu nho nhỏ, Cô Ruth kết thúc, họ có thể ngồi ba người trên mỗi xe trượt thay vì hai.

Tất nhiên, những người tới trước sẽ phải đứng đợi một cách chán ngắt và buồn tẻ. Và những người bị bỏ lại đi lần sau sẽ lo lắng không nguôi về chuyện họ có thể tới nhà thờ trễ giờ. Nhưng đám trẻ thì thừa sức đi bộ, với quãng đường chỉ hơn một dặm có chút xíu, và thời tiết thì trong trẻo và tinh mịch lại rồi, y như đêm trước đó.

Và bản tối đây, thì Cô Beryl quyết định, cô cũng thừa sức đi bộ quãng đường đó với bọn trẻ. Chứ còn gì nữa, Cô Catherine thêm vào, đi bộ rất tốt cho sức khỏe và giúp họ tiêu hóa nhanh chóng thức ăn họ vừa nốc trong những giờ vừa xong. Họ đã đi bộ tới những dãy đồi để trượt tuyết đêm trước đó, Cô Irene nhắc mọi người, mà thậm chí còn không nghĩ gì về khoảng cách xa xôi, dù hét ra nó cũng phải bằng từ nhà tới nhà thờ. Ừm, nếu mọi người đều muốn đi bộ, Cô Ruth dừng cảm nói, có lẽ chẳng cần mất công gọi một cái xe trượt cho mình cô làm gì. Cô cũng đi bộ cho xong. Thế nào hoặc là Bác Sam hoặc Bác Ben – hay là Aubrey cũng thế - cũng sẵn sàng đỡ cô trong tay nếu cô thấy mệt, mà cô thì không nghĩ là cô sẽ mệt đâu.

Và thế là khi bá tước nghĩ đến việc thông báo đã tới lúc anh gọi xe trượt và xe ngựa đến cho kịp đưa mọi người đến nhà thờ thì mọi việc đã sắp xếp xong xuôi, anh ngoan ngoãn bỏ qua việc đó với một nụ cười thú vị trên môi. Tất cả bọn họ sẽ đi bộ. Không một ai, dường như thế, cho rằng chẳng lẽ độ chút nào khi tới nhà thờ với khuôn mặt ửng đỏ vì giá rét và những đôi giày dày tuyết bám.

Nhà thờ, Eleanor nhận thấy, đã đầy những khuôn mặt thân quen, mà thậm chí nàng còn có thể điểm tên vài người trong số đó. Có những thương nhân hay là các tá điền giàu có mà nàng đã gặp trong phòng họp ngày đầu tới Grenfell, những tá điền nghèo khó hơn và những nông dân nàng đã tới thăm, hoặc do họ mời, hoặc do tự nàng mang thực phẩm thuốc men tới, những người nghèo trong làng và chung quanh đó, mà đã tới dự buổi hòa nhạc và tiệc tùng chiều nay, và những người trong ban đồng ca.

Nàng mỉm cười với chính mình khi bước dọc lối đi cùng chồng mình để tới hàng ghế đầu dành cho họ, và nhận thấy tất cả mọi người đều đang mỉm cười lại với nàng. Có lẽ, nàng nghĩ, ồ, chỉ là có lẽ, việc trở thành nữ bá tước không có gì là tệ lắm. Nàng gửi một nụ cười đặc biệt rạng rỡ tới Bà Richard lớn tuổi, người còn ốm không ngồi dậy được khi nàng tới thăm vào tuần trước.

Một cảnh Chúa giáng trần đã được dựng lên ở trước ban thờ. Đàn ông đang chơi và chuông nhà thờ đang reo vui. Eleanor ngồi xuống và hít vào lòng hương vị Giáng sinh. Thật là một mùa Giáng sinh tuyệt vời nhất nàng từng biết, nàng nhủ thầm, dù nàng luôn yêu cái khoảng thời gian đẹp nhất trong năm này.

Giá mà... Nàng nhìn bàn tay chồng mình với lấy cuốn kinh cầu nguyện. Nhưng nàng không nên với tới ngôi sao Bethlehem. Nàng phải tự hài lòng với những gì nàng có. Và những gì nàng đang có thật quá tốt nếu nàng nhớ đến sự khởi đầu bất hạnh của cuộc hôn nhân này gần hai tháng trước. Giá mà tình bạn thân thiện này – sự ấm áp này – có thể tiếp tục khi Giáng sinh kết thúc và khách khứa của họ ra về, nàng sẽ còn hạnh phúc hơn biết chừng nào.

Ừm, gần như thế cũng được.

Nhưng rồi nàng chợt thấy mình có lỗi. Nàng vừa mới nghĩ rằng đây là mùa Giáng sinh tuyệt vời nhất, vậy mà Cha nàng không ở đây. Ông ấy đã qua đời. Ra đi vĩnh viễn. Nàng vẫn nhớ những giờ phút cuối của ông, khi ông nhìn và nói chuyện với người mẹ quá cố của nàng. Ông đã ra đi, vậy mà nàng đang tận hưởng Giáng Sinh chỉ hai tháng sau – như ông đã yêu cầu.

Cổ họng nàng bất chợt nghẹn ngào và nhức nhối. Nàng nuốt cả hai thứ đó xuống. Đức Giám mục Blodell đã sẵn sàng cho buổi lễ cầu kinh.

Rất nhiều người đã đứng tụ họp bên ngoài nhà thờ cả nửa tiếng sau khi buổi lễ kết thúc và mười lăm phút sau khi những quả chuông đã ngừng ngân vang. Dường như mọi người đều phải chào mừng bắt tay lẫn nhau. Bá tước cảm thấy mình sẽ không ngạc nhiên lắm nếu toàn bộ dân làng và các nông trang lân cận lại được mời quay lại Grenfell Park. Nhưng chuyện đó không diễn ra. Và cuối cùng thì họ cũng đi bộ về nhà.

Trên đường về đã có những cuộc trò chuyện hồ hởi. Cả vài năm tuyết ném qua lại nữa. Susan hét toáng lên khi một đám anh em họ và Ngài Charles nắm lấy quàng xuống một đồng tuyết mềm bên vệ đường. Tất nhiên có cả những cặp đi chậm rãi đằng sau nữa. George và Mabel, có thể cả Ngài Sotherby và Muriel, vốn đi cùng họ khi họ rời làng. Ngài Albert và Rachel nữa.

Bá tước ước gì anh có thể tụt lại phía sau cùng vợ mình, nhưng có vẻ không đúng đắn lắm khi chờ cho mọi người đi khỏi tầm mắt một chút để anh có thể kéo nàng lại hôn dưới một trời đầy sao Giáng sinh trên đầu. Anh sẽ phải đợi, anh quyết định, tới đêm nay. Ít nhất anh sẽ có lợi thế hơn mấy cặp đôi còn chưa cưới kia.

“Anh có biết Ngài Albert đã nói chuyện riêng với em chiều nay chứ?” Bồng Eleanor cất tiếng hỏi anh.

“Cậu ấy có hỏi ý kiến anh.” Anh trả lời, cúi xuống nhìn nàng.

“Anh ấy đã xin lỗi em.” Nàng nói tiếp. “Về việc anh ấy cư xử không tốt hai năm trước.”

“Àh, vậy sao?” Chồng nàng nói. “Anh rất vui. Em đã không thích cậu ấy phải không Eleanor? Việc này có giúp em phần nào không?”

“Có.” Nàng trả lời. “Em không còn bối rối khi gặp ánh mắt anh ấy nữa. Tại sao anh lại đánh anh ấy?”

“Cậu ấy bảo em thế à?” Anh nghiêm nghị hỏi lại.

“Không.” nàng phủ nhận. “Nhưng người va vào cửa thì thường không bị bầm tím DƯỚI quai hàm. Trừ phi cánh cửa quá thấp. Tại sao anh lại làm thế?”

Anh chỉ nhún vai. “Anh sẽ để em tự giải thích lấy điều đó.” Anh nói.

“Anh ấy cũng kể cho em một chuyện khác.” Nàng tiếp tục. “Chuyện mà em nghĩ anh đã cố nói với em đêm qua khi em ngăn anh lại. Những món nợ thật ra không phải của anh, phải không?”

“Chúng rất đổi nặng nề.” Anh nói. “Và một vài trong số đó đã để lãi mẹ lãi con trước khi cha em mua lại chúng. Anh không giải việc xử lý nợ nần cho lắm.”

“Vậy là,” nàng lặng lẽ nói, “không ai trong chúng ta có một lý do thật sự để cưới người kia, phải không nào?”

“Trừ việc,” anh tiếp lời, “rằng việc cưới chỉ vì tiền hay chỉ để làm hài lòng cha mình cũng chẳng đúng chút nào.”

Anh không nên nói thế. Anh biết điều đó ngay cả khi anh đang nói những lời đó ra. Đó là một điều ngu ngốc không tả nổi mà anh có thể nói lúc này.

“Và vậy là,” nàng nói tiếp, và anh có thể nghe thấy sự căng thẳng trong giọng nói của nàng, “mọi điều sai lầm đều được trút lên đầu cha em. Ông ấy là người đã mua lại các khoản nợ của anh và không cho anh lựa chọn chút nào. Và ông ấy cũng là người đã thuyết phục em làm theo nguyện vọng của ông ấy. Tất cả những gì chúng ta cảm thấy có lỗi chỉ là sự yếu đuối trong tính cách chúng ta thôi phải không?”

“Có lẽ thế.” Anh trả lời sau một hồi im lặng.

“Thế là ông ấy có lỗi.” Nàng nói nốt. “Nhưng chúng ta là những người còn đang sống. Thật sự đã không có chút cơ sở nào cho một cuộc hôn nhân tử tế, phải không?”

Giọng nàng trống rỗng. Nhưng có một chút van nài trong đó chăng? Anh đã định đồng ý với nàng. Rõ ràng nàng có lý. Thật đã không có chút cơ sở vững chắc nào cả. Thậm chí còn ngược lại. Cuộc hôn nhân của họ đáng ra đã phải trở nên tồi tệ như anh đã chờ đợi từ đầu. Nhưng tất cả đã không trở nên như thế. Một cách nào đó, dù mọi việc đều chống lại họ, xét cho cùng họ vẫn khiến cho cái gì đó trở thành tốt đẹp trong cuộc hôn nhân này. Giờ dường như mọi “nguyên liệu” cần thiết cho một sự hài lòng và thậm chí là hạnh phúc đã tụ họp đầy đủ.

Không, anh không thể đồng ý với nàng được. Nhưng quả là nàng cũng không muốn anh làm điều đó kia mà. Nàng đã hỏi điều này với hi vọng anh sẽ phản đối nàng. Đúng thế. Anh hiểu nàng quá rõ để có thể nhận ra điều đó. Nàng cũng muốn một cuộc hôn nhân tốt đẹp như anh vậy.

“Đúng là không có,” anh nói, “nhưng mà...”

Chợt Cô Beryl và Cô Ruth đi chậm lại và bước ngang tầm họ.

“Ruth hơi bị hụt hơi.” Cô Beryl thông báo với phương thức đi thẳng vào vấn đề của mình. “Anh sẽ không phiền cho cô ấy mượn cánh tay anh chứ thưa ngài?”

“Tất nhiên là không rồi.” Anh vòng cánh tay của Cô Ruth dưới cánh tay còn trống của mình và nhìn xuống bà đầy quan tâm. “Đáng ra cháu phải gọi xe trượt tới nhà thờ đón cô mới phải.”

“Ôi đừng mà.” bà bối rối nói. “Tôi chắc chắn rằng không khí trong lành rất tốt cho tôi thưa ngài. Và cả thời tiết đẹp thế kia nữa. Và cả một buổi lễ tuyệt vời nữa. Phải không nào Ellie?”

“Đúng vậy.” Eleanor đồng ý. “Rất tuyệt vời Cô Ruth à.”

“Cô vừa mới nói với Beryl,” cô Ruth nói tiếp, “rằng cô ước gì ngài Giám mục Blodell ở giáo khu nhà mình. Thật là một hình tượng khả kính.”

27. Chương 14 - Phần 2

Chương 14

Ngài bá tước mỉm cười và tiếp tục câu chuyện. Nhưng anh sẽ phải kết thúc cuộc đối thoại ban nãy trước giờ đi ngủ, anh thầm nghĩ. Nếu không anh sẽ thấy mình đi ngủ cùng một bức tượng cẩm thạch hoặc một con nhím. Ý nghĩ đó khiến anh mỉm cười.

“Bristol. “ tử tước Sotherby nói với Muriel khi thấy mình bỗng đứng ở một mình cùng cô sau khi bước chân họ nấn ná lại sau cùng với George và Mabel cho tới khi cuối cùng cặp đôi ấy tỏ rõ rằng họ sẽ rất vui khi được tụt lại đằng sau bụi cây vài phút. “Tôi không biết nơi ấy. Ở đó có hấp dẫn không?”

“Tôi rất thích nơi đó.” Cô nói. “Chúng tôi chuyển từ vùng quê tới đó sau khi Cha mất.”

“Có lẽ,” anh nói tiếp, “có lẽ tôi nên tới thăm vùng đất đó khi mùa xuân tới. Nhất là giờ đây tôi đã quen một vài người sống ở đó nữa.”

“Thật tốt khi ngài nói thế, thưa ngài.” Cô khẽ nói.

“Em có biết tôi đã từng lập gia đình chứ?” Anh hỏi cô.

“Không ạ.” Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt mở to bối rối.

“Cô ấy đã mất,” anh nói tiếp, “khi sinh nở hơn hai năm trước. Đáng ra tôi đã có một đứa con gái. Tôi đã rất yêu quý vợ mình.”

“Ôi. “Cô chỉ biết nói, “Em rất tiếc.”

Anh mỉm cười. “Một cách may mắn, hay là không may đi nữa. “anh nói, “đau thương sẽ phai nhạt và cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn thôi. Nhưng tôi rất thích cảm giác có vợ. Tôi thích sự thoải mái và an toàn của nó. Tôi sợ là cuộc sống độc thân không hợp với tôi cho lắm. Do đó tôi tới đây để săn bắn, lòng trông chờ một mùa Giáng sinh buồn tẻ nhạt nhẽo như thường lệ. Cuối cùng thật khoan khoái làm sao khi tôi lại được tham gia vào một lễ Giáng sinh của gia đình như thế này.”

Muriel nở một nụ cười. “Em không bao giờ có thể tưởng tượng ra một lễ Giáng sinh mà không có gia đình ở bên,” cô nói, “hay không có cuộc sống, cũng thế thôi.”

Con đường mòn giờ đã vắng hắt bóng người. George và Mabel đã biến mất sau đám cây du. Và không một người đàn ông tự trọng nào có thể được phép ở một mình với một cô gái xinh xắn dưới bầu trời sao mà không hôn cô ấy.

Ngài Sotherby hôn Muriel.

“Bristol vào tháng Ba,” anh nói tiếp khi ngừng đầu lên, “liệu có hoa anh thảo báo xuân sang không nhỉ?”

“Có, và cả hoa thủy tiên nữa cơ.” Cô trả lời.

Và đó là một lời hứa nữa, được tưởng thưởng bằng một nụ hôn tiếp theo.

George và Mabel, cùng tử tước và Muriel có lẽ đã tụt lại đằng sau phần lớn mọi người, nhưng cũng chưa xa đến mức như Ngài Albert Hagley và Rachel.

“Những ngôi sao. “anh ngẩng đầu lên trời và nói. “Chúng dường như ở gần ta đến nỗi tưởng như chỉ cần với tay ra là hái được một ngôi ấy.”

“Đêm nay ngôi sao của em vẫn ở đó.” Cô cũng ngẩng đầu lên như anh. “Nó còn sáng hơn đêm qua nữa kìa.”

“Ngôi sao đó à?” Anh chỉ về phía một ngôi sao khá gần mặt trăng. “Đó không phải ngôi sao của em, mà là ngôi sao của chúng ta.”

“Ồ, vậy sao?” Cô quay đầu lại mỉm cười với anh. Anh buông cánh tay cô để có thể choàng tay mình qua vòng eo nhỏ nhắn kéo cô xích lại gần mình hơn.

“Đôi lúc gần đây em có vẻ tránh né tôi thì phải.” anh nói.

“Vâng.” cô thừa nhận. “Và ngài cũng đôi lúc tránh né em mà.”

“Chắc cùng một lý do chứ?” Anh hỏi tiếp.

“Em không nghĩ thế.” Cô mỉm cười dịu dàng. “Em được nghe rằng ngài là một người ăn chơi trác tang phóng đãng, dù em không tin điều đó là sự thật. Nhưng đang là Giáng sinh, và là mùa hoàn hảo cho sự quyến rũ trên đùa kia mà. Trừ việc em không nghĩ em không giỏi việc quyến rũ trên đùa cho lắm.”

“Tại sao vậy?” anh hỏi lại.

“Em không thể hôm nay thích một ai đó rồi ngày mai lại quên ngay người đó được.” Cô khẽ nói.

Họ đã dừng bước tự lúc nào. “Em thích tôi ư?” anh hỏi.

“Câu hỏi đó không công bằng chút nào.” ô nói, và hạ ánh mắt xuống cầm của anh. “Em nghĩ có lẽ chúng ta không nên tách riêng ra.”

“Vì tôi có thể hôn em chẳng?” anh tiếp tục.

“Vâng, vì điều đó,” cô trả lời, “và vì em không giỏi trên đùa nữa.”

“Tôi không chắc rằng liệu tôi có giỏi việc gì khác không nữa.” anh nói. “Và tôi đã tách em ra khỏi mọi người quá nhiều lần rồi, phải không? Và tôi cũng đã định hôn em nhiều lần nữa. Nhiều hơn cả khi tôi chỉ định trêu ghẹo em thôi, thật đấy. Tôi không tin rằng tôi khoái việc đánh nhau với cha em đâu. Tôi lỡ yêu hàm răng của mình hơi bị nhiều mất rồi.”

Cô khẽ cười phá lên.

“Và thế là tôi đã phải đấu tranh với bản thân mình đấy.” anh bảo cô. “Đầu tôi thì tự nhủ bản thân rằng phải tránh xa em ra, còn trái tim thì van nài hãy tìm kiếm em vào lòng em ra một góc để - làm gì nhỉ? Hôn em ư? Bịa đặt với em một cách lãng mạn ư? Tôi cũng không biết nữa. Tôi không quen với ngôn ngữ của trái tim cho lắm.”

Cô mỉm cười một cách không chắc chắn với anh.

“Tôi nghĩ có khi tôi nên đề nghị nói chuyện riêng với cha em khi chúng ta về tới nhà,” anh nói, rồi toét miệng cười, “trước khi ông ấy có cơ hội đề nghị nói chuyện riêng với tôi.”

“Ngài chưa thật sự làm gì em cả.” cô nói, giọng có phần hụt hơi. “Và chúng ta không phù hợp với nhau.”

“Thật ư?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Vì tôi là một quý ông còn em không phải một quý bà sao? Tôi hẳn sẽ đồng ý không hề do dự với điều đó trước khi gặp em và trước khi tận mắt thấy cuộc hôn nhân của Randolph trở thành câu chuyện tình yêu cơ đấy. Giờ thì những chuyện đó dường như trở nên vô cùng ngu ngốc. Mọi người đâu thể cứ kết luận về ai đó chỉ dựa vào địa vị chức tước của họ được. Em là Rachel Transome, và tôi đã đem lòng yêu em mất rồi. Mà tôi vừa thốt ra lời điều đó cơ đấy? Những từ đó là những từ khó nói ra lời nhất trong tiếng Anh đấy em biết không.”

“Đó đúng là một cặp yêu nhau phải không ạ?” cô nhỏ nhẹ. “Em đã rất lo hồi đầu tiên nghe thấy chuyện đó. Em đã lo rằng Ellie đã mù quáng với ánh hào quang của việc kết hôn với một bá tước. Và cô ấy là người chị em họ mà em yêu quý nhất. Nhưng ánh hào quang chẳng là gì cả đâu. Khi một cô gái đang yêu, việc người cô yêu là bá tước hay chỉ là một anh thư ký tòa án quận có gì đáng kể cơ chứ.”

“Em nói theo kinh nghiệm bản thân đấy ư?” Anh hỏi lại.

Cô gật đầu. “Hay là một Nam tước cũng thế.” Cô thêm vào.

“Vậy là tôi phải nói chuyện với cha em đêm nay thôi.” Anh nói. “Được không?”

Cô lại gật đầu.

Và lại là con đường vắng vẻ. Và cả những ngôi sao kia nữa. Buổi nói chuyện với Bác Ben sẽ phải chờ thôi, cho tới khi Ngài Albert hôn Rachel một cách say đắm cho xong đã. Và rồi sau đó họ còn phải cười với nhau, rồi nói đi nói lại với nhau những điều họ vừa nói khá rõ ràng trước đó rồi.

Và rồi những lời tỏ tình đắm đuối mới lại phải được đánh dấu bằng một nụ hôn nữa...

Trừ Cô Catherine ra còn thì chẳng ai biết Bác Harry đã mang theo một lượng lớn rượu sâm panh tới Grenfell Parl cả. Ông nhờ anh hầu của mình bê chúng xuống phòng vẽ tranh khi mọi người cuối cùng cũng về nhà xong. Lúc đó đã sau nửa đêm, nhưng không ai có ý định đi ngủ cả, có lẽ trừ mỗi Tom và Bessie, hai người giải thích rằng đám trẻ con của họ có vẻ sẽ dậy sớm hơn cả chim sâu buổi sáng mai ấy chứ.

“Mọi người biết đấy, tôi mang rượu đến.” bác Harry giải thích, “để đi kèm với một thông báo mà Catherine và tôi định sẽ để dành tới ngày Giáng sinh mới đưa ra cùng với Beryl. Rõ ràng không ai trong chúng ta có thể đoán ra thông báo về việc gì, vì hai nhân vật chính trẻ tuổi của chúng ta chẳng cho thấy tí teo cảm tình nào với nhau trong vài ngày vừa rồi cũng như trong hai năm qua cả.”

Mabel đỏ bừng mặt, còn George nhếch mép cười khi tất cả mọi người cười phá lên.

“Chắc mọi người cũng đoán ra đây là một thông báo đính hôn,” bác Harry ung dung nói tiếp, “giữa George nhà chúng tôi và Mabel nhà Beryl. Và thế là gia đình chúng tôi lại được liên kết bằng một mối quan hệ nữa, ngoài cuộc hôn nhân giữa chị gái của Catherine và anh trai của Beryl. Tất nhiên là tôi muốn nói đến

cha mẹ của Ellie, cầu Chúa phù hộ linh hồn họ. Giờ thì trước khi nước mắt tuôn rơi và đám ôm hôn tay bắt mặt mừng bắt đầu, hãy mang sâm panh vào đây nào.”

Nước mắt quả thật đã tuôn rơi, những cái ôm chặt, bắt tay cũng bắt đầu, và cả những câu chọc ghẹo, trêu đùa nữa, và thế là một cô Mabel vừa đính hôn nhanh chóng đổ bình mặt còn George chỉ toét miệng cười bên lên, bước tới chào tay qua vai cô.

“Đám cưới sẽ được tổ chức vào tháng Tư, vào ngày sinh nhật mười chín tuổi của Mabel.” Anh nói để trả lời một câu hỏi của anh họ Aubrey. “Và cháu cũng muốn gửi lời cảm ơn chính thức đến Dượng Joe, dù dượng ấy không còn ở bên chúng ta để nghe thấy điều này nữa, vì đã tiếp tục mời chúng ta tới tụ họp cùng nhau ngay cả khi di đã mất. Vì nếu dượng không làm vậy thì Mabel và cháu vẫn sẽ chỉ nhớ đến nhau như những đứa trẻ con mà thôi.”

Và rồi sâm panh được chuyền tay nhau, rồi thì họ cùng ly chúc tụng cho đôi trẻ vừa đính hôn, cho cha mẹ họ, cho Giáng sinh, cho tình bạn bè thân thiết, cho bất cứ điều gì mà mọi người có thể nghĩ rằng sẽ khiến mọi người ulla lên hưởng ứng vui vẻ chạm cốc với nhau.

Bác Sam cuối cùng cũng đứng dậy và chờ tới khi mọi người đã trở lại im lặng, điều mà chẳng dễ dàng chút nào trong hoàn cảnh này. Ông trông rất cao lớn, bệ vệ và nghiêm túc một cách bất thường.

“Một lần nữa chúng ta nâng cốc nào.” ông nói. “Ellie đã nhấn mạnh nhiều lần trong những lá thư gửi chúng ta, và không ai trong chúng ta có thể nghi ngờ khi biết rõ Joe, rằng những đề nghị đó do anh ấy đưa ra chứ không phải con bé. Chúng ta phải rũ bỏ nỗi đau tang tóc của mình, con bé đã viết, và tới đây tận hưởng Giáng sinh như thể chúng ta chưa từng tận hưởng nó. Chúng ta đã làm điều đó.” Ông quay lại gạt đầu với Eleanor đang ngồi trên tay vịn ghế của Cô Ruth. “Phải, chúng ta đã làm điều đó, cháu gái, nhờ có cháu và nhờ có lòng mến khách của chồng cháu cũng như các bạn của anh ấy và ngôi nhà này. Chưa có một Giáng sinh nào như lần này, và kể cả Giáng sinh sắp tới.”

Tiếng thì thầm tán thành bị nén lại một cách bất thường nổi lên trong số các thánh giả của ông.

“Nhưng chúng ta phải luôn nhớ tất cả những điều đó.” ông nói tiếp, “rằng chúng ta tận hưởng Giáng sinh này vì Joe, vì đó là nguyện ước cuối cùng của cậu ấy. Hãy cùng nhau nhớ rằng, Giáng sinh này là dành cho cậu ấy, và rằng cậu ấy là người em trai, người dượng, người bác, người anh họ, và là người cha tốt nhất trên thế gian này. Và chúng ta đều nhớ tới cậu ấy.” Ông nâng ly của mình lên. “Chúng tôi đều nhớ cậu, Joe à.”

Cô Beryl và cô Ruth nâng khăn tay lên chậm mắt. Còn những người khác cùng nhau nâng cốc một lần nữa.

Vậy là, Bá tước Fallogen nghĩ, nếu anh còn tí chút nghi ngờ nào, chúng cũng phải biến đi thôi. Sự thiếu vắng của những bộ đồ tang, sự rộn rã vui vẻ trong lúc đáng ra họ phải đang khóc lóc đau thương, chính là ý kiến của ngài Joseph Transome. Eleanor cùng mọi người trong gia đình chỉ là đang cố giữ lời hẹn ước với một người đàn ông đang hấp hối và được rất đổi yêu thương.

Một lời hẹn ước mùa Giáng Sinh.

Anh nhìn qua phía vợ mình bên kia phòng, người không cầm chiếc khăn tay nào chậm mắt hay nâng ly chúc tụng trong tay mà chỉ đan hai bàn tay lại trong lòng. Cô Ruth đang vỗ nhẹ lên hai bàn tay đan chặt ấy bằng bàn tay còn lại của mình trong khi tay kia vẫn không ngừng chậm khăn lên mắt.

Eleanor lại quay lại hình ảnh một bức tượng cẩm thạch. Hoàn toàn không màu sắc, hay xúc cảm hay chuyển động. Đôi mắt nàng dán chặt vào hai bàn tay. Và cuối cùng anh cũng chợt hiểu ra. Anh hiểu tại sao nàng không tỏ ra một chút phản ứng nào khi nhìn thấy đồng rơm ngoài cửa nhà cha nàng hay những nắm đầm sắt bọc vải vào buổi sáng sau đám cưới, cũng như tại sao nàng không chạy vội lên gác để gặp ông mà chỉ đứng lặng lẽ sưởi tay bên lò sưởi, ngay cả khi bác sĩ bước vào phòng. Anh cũng hiểu vì sao nàng không để lộ một chút cảm xúc nào khi báo tin cho anh về cái chết của cha nàng. Hay buổi sáng sau đó. Hay cả ngày đưa tang nữa.

Giờ anh hiểu rằng, những cảm xúc của nàng quá sâu sắc và quá đáng sợ tới mức nàng không dám để lộ chúng. Bức tượng cẩm thạch chỉ là cẩm thạch cứng rắn ở một lớp áo giáp mỏng bên ngoài. Dưới lớp áo giáp ấy, nàng là một người phụ nữ nồng hậu, ấm áp và tràn đầy tình yêu thương.

Những mẫu hội thoại lại được tiếp tục, ban đầu còn kìm nén với những tiếng thì thầm, và rồi to dần lên trong niềm hân hoan hạnh phúc. Tom và Bessie đã kiêu từ đi ngủ. Wilfred tán tỉnh Susan và đưa cô ngang qua phòng tới cây đàn dương cầm. Vài người anh em họ khác cũng đi cùng họ tới đó. Ngài Albert nói khẽ gì đó với Bác Ben và hai người bạn họ rời phòng.

Eleanor cũng lặng lẽ lên khỏi căn phòng đó mà không nói câu nào với ai. Có lẽ chỉ có chồng nàng nhìn thấy điều đó. Anh đợi thêm vài phút trước khi đi theo nàng.

28. Chương 15 - Phần 1

Chương 15

Con đau đớn đột nhiên quay trở lại với nàng cùng với nỗi u buồn nặng nề và niềm thống khổ quá mức chịu đựng. Quá mức chịu đựng bởi vì ngay lúc này nàng vẫn không thể khóc, mặc dù nàng nghĩ mình sẽ làm được nên vẫn đứng mãi bên ngoài phòng khách. Đôi tay nàng ôm lấy mặt, chờ đợi những giọt nước mắt rơi. Nhưng đã quá muộn, nàng đã để cha nàng ra đi mà không bộc lộ ra bên ngoài nỗi đau đớn vì mất ông, đã chôn giấu nó quá chặt và bây giờ thì nàng không bao giờ có thể khóc được nữa.

Người cha tốt nhất trên thế giới, Bác Sam đã vừa nói như vậy. Đúng, Cha đã là người như thế. Dù bận rộn cách mấy để duy trì công việc kinh doanh và tích lũy tiền bạc, nàng vẫn luôn là trung tâm thế giới của Cha. Ông luôn luôn có thời gian để chăm lo cho nàng, để mỉm cười với nàng, ôm ghì nàng trong tay và để yêu thương nàng.

Cả gia đình đều nhớ Cha, Cha Joe và con rất nhớ Cha. Ôi Cha thân yêu, con nhớ Cha biết mấy.

Nhưng nàng vẫn không thể khóc. Nàng quay người lên cầu thang định về phòng của mình, nhưng nàng không muốn ở lại nơi ấy. Nàng lại đi xuống lầu và ngấp ngừng bên ngoài thư viện một chút nhưng thay vì vào trong nàng lại bước đến khu nhà kính, mang theo một giá nến. Có lẽ những cây cỏ và những ô cửa sổ hướng lên các vì sao trên trời sẽ làm dịu được nỗi đau đớn của nàng. Có lẽ chúng có thể giúp nàng khóc được.

Nhưng những cây cỏ trông chỉ toàn màu một màu xám u sầu trong ánh đèn cây yếu ớt, và bầu trời sao rộng lớn trên đầu nàng qua những ô cửa chỉ làm nàng thêm cô đơn hơn nữa. Nàng thấy mình thật lẻ loi, đơn độc trong sự bao la vô tận của vũ trụ. Nàng đặt giá nến xuống và vòng đôi tay ôm quanh người, sự giá lạnh tràn đầy trong nhà kính.

Nàng ước gì có một đôi tay của ai đó sẽ ôm chặt lấy nàng và nàng nhớ lại mình cũng đã mong ước điều tương tự vào đêm Cha ra đi. Nhưng chẳng có một đôi tay nào khác. Ôi, có lẽ Bác Sam hay Bác Ben sẽ luôn luôn sẵn sàng ôm nàng thật chặt để vỗ về chỉ cần nàng bộc lộ nỗi lòng với họ một chút thôi. Nhưng nàng biết nàng muốn vòng tay an ủi của một người khác. Đôi tay ấy sẽ đến với nàng chỉ sau một lúc nữa - nàng không chút nghi ngờ điều này-khi mà nàng đã nằm trong giường. Và sức nặng cơ thể anh cùng với sự xâm nhập ngọt ngào vào trong nàng sẽ còn dễ chịu hơn gấp bội, nhưng đó không phải là những gì nàng đang cần ở anh, ngay lúc này.

Nàng đau xót hồi tiếc canh bạc nàng đã đánh trên đường từ nhà thờ trở về nhà- Canh bạc là từ ngữ đúng đắn để miêu tả việc này. Trong khoảnh khắc đó nó không phải là canh bạc đã được tính toán kỹ lưỡng mà đầy hấp tấp vội vàng. Đầu tiên là sự nhẹ nhõm, thậm chí là niềm thích thú khi nhận ra sự thật, chẳng một ai trong số họ dấn đầu vào cuộc hôn nhân này bất chấp mọi đạo lý như họ đã nghĩ về nhau như lúc ban đầu. Nhưng sau đó sự nghi ngờ xâm chiếm tâm hồn nàng, nàng nghĩ anh hẳn phải thầm trách Cha nàng, hẳn phải ghét ông lắm. Và cuối cùng nàng nhận thức được sâu sắc rằng, không kể tất cả mọi chuyện, thì cuộc hôn nhân của họ cũng không bao giờ nên có.

Mặc dù nàng đã sớm biết trân trọng cuộc hôn nhân này chỉ sau một thời gian ngắn, nhưng nàng cũng chợt nhận ra nàng đã mong muốn nó biết bao, thậm chí nhiều hơn tất cả mọi thứ trên đời. Và ANH chính là người nàng muốn có được hơn bất kì một ai khác. Nàng đã phải lòng anh rất nhanh cho dù nàng đã cảm

ghét anh vào lúc đầu nhiều đến thế nào. Bây giờ anh là tất cả tất cả mọi thứ trên đời đối với nàng. Anh là cả thế giới của nàng là Cả mùa Giáng sinh và là Ngôi sao Bethlehem nàng hằng ao ước nữa.

Nhưng canh bạc đã đánh, nàng đã nói ra nỗi ngờ vực của nàng, mong đợi anh xác nhận chúng, hi vọng anh sẽ cam đoan với nàng rằng đối với anh cuộc hôn nhân này cũng thật quan trọng, thậm chí là cần thiết. Nhưng không, anh chỉ đơn giản đồng ý với nàng,Ồ, tất nhiên anh đã bị cắt ngang bởi Cô Beryl và Cô Ruth, sự thực là như vậy. Anh đang định nói tiếp điều gì, nhưng chỉ những lời trước đó của anh cũng quá đủ cho nàng hiểu rồi.

Cuộc hôn nhân của họ, sau cùng, vẫn phải tồn tại, vẫn cần phải làm cho nó trở nên tốt đẹp nhất có thể. Anh đã hoàn thành rất tốt vai trò của mình. Anh có sự thanh lịch vốn có của một quý ông, nàng nghĩ vậy, đã giúp anh dễ dàng giao tiếp với nàng, nhưng tất cả chỉ là vậy, không hơn. Không có cảm xúc và chắc chắn không tồn tại tình yêu.

Nàng ước rằng nàng có thể ở lại một mình đủ lâu để giữ nguyên vẹn giấc mơ của riêng mình. Nàng ngồi xuống ghế và xòe đôi tay trên lòng. Tất cả mọi thứ đều trở nên nặng nề và chết chóc trong tâm hồn nàng. Giáng sinh đã ra đi, đã rời bỏ nàng mất rồi.

Và rồi cánh cửa mở ra và đóng lại khẽ khàng sau lưng nàng và anh bước lại gần đến nỗi dù không nhìn lên, nàng vẫn có thể cảm nhận rất rõ anh đang đặt một giá nến khác và một gói nhỏ lên băng ghế bên cạnh.

Căn nhà kính chợt trở nên sáng hơn, và dường như cũng ấm áp hơn một chút.

Chàng đã mong đợi nhìn thấy nàng đang khóc, mặc dù chàng cũng không bắt ngờ là thay vào đó chàng chỉ tìm thấy một pho tượng cẩm thạch đơn côi. Nàng không hề nhìn lên và không hề tỏ một dấu hiệu nào cho thấy nàng đã biết sự hiện diện của anh trong căn nhà kính. Nàng vẫn ngồi im, nhìn chăm chăm vào đôi tay mình.

Chàng nhớ lại những lời nói ấp úng của mình buổi tối hôm cha nàng mất, lúc nàng ngồi xuống ghế salon và thông báo sự ra đi vĩnh viễn của ông. Chàng nhớ lại đã bần khoản tự hỏi mọi chuyện sẽ ra sao nếu lúc đó chàng ôm nàng trong đôi tay mình. Nhưng lúc đó chàng lại nghi ngờ một cách ngu xuẩn và thiếu nhạy cảm vô cùng. Chàng đã kết luận nàng là người không hề có cảm giác và nàng hẳn sẽ cảm giận vô cùng nếu chàng chạm vào nàng. Chính vì thế chàng đã không hề chạm đến nàng.

Bây giờ thì chàng biết mình đã cư xử hệt như vậy, cũng chống đối, thù địch với nàng như nàng đối với chàng lúc trước. Lúc đó nàng thật sự cần được an ủi, được đụng chạm, được vỗ về. Chàng đã từ chối nàng điều đó, và có lẽ cũng từ giây phút ấy chàng đã gây cho nàng một sự tổn thương không tài nào bù đắp được. Chàng đã từ chối không cho nàng một lối thoát để được giải phóng khỏi nỗi khổ đau. Bây giờ chàng đã biết lúc đó thật sự nàng bị tổn thương, bị đau đớn dường nào.

Chàng bước tới đứng trước mặt nàng, dừng lại, quỳ xuống và nắm lấy tay nàng. Đôi bàn tay nàng giá lạnh như băng, chàng chà xát chúng bằng chính đôi tay của mình.

“Ông là một người cha rất tốt đối với em phải không, Eleanor?” chàng hỏi.

“Cha yêu em.” nàng nói, giọng nặng nề. “Thật dễ dàng để yêu thương người khác khi người ta luôn luôn được yêu thương và che chở. Em biết Cha yêu em cũng nhiều như em yêu ông vậy, nhưng em thực sự không biết phải làm thế nào nếu như tất cả mọi thứ em yêu thương nhất đều rời xa em.”

Trái tim chàng như bị bóp nghẹt trong lồng ngực.

“Chính vì vậy mà tại sao em luôn khao khát có được một đứa con.” Nàng nói tiếp. Đôi tay nàng đã ấm lên được một chút.

“Em sẽ có một đứa con.” chàng nói. “Nhiều đứa con và chắc chắn sẽ có tình yêu thương trong ngôi nhà của chúng ta, Eleanor ạ”

“Vâng.” nàng nói.

“Em vẫn không thể khóc được ư?” chàng hỏi nàng.

Lần đầu tiên nàng ngước nhìn chàng thật nhanh. “Vâng, em không thể”

“Đấy là lỗi của anh” chàng nói “Nếu như anh ôm em vào đêm Cha em mất, chắc lúc đó em sẽ khóc được, phải không? Và vết thương sẽ bắt đầu được hàn gắn.”

“Lúc đó chúng ta còn căm ghét nhau.” nàng trả lời.

“Có thể,” chàng nói, “nếu như anh ôm em và em có thể khóc được chúng ta sẽ bớt căm ghét nhau hơn. Có thể chúng ta sẽ thích nhau sớm hơn.”

“Chúng ta có thật sự thích nhau không?” nàng hỏi lại.

“Có, thật vậy em à.”

Nàng nhún vai và nhìn lên anh một lần nữa rất nhanh.

“Anh nghĩ cha em đã biết trước em sẽ thương nhớ ông đến dường nào trong ngày hôm nay.” Chàng nói. “Ông đã sắp đặt trước mọi chuyện, cả những lời an ủi em nữa. Anh nghĩ Cha em thật là tài giỏi trong việc sắp đặt mọi thứ.”

Nàng ngước lên và đôi mắt nàng gắn chặt vào mắt anh.

“Ông để lại cho em một món quà Giáng sinh.” Anh nói. “Và một bức thư nữa. Ông yêu cầu anh trao chúng cho em vào Đêm Giáng sinh. Bây giờ chính là lúc ấy.”

Đôi môi nàng hé ra, dù vậy nàng vẫn không nói lời nào. Đôi mắt nàng đọng đầy niềm mong ước và nỗi đớn đau.

“Cái gì trước nào?” chàng hỏi.

Nàng nuốt xuống.

“Lá thư trước”

Chàng đưa nó cho nàng và nhìn thấy nàng bóc dấu niêm phong với đôi tay run rẩy. Chàng ngẩng nhìn nàng trong lúc nàng đọc. Nàng giữ bức thư một lúc lâu trong lòng trước khi kết thúc rồi đưa nó cho chàng, ngước nhìn thật nhanh lên gương mặt chàng.

“Con gái thân yêu của ta.” chàng đọc. “Có lẽ con sẽ ghét cha nhiều lắm vào lúc con đọc lá thư này, và thế là ta cảm thấy phải tự bào chữa cho bản thân mình dưới mộ. Cha không còn nhiều thời gian nữa, Eleanor yêu quý. Cha muốn con được hạnh phúc nhiều hơn bất kì điều gì trước khi cha chết. Cha muốn con lấy được một người đàn ông xứng đáng như cha đã lấy được một người phụ nữ tuyệt vời. Con nghĩ rằng Wilfred là người đàn ông đó. Anh ta không phải. Nếu như anh ta là người như vậy, cha đã trao con cho anh ta với lời chúc phúc của mình. Cha nghĩ con sẽ cho những lời phán xét của cha về tính cách anh ta là quá bất công. Cha cũng đã nghĩ rằng mình quá ích kỉ và ghen tị khi có bất kì một kẻ nào muốn mang con gái ta rời xa ta. Chính vì vậy cha đã làm một phép thử với anh ta, Ellie ạ. Tha lỗi cho cha! Cha đã đề nghị mua cho anh ta vị trí người hùn vốn trong công ty tàu biển nếu như anh ta chịu rời bỏ con. Nếu anh ta từ chối, anh ta sẽ có vị trí đó và cả con. Và thực tế là, anh ta chỉ là một người hùn vốn mà thôi.”

Có lẽ cha phải nói với con chuyện này khi cha còn sống. Nhưng lúc đó con sẽ bị mù quáng vì đau khổ. Nhưng dù sao chẳng nữa con cũng sẽ đọc bức thư này. Cha chỉ có thể hi vọng lúc con đọc nó, một sự thương mến mới nảy sinh với chồng con sẽ thay thế tình yêu non dại dành cho Wilfred. Cha đã lựa chọn anh ấy một cách thận trọng, Ellie ạ, và cha chỉ có thể xin lỗi vì thời gian cấp bách ngăn ngủi của mình mà đã thúc ép anh ấy buộc phải làm như vậy. Anh ấy là một người đàn ông với nhân cách cao quý và có mục đích tốt đẹp. Anh ấy sẽ chăm lo cho con, vì lương tâm và danh dự của mình nếu ngoài ra không còn gì khác. Nhưng cha tin rằng lúc con đọc lá thư này, mọi việc đã trở nên tốt đẹp, ta nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra như thế.”

Bá tước nhìn lên vợ chàng. Nàng đang lại nhìn xuống đôi tay đặt trên lòng mình một lần nữa.

“Đừng quá đau buồn, Ellie.” Cha em đã thu xếp tất cả mọi chuyện.

“Cha sẽ không giả vờ là không muốn chết. Khi thời điểm đó gần đến, cha thấy mình ngày càng tha thiết muốn gặp lại người mẹ thân yêu của con hơn bao giờ hết. Ta đã luôn nhớ bà ấy biết bao. Một phần tâm

hồn cha đã mất theo bà ấy, và cha sẽ lại hoàn thiện được con người mình một lần nữa. Chúc mừng Giáng sinh, con gái thân yêu của cha. Chúng ta sẽ luôn dõi theo và phù hộ cho con ở một nơi nào đó giữa các vì sao, cha và mẹ của con.”

Bá tước gấp lại lá thư một cách cẩn thận và để nó xuống. “Em vẫn còn quá đau đớn phải vậy không?” chàng hỏi khẽ.

“Về Wilfred ư?” nàng nói. “Em đã nghĩ mình sẽ bớt khổ sở hơn nếu như anh ta không tới đây. Thật chẳng dễ chịu gì khi anh ta tự mình đến và mong đợi em sẽ tới bên, trò chuyện và lại yêu anh ta như em đã luôn làm như vậy trước kia. Nhưng em thật sự đã bị vỡ mộng và đã rất tức giận với anh ta.”

“Nhưng em vẫn còn yêu anh ta phải vậy không?” chàng hỏi.

Một chút im lặng khi nàng không nói gì, rồi nàng lắc đầu.

“Không.” nàng nói trong tiếng thì thầm. “Bây giờ em mừng là em đã không còn yêu nữa. Cha đã đứng khi nhận định về anh ta, ông có một thói quen không thể chịu đựng nổi là luôn luôn đứng về mọi chuyện.”

“Luôn luôn ư?” chàng hỏi nhưng không cho phép niềm hi vọng được thoát ra quá lộ liễu trong giọng nói. Đây không phải là khoảnh khắc của chàng, mà nó thuộc về nàng. Chàng phải trả lại cho nàng những gì chàng đã tước đoạt của nàng vào lúc cha nàng mất. Chàng cầm cái gói nhỏ lên và đặt nó vào tay nàng.

“Đó là một món đồ trang sức,” nàng nói khi bóc lớp giấy gói và mở chiếc hộp đựng bên trong, “làm bằng vàng. Một mặt mẽ day lồng trong chiếc dây chuyền.” Nàng cầm lấy chiếc mẽ day và bấm nút khóa ở bên cạnh, rồi nhìn chăm chăm vào hai bức tiểu họa màu ở bên trong.

29. Chương 15 - Phần 2 (hết)

Chương 15

Chàng cảm thấy đau đớn giùm thay nàng nhưng vẫn chờ đợi nàng hồi phục lại được bằng một cách nào đó.

“Đây là bức hình của Mẹ mà Cha luôn luôn đeo trên cổ không rời.” nàng nói. “Em đã kiếm tìm nó ở khắp nơi sau khi cha mất nhưng vẫn không thể tìm ra. Và có cả một bức hình của cha mà chắc hẳn cha đã cho họa mới gần đây, dấu nó đã được vẽ ngay trước lúc cha trở nên quá gầy.”

Chàng mỉm cười với nàng, nhưng nàng vẫn không ngước nhìn lên.

“Cha.” nàng thì thầm. “Thật là đau đớn biết bao khi phải chứng kiến ông sụt cân từng ngày và rồi mất hết toàn bộ trọng lượng mà ông có. Mắt của cha trở nên ngày càng lớn vì gương mặt hốc hác.” Nàng ngược nhìn anh sau đó, đôi mắt nàng mở to và rực sáng. “Anh có nghĩ Cha bây giờ đang ở bên Mẹ không? Anh có tin vào kiếp sau không?”

“Có, anh tin.” Chàng gật đầu.

“Cha.” Đôi tay nàng run rẩy khi nàng nhìn xuống những bức chân dung và đóng mặt dây chuyền lại, giữ chặt nó trong lòng bàn tay. Chàng nhìn thấy đôi môi và bờ vai nàng cũng rung lên nhẹ nhẹ.

Chàng cầm lấy tay nàng trong tay mình, nhẹ nhàng mở những ngón tay nàng ra rồi cầm lấy mặt dây chuyền. Chàng trải rộng sợi dây và quàng nó lên cổ nàng. Chàng chưa được thấy bức chân dung của mẹ nàng, nhưng chàng chắc rằng Eleanor hẳn phải rất giống mẹ. Không có ai trong Nhà Transome lại có mái tóc đỏ sẫm rực rỡ như của nàng mặc dù Jane Gullis có, nhưng không ai có được đôi mắt màu xanh lá cây như nàng.

Chàng đứng dậy trên đôi chân, cầm lấy cổ tay nàng và đỡ nàng cùng đứng dậy với chàng. Và trong vòng tay mình, chàng ôm nàng thật chặt, truyền hơi ấm và sức mạnh của chàng cho nàng. Chàng cảm thấy nàng run rẩy, rồi những giọt nước mắt bắt đầu lăn cùng với những tiếng thổn thức vang lên từ tận đáy lòng, đau đớn, nhức nhối như muốn xé nát trái tim nàng. Đôi mắt của chính chàng cũng cay xè và cổ họng chàng đau nhói, nhưng chàng vẫn ôm nàng thật chặt, đu đưa nàng trong tay, khe khẽ ru nàng và thì thầm với nàng

những lời mà về sau chính bản thân chàng cũng không thể nhớ được. Chàng truyền sức mạnh của chàng cho nàng, từng chút, từng chút một.

Ban đầu nàng tưởng chừng như nỗi đau đớn dữ dội có thể xé nàng ra thành hai mảnh. Nàng không dám nhìn vào bức họa miêu tả sống động như thật gương mặt cha trước lúc ông bị căn bệnh làm cho tiêu tụy. Nàng không dám nghĩ là cha đã ra đi mãi mãi, rằng nàng sẽ không bao giờ còn có thể nói chuyện lại với cha, được nhìn ông và được nghe giọng nói của ông một lần nữa.

Nhưng rồi nỗi đau cũng vơi bớt như thể nó đã ra đi cùng với những giọt nước mắt vậy. Bây giờ nàng cảm thấy dễ chịu và ấm áp. Có một điều gì khác đang nâng đỡ cuộc sống của nàng, một giọng nói quả quyết với nàng rằng phải để ông ra đi, đến một thế giới có những người khác nữa đang sống, đang đợi ông. Một nơi còn có những người để yêu thương. Những tiếng thổn thức còn chưa dùng hết cũng đã thoát ra khỏi người nàng sau cơn rùng mình nhẹ nhẹ, và nàng quay đầu lại để tựa má lên bờ vai ướt của anh. Nàng nhắm mắt lại và cảm thấy thanh thản hơn trong suốt một thời gian dài.

“Đó là cách xử sự đúng đắn nhất trong Ngày Giáng sinh.” nàng nói.

“Quả đúng là như vậy.” chàng nói. “Chào tạm biệt người Cha thân yêu của em là một điều đúng đắn nên làm trong Đêm Giáng sinh, có lẽ còn tốt hơn là vào tháng mộtmột trước đó.”

Nàng ngẩng đầu lên, lấy mu bàn tay quyết nhẹ lên mũi. “Sao anh lại thấu hiểu được hết mọi chuyện và lại trở nên tử tế như vậy?” nàng nói. “Anh có đầy đủ mọi lý do để căm ghét ông ấy kia mà. Ôi trông em hẳn phải kinh khủng lắm, mũi em vẫn còn đang sứt sứt đây này.”

Chàng rút ra từ trong túi một chiếc khăn mùi xoa bằng vải lanh lớn và dịu dàng lau khô đôi mắt và gương mặt nàng. Rồi chàng đưa nó cho nàng để nàng hỉ mũi.

“Có đỏ hơn một chút.” chàng nói, nghiêng đầu về phía nàng, nhìn nàng với duy nhất một vẻ quan tâm nồng ấm. “Nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Em có cảm thấy khá hơn không?”

Nàng gật đầu. “Vâng, em đã khá hơn rất nhiều rồi.” nhưng nàng vẫn cảm thấy một chút gì như là mất mát khi đôi tay anh không còn quàng quanh người nàng nữa. Nàng nhìn anh băng khuâng.

“Anh thật có ý như vậy khi nói bây giờ chúng ta đã yêu thích lẫn nhau hơn ư?”

Chàng mỉm cười và gật đầu.

“Mọi chuyện lúc đầu thật là khủng khiếp phải không?” nàng nói.

“Cả hai chúng ta đều đáng trách vì tất cả chuyện này.” anh nói tiếp. “Chưa nói đến chuyện chúng ta không biết và không muốn kết hôn với nhau, chúng ta đều mang sẵn định kiến nặng nề về đối phương ngay từ đầu. Giống như định kiến về giai cấp quý tộc của anh cũng như tầng lớp thương buôn của em, cứ như chúng ta tất nhiên đều phải như thế vậy. Hạt đậu phải nằm trong vỏ đậu (idiom). Chúng ta ngốc nghếch quá, phải vậy không?”

“Vâng.” nàng nói, rồi chợt ngập ngừng. “Cô Dorothea Lovestone...” Nàng bắt đầu.

“... là một quý cô dễ thương, không bao giờ tự lo liệu được cho bản thân và có phần hơi ngốc nghếch.” chàng nói “Không, anh thậm chí còn không nghĩ là anh yêu cô ấy nữa, Eleanor ạ.”

“Ôi.” nàng nói.

“Một vài người - nhất là Bác Sam,” chàng nói, “sẽ ra lệnh tuyệt đối không cho mở quà Giáng sinh cho đến khi trời sáng. Nhưng anh muốn tặng em một thứ ngay bây giờ, Eleanor. Nó không thực sự là một món quà Giáng sinh khi mà anh đã mua nó rất sớm ngay sau lễ cưới của chúng ta - hoàn toàn bởi cảm giác có lỗi với em - nhưng anh đã không tìm được lúc thích hợp để tặng. Bây giờ anh lại mừng vì đã không đem tặng quá sớm, bởi vì nó sẽ chẳng có ý nghĩa gì cho đến tận lúc này.”

Chàng lấy ra trong túi một chiếc hộp thậm chí còn nhỏ hơn chiếc hộp đựng mặt dây chuyền của nàng. Và nàng mở nó ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương dành cho nàng.

“Chỉ đơn giản là kim cương được đính trên vàng.” chàng nói. “Anh nghĩ nó quá tinh khiết, quá đẹp để bị bao quanh bởi những viên đá vô vị khác. Anh đã không nhận ra ngay lúc đó, là nó thật giống như vợ của anh vậy.”

Nàng nhìn lên chàng, đôi mắt nàng lại một lần nữa đọng đầy những giọt lệ. Chàng lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp và đeo nó vào ngón tay nàng, ngay cạnh chiếc nhẫn cưới bằng vàng trơn chàng đã miễn cưỡng lồng vào một ngón tay miễn cưỡng trong lễ cưới của họ.

“Cảm ơn anh.” nàng thì thầm với chàng, mặc dầu nàng cũng không chắc chắn nàng cảm ơn vì chiếc nhẫn hơn hay vì những lời nói của chàng.

“Nó thật là đẹp.”

“Anh vừa nói với em vào lúc trước,” chàng nói, “rằng sẽ có tình yêu trong ngôi nhà của chúng ta, khi một đứa trẻ ra đời, Eleanor. Khi những đứa trẻ ra đời. Nhưng còn nhiều yêu thương hơn vậy. Tình yêu đã đến rồi em biết không? Anh nghĩ là mình đã phải lòng, đã yêu một chút nhím mất rồi. Anh muốn em biết, nhưng em đừng có để bị áp lực quá nhé. Em thích anh và anh nghĩ có lẽ em cũng yêu mến anh một chút. Em muốn có con và sẽ yêu thương những đứa con của anh. Như vậy với anh cũng đã đủ rồi, Eleanor ạ. Anh sẽ hài lòng vì điều đó.”

Nàng không dám tin vào những bằng chứng rõ ràng nàng đang nghe thấy bằng đôi tai của mình, cũng như khi chính mắt nàng nhìn sâu vào đôi mắt chàng và tìm thấy sự thật hiển hiện trong đó.

“Anh sẽ yêu em theo kiểu nào?” nàng hỏi.

“À,” chàng nói. “Làm sao người ta có thể đo được tình yêu? Làm sao người ta có thể giải thích hết bằng lời? Làm sao để anh yêu em được? Với cả thân thể anh, với cả trái tim anh, bằng toàn bộ linh hồn anh. Nghe thật ngốc nghếch quá, phải không em?”

“Và anh cũng sẽ hài lòng,” nàng nói, “thậm chí là khi em không yêu anh được như thế?”

Chàng mỉm cười với nàng và cúi đầu hôn lên má nàng thật dịu dàng. “Anh cũng vẫn hài lòng,” chàng nói.

“Anh là kẻ nói dối,” nàng nói. “Em sẽ không hài lòng. Em sẽ vẫn là một con nhím bướng bỉnh nhất thế giới trong suốt quãng đời còn lại của em. Em sẽ không cho anh được yên bình lấy một phút đâu. Em sẽ tranh cãi với anh mọi ngày và mọi đêm nữa cho đến hết cuộc đời của chúng ta. Nếu như anh không yêu em nhiều như em yêu anh. Em thích cách anh miêu tả nó. Với cả thân thể em, với trái tim và linh hồn của em, em yêu anh. R- Ồi, anh yêu quý của em, thật là khó để gọi tên anh khi mà em đã không nói trong suốt một tháng trời và trong cả nửa thời gian cuộc hôn nhân của chúng ta. Em yêu anh Randolph. Rồi, thế là em đã nói được rồi đấy, Em yêu anh.”

Họ đứng bên nhau, cười toe toét với nhau trông thật giống hai kẻ ngốc nghếch. Nàng cười rạng rỡ và sung sướng vì hạnh phúc quá lớn, quá mãnh liệt mà nàng không biết làm sao để kìm bớt chúng lại.

Và chàng cũng vậy, rạng rỡ vì hạnh phúc. Rồi đột nhiên trong khoảnh khắc đó chàng nhấc bổng nàng lên và quay tròn xung quanh với nàng cho đến khi cả hai đều chóng mặt, và rồi chàng hôn nàng thật sâu, thật mãnh liệt hơn nữa đến mức cả hai lại càng ngây ngất, quay cuồng hơn.

Chàng tựa trán mình lên trán nàng trong khi cả vũ trụ dường như đang xoay tròn xung quanh họ.

“Em thấy không?”, chàng nói, “Cha em lại đứng một lần nữa rồi, thật là xấu hổ! Làm sao ông có thể sai được chứ?”

“Ồi vâng,” nàng trả lời. “Nhưng làm sao Cha có thể đoán trước được rằng chúng ta sẽ hợp nhau nhỉ? Chúng ta đã căm ghét nhau từ đầu cơ mà?”

“Anh hoài nghi một cách lạ lùng rằng,” chàng nói, “đây là lần đầu tiên trong đời cha em đã đánh một canh bạc liều lĩnh. Và đã chiến thắng. Anh có một cảm giác rất lạ vì ngờ rằng tên đệm của ông phải là Midas mới đúng (*). Trong trường hợp của chúng ta, ông đã chạm tay vào và biến nó thành vàng.”

“Randolph,” nàng rướn người về phía chàng và lùa những ngón tay mình vào mái tóc chàng. “Anh có nghĩ ngôi sao của chúng ta vẫn ở trên đầu ta đêm nay không? Hay là nó đã đậu xuống nơi chuồng ngựa?”

(*) Vua Midas thích vàng – truyện thần thoại Hy Lạp kể về đức vua Midas có công cứu thầy của Vị thần rượu nho Đionidốt (còn tượng trưng là vị thần của hội hè và niềm hoan lạc). Ông đã bày tỏ mong ước của mình muốn chạm tay vào bất kì cái gì, thứ đó cũng biến thành vàng. Thần Rượu nho đã cho ông được toại nguyện.

Họ bước tới một khung cửa sổ và ngược nhìn bầu trời với muôn vạn vì sao trên đầu. Làm sao họ có thể biết đâu là ngôi sao chàng đã chọn vào đêm trước? Nhưng chàng đã chỉ lên một ngôi sao nằm chênh chếch ở trên đầu họ.

“Ồ đó,” chàng nói, “không quá xa với chúng ta, em thấy chưa, Eleanor. Nhưng đó đã là đêm qua rồi, nó đã dẫn đường cho chúng ta đến kinh thành Bethlehem. Bác Ben tối qua đã nói thế nào nhỉ? Ngôi sao dẫn đường cho chúng ta tìm đến với sự yên bình, niềm hi vọng và cả Tình Yêu nữa.”

“Cha đã muốn chúng ta có một lễ Giáng sinh tuyệt diệu vì ông,” nàng nói. “Anh có nhận ra điều đó thật tuyệt vời không?”

“Anh không nghi ngờ chút nào cả” chàng nói. “Anh chỉ tự hỏi bây giờ là mấy giờ thôi? Một giờ rưỡi, hai giờ hay là muộn hơn? Nếu anh bảo đảm với em rằng trái tim và tâm hồn anh vẫn ngập tràn tình yêu, Eleanor, em không phiền đi vào giường cùng anh để anh cho em thấy cách thức thứ ba minh chứng là anh yêu em chứ?”

“Chỉ khi nào em cũng chỉ cho anh thấy tình yêu của em mà thôi,” nàng nói. “Em không cho phép anh làm tình cho em đâu, anh sẽ biết, Randolph ạ, mà phải là làm tình với em cơ.”

Chàng cười khúc khích.

“Chúc mừng Giáng sinh, tình yêu của anh,” chàng nói.

“Chúc mừng Giáng sinh,” nàng nói tiếp, “Tình yêu của em.” nàng mỉm cười lại với anh và đặt bàn tay mình vào tay chàng.

“Bên cạnh đó,” chàng nói, “chúng ta có một lời hẹn ước mùa Giáng sinh để thực hiện và còn cách nào tốt hơn để hoàn thành nó đây?” Tay chàng nắm lại thật ấm áp xung quanh tay nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-hen-uoc-mua-giang-sinh-a-christmas-promise>